

ဒောင်းဆန်းဦးတို့
အဖေ

BURMESE
CLASSIC
.COM

တက္ကသိုလ်နောင်း

www.burmeseclassic.com

ထုတ်ဝေသည့်နေ့စွဲ
စောင်ရေ

၁- ၇- ၆၇
၃၀၀၀
ပဋိပဒါကြိမ်

တက္ကသိုလ်နေ့စာ

မိုးဖူး စာအုပ်တိုက်မှ ၁၉၆၇-ခုနှစ်
ဇူလိုင် (၁၉) ရက်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်း၏ လှုပ်ရှားမှုများ ဆောင်း
ပါးရှည်ကို တောင်းဆိုလာပါသည်။

ငွေကြေးကိုပင် မပြောဆို မိသားစု
ရေးမည်ဟု ကတိပြုလိုက်မိသည်။ မှန်ပါ
သည်။ ကျွန်တော် ရုံးသားစွာ ချစ်သော
ဗိုလ်ချုပ်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ကျွန်တော်
အလွန် ရေးလိုလှပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အား- “အောင်ဆန်း” ဟု
နာမည်ရင်းအတိုင်းခေါ်၍၎င်း၊ “အရိုင်း”
ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်၍၎င်း၊ “ငါတို့
ဗိုလ်ချုပ်” ဟု၎င်း၊ အမျိုးမျိုး ရေးသား
ပြုစုသူများနှင့် လမ်းခွဲကာ “အောင်ဆန်း
ဦးတို့အပေ” ဟု မြတ်မြတ်နိုးနိုးကင်ပွန်း
တပ်ခဲ့ပါသည်။

တက္ကသိုလ်နေ့စာ
(စာရေးသူ)

နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက်
အမှတ်(၂၄၇)

www.burmeseclassic.com

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ-၏
ပဌမ-နိဒါန်း

(မှတ်ချက်။ ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ကိုယ်တိုင် ပြောပြခဲ့ချက်အရ စာရေးသူ
တက္ကသိုလ်နေဝင်းက မှတ်ယူ ရေးသားခဲ့
သည်)

ဗမာပြည်အလယ်ပိုင်း မကွေးခရိုင် နတ်မောက်မြို့၌
၁၂၇၆-ခု၊ တပေါင်းလဆန်း ၁-ရက်(၁၉၁၅-ခု၊ ဖေဖော်
ဝါရီလ ၁၃-ရက်) စနေနေ့တွင် ဘွားမြင်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းကား။ ကုလံပြည့်စုံသော မြေပိုင်ရှင်များ ဖြစ်
သည့် ဦးဖါး-ဒေါ်စုတို့၏ သားရားနာဖြစ်သည့်ပြင်၊ မျိုးရိုး
စဉ်ဆက်အားဖြင့်လည်း မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်- အမျိုးသား

စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန် တက်ကြွသော မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်
ပေါက်ဖွားလာသူ တဦးဖြစ်လေသည်။

နတ်မောက်မြို့ မြန်မာစာသင်ကျောင်း၊ ၎င်းနောက်
ရေနံချောင်း နေရှင်နယ်အထက်တန်းကျောင်းများ၌ပညာ
သင်ကြားပြီးနောက်ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ကာ
အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ ရာဇဝင်နှင့်နိုင်ငံရေးရာ သိပ္ပံပညာရပ်များ
ဖြင့်ဝိဇ္ဇာ(ဘီအေ)ဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။
ဘီအေအောင်ပြီးနောက် ဘီအယ်လ် ခေါ် ဥပဒေ ဝိဇ္ဇာ
သင်တန်းသို့လည်း အချိန်ကာလ အနည်းငယ် တက်ရောက်
လေ့လာခဲ့သေး၏။

ငယ်စဉ်ကပင် ပညာထူးချွန်သဖြင့် ကျောင်းကပေး
သောဆုများ၊ စကောလားရှစ်ဆုထူးများ ရရှိခဲ့ပြီး၊ ယခု
ခေတ်အစိုးရအမှုထမ်း (နိုင်ငံပဋိညာဉ်ခဝန်ထမ်း)ဘက်၌
ထူးချွန်တိုးတက်သောအရာရှိတယောက်ဖြစ်လာရန်အလား
အလာ များစွာရှိလင့်ကစား ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်း
သားလှုပ်ရှားမှု အရေးတော်ပုံတွင် ပေါ်လွင် ထင်ရှား
လာခဲ့ရာမှ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နောင်ရေးလမ်းစဉ်သည်
တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲ၍ သွားလေတော့သည်။

စစ်ကြိုခေတ်က တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂတွင် ထိရောက်
စွာ ခေါင်းဆောင်ပါဝင်မှုကြောင့် သူ့အား တက္ကသိုလ်
အာဏာပိုင်တို့က နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ကျောင်းမှထုတ်ပစ်ရန်
ကြံရွယ်ခဲ့ဘူးရာ၊ ယင်းသို့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

ပယ်ရန် ခြိမ်းချောက်ခြင်းသည်ပင်လျှင်၊ ၁၉၃၆-ခုနှစ်ဗမာ
ပြည်ကျောင်းသား သပိတ်အရေးတော်ပုံကြီးကို စတင်ဖြစ်
ပေါ်စေသော အကြောင်းရင်း တရပ်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင်နေစဉ်က ဘူသည်ကျောင်းသား
အဖွဲ့အည်းအမျိုးမျိုးတွင် ဝါဝင်... ညီပြင်အထူးသဖြင့်
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အသင်းကြီးတွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်၎င်း၊
ဒုတိယ-ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်၎င်း၊ သမဂ္ဂမှ ထုတ်ဝေသည့် အိုးဝေ
မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖြစ်၎င်း၊ အသီးသီးဆောင်ရွက်ခဲ့လေ
သည်။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကျောင်းသားများသမဂ္ဂအသင်း
ကြီးကိုဦးစီးတည်ထောင်ခဲ့သူများတွင်အပါအဝင်ဖြစ်သည့်
ပြင် အဆိုပါ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်လည်း
ဆောင်ရွက်ခဲ့သေးသည်။

၁၉၂၀-ခုနှစ်နှင့် ၁၉၃၆-ခုနှစ်၊ ကျောင်းသား
သပိတ်ကြီးများကို ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်
ဆိုင်ရာ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ရန်အတွက်၊ ၁၉၃၈-ခုနှစ်တွင်
ဗမာပြည်(ဗြိတိသျှ)အစိုးရ “ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အက်ဥပဒေ
ပြင်ဆင်ရေး ကော်မတီ”ကို ဖွဲ့စည်း ခန့်အပ်သောအခါ
ကျောင်းသားထု ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်
ဆန်းကို ရွေးချယ်ခန့်ထား ခဲ့လေသည်။

နုကိုက စာပေ အရေးအသား ဝါသနာပါခဲ့သည့်
အလျောက်၊ ဗိုလ်ချုပ်သည်ကျောင်းသားဘဝကပင်ရန်ကုန်
မြို့ရှိ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ သတင်းစာများတွင် ဆောင်းပါးများ

ကြာခဏ ရေးသားခဲ့ပြီး ဗမာအမျိုးသားပိုင် ပြည်သူ့
အသံတော်သား ကြေးကြော်သံဖြစ်သည့် (နယူးဘားမား)
အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ၏အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင်တဦးအဖြစ်လည်း
ဆောင်ရွက်ခဲ့သေးသည်။

၁၉၃၈-ခု၊ အောက်တိုဘာလတွင် ဘီအယ်လ်
ဥပဒေတန်း သင်ကြားနေသော ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗမာ့
ထုတ်လုပ်ရေး အတွက်... အချိန်ပြည့် ရွတ်ရွတ်ချွန်ချွန်
ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် တက္ကသိုလ် ပညာကို ရုတ်ချည်းခွန်
ထုတ်ကာ၊ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးကြီးသို့ ဝင်ရောက်ခြင်း
အားဖြင့် နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင်းသို့ ပြတ်ပြတ် သားသား
ခြေခံပစ်ဝင်လိုက်တော့သည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးကား ထိုအချိန်က ဗမာပြည်
နိုင်ငံရေး ပါတီများအနက် မျိုးချစ်စိတ် အပြင်ထန်ဆုံး
အတက်ကြွဆုံး တခုတည်းသော ပါတီဖြစ်လေသည်။

သခင်အောင်ဆန်းသည် တို့ဗမာ အစည်းအရုံးကြီး၏
ဗွာနုချုပ် အထူးထူးအတိုင်းရေးမှူး အဖြစ်၊ ၁၉၄၀-ခုနှစ်
ဩဂုတ်လအထိ ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ တို့ဗမာ အစည်း
အရုံးခေတ်မှာပင် ဗမာပြည်၌ ပထမအကြိမ် ဖွဲ့စည်းခဲ့သော
ဇာနိုင်ငံ တောင်သူလယ်သမား အစည်းအရုံး၏ အလုပ်
အမှုဆောင် အဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့လေသည်။ တပန်
၁၉၃၉-၄၀-ခုနှစ်များတွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ဗမာ့ထွက်ရပ်
ဂိုဏ်းကြီးကို ဒေါက်တာ တမော်တို့နှင့် အတူ တည်ထောင်

www.burmeseclassic.com

လျက် ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း၏ အထွေထွေအ တွင်းရေးမှူးလည်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၀-ခုနှစ် မတ်လတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် သခင် ခေါင်းဆောင်များ ပါဝင်သည့်အဖွဲ့တဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင် လျက် အိန္ဒိယပြည်(ရမ်းဂေါး)မြို့၌ ကျင်းပသော အိန္ဒိယ အမျိုးသားကွန်ဂရက် ညီလာခံကြီးသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရာ၊ ညီလာခံအပြီးတွင် အိန္ဒိယ ကွန်ဂရက်၏ ညွှန်ကြားရေး အဖြစ် အလာဟတ်တတ်၊ ဗုဒ္ဓဂါယာ၊ ဗာရာဏသီလားဟို ထပ်ရစ်ဆာ၊ ဘုံဘော၊ ကလကတ္တား မြို့များနှင့်အနောက် မြောက်နယ်စပ်ခိုင်ဘာတောင်ကြားလမ်းနှင့် ပက်ရှာဝါမြို့ များသို့လည်း ဒေသန္တရဗဟုသုတ အတွက် သွားရောက်ခဲ့ လေသည်။

အိန္ဒိယပြည်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ Governing Body တွင် တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခေတ္တ ဆောင်ရွက်ရင်း တဖက်ကလည်း နိုင်ငံရေး စစ်မျက်နှာတွင် အရင်းရှင် နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး၊ နယ်ချဲ့စစ် ဆန့်ကျင်ရေး လှုံ့ဆော်မှု လုပ်ငန်းများကို အပြင်းအထန် ဆောင်ရွက် ခဲ့လေသည်။

ဤအကြောင်းများကြောင့်ပင် သခင်အောင်ဆန်း အား တမ်းဆီးရန် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ၀ရမ်း ထုတ်လိုက် သောအခါ သူသည် အတမ်းမခံဘဲ “မြေအောက်” သို့ ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့လေသည်။

မကြာမီ ဗိုလ်ချုပ်သည် တရပ်ပြည် အမျှင်မြို့သို့ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ရရှိရေးအတွက်၊ နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်မှု ရှာဖွေရန် ထွက်သွားလေသည်။ အမျှင်မြို့တွင် နှစ်လခန့် နေထိုင်မိလျှင်ပင်ဗမာပြည်ရှိသူ၏နိုင်ငံရေး ရဲဘော်များက စိစဉ်ဆက်သွယ်ပေးချက်အရ၊ ဂျပန်အချို့သည် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းအား လာရောက်တွေ့ဆုံ၍ ဂျပန်ပြည်သို့ခေါ် သွားလေသည်။

ဂျပန်ပြည်တိုက်ပြိုမြို့၌ သုံးလခန့် နေထိုင်ပြီးနောက် ဂျပန်တိုက် ချေးဆွဲထင်ပြသော လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များကို ဗမာနိုင်ငံရှိ ရဲဘော်များနှင့် ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ရန်အတွက် ၁၉၄၁-ခုနှစ်ဦးတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ခေတ္တပြန်လာခဲ့ပြန်သည်။ နောက် ချက်ခြင်းလိုပင် သူသည် ဂျပန်ပြည်တွင် စစ်ပညာ လျှို့ဝှက်စွာ သင်ကြားရန်အတွက် “ရဲဘော်သုံးကျိပ်” ၏ ပထမအသုတ်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ တိုက်ပြိုမြို့သို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပြန်လေသည်။

အစီအစဉ်ကား ဗမာ့လူငယ် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကို စစ်ပညာ လျှို့ဝှက် သင်ကြားပြီးနောက်၊ ဗမာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို ဦးစီးဆင်နွှဲရန်ပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၂-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည်၊ ယိုးဒယားပြည် ဘန်ကောက်မြို့သို့ ချောက်လာကာ ပထမမြန်မာလက်နက်ကိုင်စစ်တပ်ဖြစ်သော(ဘီ-အိုင်-အေ)

www.burmeseclassic.com

၁၀၂ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီးကာ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဂျပန်က အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်ကို ခင်ကျေညာပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သေနာပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက် သည့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကြီးသည် ဂျပန်စစ်တပ် များနှင့်အတူ ၁၉၄၂ ခုနှစ်ဦးတွင် ဗမာပြည်တွင်းသို့ချီတက် ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ် အမှူးပြုသော ရဲဘော် သုံးကျိပ်တို့သည် ဂျပန်ပြည်၌ လျှို့ဝှက်စွာ စစ်ပညာ သင်ကြားခံလေ့ကျင့် နေစဉ် အချိန်ကပင် ဂျပန်တို့နှင့် အဆင်မပြေမှု စိတ်ဝမ်း ကွဲမှုများ တွေ့ကြုံဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ဂျပန်စစ်တပ်တွေ ဗမာပြည် တွင်းရောက်၍ ဗမာတိုင်းရင်းသားတို့အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် လာသည်တွင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ဖက်ဆစ်မုန်းတီးရေးစိတ် ဓါတ်တွေ ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန် လာခဲ့လေတော့ သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန် ဖက်ဆစ်တို့အား တော်လှန်ထိုက်ခိုက်ရန် ဗမာပြည်တွင်းသို့ မဝင်ရောက်မီကနှင့် ဂျပန်ဝင်၍ စစ်အချိန်တုန်းက နှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင် ကြံစည်ကြိုးစားခဲ့ဘူးသော်လည်း အခြေအနေနှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်၊ အထမမြောက်ခဲ့ချေ။

သို့ရာတွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်၏ ပြင်း

ဆန်သော ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးဝါဒကိုမူ-ဗမာတစ်နိုင်ငံလုံးက ထင်ရှားစွာသိခဲ့ကြလေသည်။

၁၉၄၂-ခု၊ ဩဂုတ်လတွင် (ဘီ၊အိုင်၊အေ)တပ်ကို ဘီ၊ဒီ၊အေ (ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်) အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲဖွဲ့စည်းလိုက်သောအခါ၌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း သည် ကာနယ်(ဗိုလ်မှူးကြီး)ရာထူးဖြင့် ဘီဒီအေတပ်မတော် ၏ သေနာပတိဖြစ်လာလေသည်။

၁၉၄၃-ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မေဂျာ-ဂျင်နရယ် (ဗိုလ်ချုပ်) ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထား ပြီးနောက်၊ ခေ့ကီးတာဘမော်နှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်အချို့တို့ နှင့်တကွ ဂျပန်ပြည်တိုကျိုမြို့သို့ ဂျပန်အစိုးရ၏ အထူးညွှန် သည်တော်အဖြစ် ဘိတ်ကြား ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

တိုကျိုမြို့တွင် ဂျပန် ဘုရင်၏ Order of The Rising Sun ခေါ် အထူးဘွဲ့ တံဆိပ်ဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရ လေသည်။ သို့သော်... ဂျပန်ပြည်မှ ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း၊ ဧည့်ခံပွဲတခု၌ ဗိုလ်ချုပ်က ဂျပန်ပေးသော ဗမာ့လွတ်လပ် သရားမှာ အစစ်မဟုတ်ဘဲ၊ လွတ်လပ်ရေးအတုအယောင်သာ ဖြစ်သည်ဟု ရရှိတောက် မိန့်ကြားသဖြင့် အားလုံးက... အံ့အားသင့် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

၁၉၄၃-ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ဗမာပြည်ကို ဂျပန်တို့က “လွတ်လပ်သောနိုင်ငံ” အဖြစ် ကျေညာခဲ့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းမှာ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဖြစ်လာ

သည်။ ဂျပန်အစိုးရက First Class Order of The Sacred Treasure ခေါ် ဂုဏ်ဆု၊ ဘွဲ့တံဆိပ်ပြင်လည်း ခိုးမြင်ခဲ့သေး၏။ သို့ရာတွင်... ဂျပန်တို့ပေးသော “ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး” နှစ်ပတ်လည်နေ့ (၁၉၄၄-ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁-ရက်) အခမ်းအနားတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန်တို့၏ ဖက်ဆစ်ဝါဒ ဆန့်ကျင်ရေးနှင့်လွတ်လပ်ရေး အတူအယောင် သာဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည့် မိန့်ခွန်းတရပ် ခြေောင်ကျကျမိန့်ကြားခဲ့သဖြင့် ဗမာပြည် နိုင်ငံရေးရပ်ကွက် သာမက ဂျပန်ပြည် တို့ကျိုမြို့ ဂျပန်အစိုးရပိုင်းတွင်ပါ လှုပ်ရှား တုန်လှုပ်သွားခဲ့လေသည်။

၁၉၄၃-ခုနှစ်မှစ၍ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန် တို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် စည်းရုံးမှုများကို မနားမနေကြိုးစားခဲ့ရာ ၁၉၄၄-ခု၊ ဩဂုတ်လ ကျသော အခါ (-ပ-ဆ-ပ-လ- ဟု အမည်တွင်လာသော) ဖက်ဆစ် တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်မိလေသည်။ ၁၉၄၃-ခုနှစ်၊ ကုန်ဆုံး လုနီးသော အခါတွင်မူ...၊ ဗိုလ်ချုပ်သည် မဟာမိတ် စစ်ဌာနချုပ်(အရှေ့ တောင်အာရှဆိုင်ရာ)နှင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်မှု ရရှိခဲ့လေသည်။

၁၉၄၅-ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇-ရက်နေ့တွင်မူ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ဦးစီး ခေါင်းဆောင်သည့် ဗမာ့တပ်မတော် နှင့် ပြည်သူ့လူထုတရပ်လုံးက ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့အား တခဲ

တော်ပုံကြီး စတင်ခဲ့လေသည်။ ဖက်ဆစ် တော်လှန်မှု အရေး၊ တော်ပုံကြီး စတင်ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၅-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့် တကွ ဗမာနိုင်ငံရေး စစ်ခေါင်းဆောင် ၁၀-ဦးတို့သည် သီဟိုဠ် ကျွန်း၊ ကန္ဒီမြို့ရှိ မဟာမိတ် ဌာနချုပ်သို့ သွားရောက်၍ မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် ဗြိတိသျှလက်အောက်ခံ ဗမာ နိုင်ငံ စစ်တပ်တို့ပူးပေါင်း သိမ်းသွင်းရေး ပြဿနာကို ဆွေးနွေးခဲ့လေသည်။

မဟာမိတ် စစ်သေနာပတိချုပ် လော့ခ်မော့ဇ် တက်ကင်က ဗြိတိသျှအစိုးရကိုယ်စား၊ ဗိုလ်ချုပ် အောင် ဆန်းအား ဘရိဂေဒီယာ (ဗိုလ်မှူးချုပ်)ရာထူးဖြင့် အသစ် ဖွဲ့စည်းအံ့သော ဗမာ့တပ်မတော်ကို ဦးစီးရန်စကား ကမ်း လှမ်းခဲ့သေး၏။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ၎င်း ရာထူးကို ငြင်းပယ်ကာ မပြီးဆုံးသေးသော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကို အပြီးသတ် ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ရန် အတွက် နိုင်ငံရေး နယ်သို့သာ ခြေဦးလှည့်ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၆-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီတွင် ရွှေတိဂုံ ညီ လခံ ကြီးတွင် တက်ရောက်သော လူထုပရိသတ် တသိန်းခန့်၏ အကြွင်းမဲ့ ထောက်ခံချက်ဖြင့် ဖ၊ ဆ၊ ပ၊ လ အဖွဲ့ချုပ် ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာလေသည်။

၁၉၄၅-ခုနှစ်၊ အောက်တို ဘာလက ဗြိတိသျှ ဘုရင်ခံ ဆာဒေဂျစ်မန်စမစ်က ဗိုလ်ချုပ်အား အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရန် စကားကမ်းလှမ်း လာခဲ့သေးသည်။ သို့သော်

ကျေနပ်လောက်သော အခွင့်အရေး စည်းကမ်း ချက်များ
ဖရောသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် လက်မခံခဲ့ချေ။

ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ် အပေါ် လူထုက ကြည်ညို
ဆောက်ခံမှုကိုကား ပြုတိသျှဘုရင်နှင့် အင်္ဂလန် ပြည်ရှိ
ဘုရင့်အစိုးရကပင် လေးစား ဝန်ခံချလောက်သော အဖြစ်
သို့ ရောက်လာလေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ ၁၉၄၆-ခု၊ စက်တင် ဘာလ
ဘုရင်ခံဆာဟူးဗတ်ရန်စ် လက်ထက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ဖဆ
ပလ အဖွဲ့သည် ကျေနပ်လောက်သော အခွင့်အရေးများ
အရ ဗမာပြည်အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရန် လက်ခံသဘောတူ
ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်က အစိုးရအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်နှင့်
နိုင်ငံခြားရေး ကာကွယ်ရေးဌာန ဝန်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

၁၉၄၇-ခု၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ကိလပ်သို့ သွား
ရောက်ကာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး၏ ပထမအဆင့် အကောင်
အထည်ဖြစ်သော အောင်ဆန်း အက်တလီ စာချုပ်ကို
ချုပ်ဆိုပြီး ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၄၇-ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
၁၉ ရက်နေ့တွင် လူမသမာ တို့၏ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်မှု
ကြောင့် ရုတ်တရက်ရှောင်တခင်ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်
သွားရှာလေသည်။

+ + +

အောင်ဆန်းဦးဘို့အပေ

၏

ဒုတိယနိဒါန်း

(ဒုတိယ နိဒါန်းသည် ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်း၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
ဖြင့် ရေးသားထားသော စာတမ်း
ကို စာရေးသူတက္ကသိုလ်နေဝင်းက
မြန်မာပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ၁၉၃၉-ခုနှစ်၌ ဥဇ္ဈေပ
တိုက်တွင် စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့လေတော့သည်။

ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားတို့ကားဒီမိုကရေစီလွတ်လပ်မှု
အတွက် စစ်ပွဲကို တိုက်ခိုက်နေရပါသည်ဟု ကမ္ဘာသို့ကျယ်
လောင်စွာ ကြွေးကြော်သော်လည်း၊ ဗမာနိုင်ငံ၌ ဒီမိုကရေစီ
လွတ်လပ်မှုကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးမှု မရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့
တတွေလည်း စစ်ဖြစ်လျှင်ဖြစ်ခြင်း “နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့်
နယ်ချဲ့စစ်ပွဲဆန့်ကျင်ရေး” လှူ ဆော်မှုများကိုအပြင်းအထန်
စည်းရုံးလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့အား ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားက
နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏
လှုပ်တော်ကိုင်ဘက် နိုင်ငံရေး ရဲဘော်များတို့ကိုတမ်းဆီး၍

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

ထောင်သွင်း အကျဉ်းချခဲ့၏။ အချို့မှာစာရေးရုံး၌ အမှု ဆိုင်ရ၍ အချို့မှာမူ လုံးဝတရားစီရင်မှုမရှိဘဲ ထောင်ကျခဲ့ ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ပါဝင်လျက် သော နိုင်ငံရေးပါတီ (တို့ဗမာအစည်းအရုံး)မှ အရေးပါတော ခေါင်းဆောင် တူသမျှကိုဘမ်းဆီး၍ ထောင်ထဲထည့်ထားခဲ့၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့တမူသာလျှင် ဗမာပြည်၌ တခုတည်းသော ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး လက်ဝဲသမားအုပ်စု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ်ရှမ်းပြုရခြင်းကားစစ်ကြိုခေတ် ဗမာနိုင်ငံ၌ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် လက်ဝဲဝါဒဖြန့်မှု အနည်းငယ်ရှိသည်ကိုကျွန်ုပ်တို့အစုကသာလျှင် ဆော်ဖြန့်ချိခဲ့ ကြောင်းနှင့်နိုင်ငံခြား(တရုတ်ပြည်နှင့်စပိန်ပြည်)တွင်ဖက်ဆစ် ဝါဒ ထိုးဖောက် ကျူးကျော်နေသည်ကို အပြင်းအထန် ရွတ်ချသည့် ဝါဒဖြန့် လှူဆော်မှု ကြွေးကြော်မှုများကို ကျွန်ုပ်တို့ကသာ ဦးစီးဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း သေချာပြလေ့ ရှိပေသည်။

ထိုအချိန်က ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့စံနစ်မှာ တိုက်ရိုက် သို့မဟုတ် သွယ်ဝိုက်၍ ဖက်ဆစ်ဝါဒကို အားပေးထောက်ခံ ခဲ့ကြောင်း အားလုံးအသိဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

များမကြာမီကျွန်ုပ်ကိုပါ ဗြိတိသျှအစိုးရကဘမ်းဆီး

ချုပ်နှောင်တော့မည်ဟု သတင်းကို အတိအကျကြားရလေ တော့သည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့မှာ အဘမ်းခံပြီး ထောင်ထဲသွားနေ၍ အကျိုးရှိနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ယူဆလျှင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက် ကာ "မြေအောက်"သို့ လျှိုးသွားခဲ့လေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မမျှော်လင့်သော အကြောင်းတရပ် သည် ရှောင်တခင် ပေါ်ပေါက်၍လာလေသည်။

ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကြီးတွင်ပါဝင်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသောဒေါက်တာဘမော်(ယခုမဟာကမ္ဘာ)နှင့်ဒေါက်တာ သိန်းမောင်(ကွယ်လွန်သူ)တို့က အကယ်၍ အလိုရှိပါက ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျပန်၏ အကူအညီကို ရရှိနိုင်ကြောင်း သတင်းပေးကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လူသိုက်လည်းချက်ခြင်း လှုပ် စုရုံးစည်းဝေးကာ ဂျပန်အကူအညီကိုစွန့်ပတ်သက် ၍ ဆွေးနွေးတိုင်မင်ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သဘောတူညီကြသည့် အချက် တချက်မှာလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရာတွင် အနည်းဆုံး နိုင်ငံခြားသို့ဝါဒဖြန့်မှု ရရှိဖြစ်မြောက်ရန် လိုအပ်ပေသည် ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ တဖန်ထိုထက်တဆင့်တိုး၍ နိုင်ငံခြားအကူအညီကို ရရှိမည်ဆိုကလည်း ပို၍ပင် သ လျော်ကောင်းမှုန့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သဘောရခဲ့ကြပေသည်။ အထက်ပါ အချက်အလက်များ ပြည့်စုံရရှိရေး အတွက်

ဗမာပြည်အတွင်းမှနေ၍ ကြံစည်ရန် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထိုထည်း ကျွန်ုပ်တို့ သဘောတူ စဉ်းစားမိခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားဇာတိ ယိုးဒယား-ဂျပန် သို့မဟုတ် တရုတ်ပြည်များသို့ ကိုယ်ငှါ သွားရောက်ရမှလည်း ဖြစ်နိုင်စေ အကြောင်းရှိပေသည်။

ပထမသော်ကျွန်ုပ်တို့နှင့်လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်မှု ငိုပြီးဖြစ်သော တရုတ်ပြည်သို့သွားရန်ကြံစည်ကြ၏။ သို့သော် ၁၉၄၀-ခုနှစ်၊ ပြင်သစ်ပြည် ဂျပန်တို့လက်သို့ ကျဆုံးပြီး နောက်ဂျပန်အစိုးရ၏တင်းမာစွာတောင်းဆိုချက်အရတရုတ် ဗမာလမ်းမကြီးကိုမြီတိသျှအစိုးရက ပိတ်ပေးလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တွင် အခက်ကြုံသွားတော့သည်။

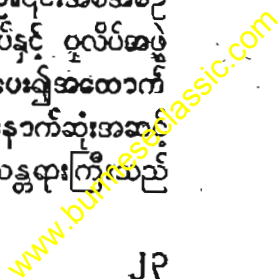
ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်၏သဘောအရဆိုလျှင်ကားဗမာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် နိုင်ငံခြားအကူအညီနှင့် ဗမာပြည် ပြင်ပသို့ ဝါဒဖြန့်ချိရေး လိုအပ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း တကယ် အဓိကလုပ်ငန်းဖြစ်သော ပြည်သူ့လူထုအား လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုအတွက် စံနစ်တကျစည်းရုံးရေးကိုမူ ဗမာပြည်တွင်းမှာ အင်တိုက်အားထိုက် လုပ်ကြရမည်ဟု ထင်မြင်မိခဲ့လေသည်။

ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် စဉ်းစား ရေးဆွဲထားသော အစီအစဉ်တခုလည်း ရှိခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏အစီအစဉ်ကား အောက်ပါအတိုင်းပင်တည်း။

ဗမာပြည်တဝှမ်းလုံး ပြည်သူ့လူထုကြီးကိုလှုံ့ဆော် စည်းရုံး၍ဗမာ့ရေးရာ နိုင်ငံတကာ့ရေးရာ အခြေအနေများ အရံပြုတိသျှနယ်ချဲ့စံနစ်အား ဆန္ဒပြတော်လှန်သည့် လူထု လှုပ်ရှားမှုများပြုလုပ်ပေးရမည်။ ဗမာဘောင်သူလယ်သမား အလုပ်သမားများကိုလည်း စည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ ဆန္ဒပြ သပိတ်မှောက် အရေးတော်ပုံများ ဖြစ်ပေါ်လာအောင် လှုံ့ဆော်နှိပ်စက်ပေးရမည်။

ပြည်သူ့လူထုကြီး အနေနှင့် မျိုးချစ် စိတ်ဝါဒနှင့် ဇာတိမာန် တက်ကြွလာစေမည့် ညီလာခံစည်းဝေးပွဲများ စီတန်းလှည့်လည် ဆန္ဒပြခြင်းများ စသည်တို့ကို စစ်သွေး စစ်မာန် စိတ်ဝါဒအားပေးဝါဒဖြန့်ချိမှုများကိုစံနစ်တကျ စည်းရုံးပြုလုပ်ပေးရမည်။

တဖန် အင်္ဂလိပ်ကုန်ပစ္စည်းများကို သပိတ်မှောက် ရေး လူထုအနေနှင့် တညီတညွတ်တည်း အခွန်တော်ငွေ မပေးဆောင်ရေး လှုံ့ဆော်မှုများကိုလည်း မြီတိသျှနယ်ချဲ့ စံနစ်အား စီးပွားရေးနည်း ထိုးစစ်ဆင်သည့် သဘောဖြင့် ပြင်းထန်စွာခေါင်းဆောင်မှုပြုလုပ်ပေးရမည်။ ၎င်းအစီအစဉ် ကို တဖက်က နယ်ချဲ့သမား၏ စစ်တပ်နှင့် ဗုလိပ်အဖွဲ့ ပြောက်ကျားထိုးစစ်ဖြင့်အနှောက်အယှက်ပေး၍အထောက် အကူပြုပေးရအံ့မည်။ ဤနည်းအားဖြင့် နောက်ဆုံးအဆင့် တွင် ဗမာပြည်ရှိမြီတိသျှအုပ်ချုပ်ရေးစက်ယန္တရားကြီးသည်

လုံးဝရပ်ခဲကာ လှုပ်ရှားခြင်းမပြုနိုင်တော့သည့်အခြေအနေ
သို့ ရောက်စေကာ ကျွန်ုပ်တို့က အာဏာကို လက်ဝယ်သိမ်း
ပိုက်မိအောင် ကြံစည်ကြရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်က မြိတိသျှစ်စစ်... မျက်နှာဖြူမဟုတ်
သော တိုင်းရင်းသားစစ်အင်အားကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့
ဝင်ရောက် ပူးပေါင်းလာနိုင်မည့် အလားအလာ ကိုပါ
ကျွန်ုပ်က ထည့်တွက်ထားခဲ့သေး၏။

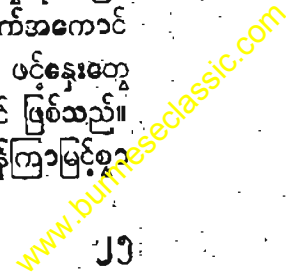
အဆိုပါအစီအစဉ်နှင့်ယှဉ်လျက် ဂျပန်တို့၏ အကူ
အညီကိုပါ ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးမြင်ယောင်ခဲ့လေသည်။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်၏ဦးစော့ကံထဲ၌ ဂျပန်အကူအညီပြဿနာကို တိကျ
ပြတ်သားစွာ မမြင်ခဲ့ချေ။

ရှင်းရှင်းနှင့်ဘွင်းဘွင်းဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့်
တကွ ဗမာနိုင်ငံရေးလူငယ်ခေါင်းဆောင်များအားလုံးမှာ
(နောက်ပိုင်းကျတော့မှကျွန်ုပ်တို့ကြိုမြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာညာ
နှင့်ပြောချင်ပြောတတ်လင့်စတား) ထိုအချိန် ဂျပန်နှင့် ပူး
ပေါင်းရေးကိစ္စကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ဝေဖန်သိမြင်
ခြင်းငှာ့မှစ၍ပေ။ နောက်ပြီးထိုစစ်ကြိုခေတ်က ဆိုဗီယက်
ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည်၏ ပြင်ဘက်ရှိ လက်ဝဲအင်အားစု
ဟူသမျှ... ဘာတရားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းလင်းပြတ်
သားခြင်းမရှိဘဲ၊ ယောင်ဝါးရှုပ်ထွေးသော အတေးအခေါ်
များသာ ရှိခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့ကားအထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း
အခြေအနေအမှန် ကောင်းမွန်ရှင်းလင်းစွာတေးယူစိတ်ကူး
ခြင်းမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်၏ စီမံကိန်း ရေးဆွဲစဉ်ကမူ...

“ဂျပန်ပြည်က ဗမာပြည်သို့ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်
အခြင်းကို ကြိုတင်တားဆီး၍ ကျွန်ုပ်တို့ဘာသာ ကျွန်ုပ်တို့
(လက်လုပ်သောဗမာနိုင်ငံ)ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ရမည်။
... ဂျပန်တွေ ဗမာပြည်ထဲမရောက်မီ ကျွန်ုပ်တို့က ဂျပန်
အစိုးရနှင့် ဆွေးနွေးစကား ဆိုရမည်။ ဂျပန်စစ်တပ်တွေ
ဗမာပြည်သို့ ဝင်လာခြင်းကို မတားဆီးနိုင်မှသာ ကျွန်ုပ်
တို့က ဂျပန်အား ပြန်၍ထောက်လှန်ရန် ပြင်ဆင်မှုများပြုလုပ်
ရမည်” ဟူ၍သာ ရေးဆွဲထားခဲ့ပေသည်။

အထက်ပါ ကျွန်ုပ်၏ စီမံကိန်း အကြံအစည်ကို
ကျွန်ုပ်ကိယ်တိုင်ကတော့ ဟုတ်လှပြီဟုကျေနပ်မိသော်လည်း
ကျွန်ုပ်တို့၏လုပ်ဘော်ကိုင်ဘက် ရဲဘော်များထဲက နှစ်ချိုက်
လက်ခံမည့်သူ နည်းလှကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ ဤကား
အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ အရင်းရှင်ပေါက်စ လူတန်းစားမှ
လာသည့် ကျွန်ုပ်တို့၏လူတန်းစားဥာဠာက လူတွေကိုအပြော
ကောင်းသလောက်အလုပ်ကျတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်အကောင်
အထည်ဖော်ရာ၌ ပြတ်သားတိကျခြင်းမရှိဘဲ၊ ဖင်နွေးတွေ
ဝေအောင် ဖန်တီးလျက် ရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။
ရင်းလူတန်းစား ဥာဠာကပင် ခက်ခဲပြီး အချိန်ကြာမြင့်စွာ

ပြုလုပ်ရမည့် လူထုစည်းရုံးမှု၊ လှုံ့ဆော်မှု လုပ်ငန်းများ အပေါ် စိတ်မချသဖြင့်၊ စိတ်ပျက်ခြင်းများဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ များသောအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်ခေါင်းဆောင်များမှာ လူထုစည်းရုံးရေးနှင့် လူထုလှုပ်ရှားမှု အကြောင်းကို အာသောင် အာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောတတ် ကြသလောက် ပြည်သူ့လူထု၏စည်းရုံးမှုအင်အားနှင့်တန်တိုးကို ကောင်းစွာ သဘောပေးပါကံခဲ့ကြပေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏အရင်းရှင်းပေါက်စ လူသန်းစားအသိကြောင့်လူထုစည်းရုံးမှု အင်အားကိုလည်း ယုံကြည်အားကိုးခြင်းကင်းမဲ့ ခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အစီအစဉ်တွင် ပါသော ပြောက်ကျားစစ်ဆင်မှုကိစ္စတွင် လက်နက်မရှိဘဲ မည်သို့ဖြစ် နိုင်မည်နည်းဟု ရဲဘော်အချို့က ဝိုင်းမေးသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်က-

“ခါးမြတ်ကဲ့လို့ လူတွေတောင် လက်နက်ရအောင် ကြံနိုင်လို့ ရှိရင် ကျုပ်တို့လို စံနှစ်တကျစည်းရုံးမှုရှိတဲ့လူတွေ အဘို့ ဘာဖြစ်လို့ မရနိုင်မှာလဲ”-ဟု ပြန်ဖြေခဲ့ရသေး၏။

တကယ်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ဗမာနိုင်ငံ၌ လူတရာခန့် ပါဝင်သော ခါးပြုဂိုဏ်းတခုဆိုလျှင် ပြောက်ကျားစစ်တပ် ကလေး တတပ်လောက် အင်အားရှိနိုင်သည် မဟုတ်ပါ လော.....။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှတယောက်ယောက် က နိုင်ငံခြားသို့လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်သွားမန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

၎င်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍လည်းကျွန်ုပ်တယောက်သာ လျှို့ဝှက်စွာ “မြေအောက်”၌ နေထိုင်ရခိုက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ကိုပင် နိုင်ငံခြားသို့စေလွှတ်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုအတောအတွင်း ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာဘမော်မှတစ်ဆင့် ဂျပန်တို့က ကူညီရန်အသင့် ရှိကြောင်း စကားကမ်းလှမ်းချက် ရောက်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က အတန်ငယ် စဉ်းစားနေပြီးနောက် ဂျပန်၏ အကူအညီလက်ခံရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် စိတ်ပျက်ဘယ်ရာ တွေ့ကြုံရပြန် ပုံကား။ ဂျပန်တို့ကကျွန်ုပ်တို့နှင့်ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေးကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ရွှေ့ဆိုင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။ နောက်မှသိရသည်မှာ ဂျပန်တို့သည်စောစောပိုင်းက ကျွန်ုပ်တို့တတွေအားဗိုလ်ရှိဗျစ်(ကွန်မြူနစ်)တွေဟုထင်မှတ် ပြီး အတုလက်တွဲလုပ်ကိုင်ရန် ရုတ်တရက်ဝန်လေးနေသည် ဟူ၍ပင်ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကျွန်ုပ်တို့ကဂျပန်အစားကိုမစောင့် စော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ကိုပင် တရုပ်ပြည်သို့ လျှို့ဝှက်စွာစေလွှတ်

လိုက်လေတော့သည်။ ဗမာပြည်၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ကျွန်ုပ်သဘောကျသလို အသုံးပြုနိုင်ရန်လည်း ငွေအကန့်အသတ်မရှိထုတ်နိုင်သော Blank Cheque ဘဏ်ချက်လက်မှတ်တစောင်ကို ရဲဘော်များက ကျွန်ုပ်အားပေးလိုက်လေသည်။

ကုန်းကြောင်းခရီးမှ သွားရသည့် တရပ်ဗမာလမ်းမကြီးမှာ ထိုအချိန်က ပိတ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ပင်လယ်ခရီးဖြင့် တရပ်ပြည်သို့သွားခဲ့ရရာ ထိုသို့ရေလမ်းမှ သွားရခြင်းကြောင့်ပင်လျှင် နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်တွေနှင့် တွေ့ဆုံဆက်သွယ်မိစေသည့် အကြောင်းတရပ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ပင်လယ်ရေကြောင်း ခရီးဖြင့်သွား၍ ကျွန်ုပ်သည် တရပ်ပြည်မအလယ်သို့မရောက်နိုင်ကြောင်းနှင့် သင်္ဘောဖြင့် တရပ်ပြည်ကမ်းရိုး(အင်မိုင်) မြို့အထိသာ ရောက်နိုင်မည့် အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်စုံစမ်းသိရပေသည်။ အမိုင်မှ တဆင့် တရပ်ပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွင့်ရရန်ကိုမူ ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုယ်ဥာဏ်နှင့်အစွမ်းအစပေါ်တွင်တည်နေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည်အမိုင်မြို့ရှိ (ကူလန်ဆူကျွန်း) ခေါ နိုင်ငံခြားသားများနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်၌ ခေတ္တတည်းခိုရင်း တရပ်ပြည်မှာတည်းသို့ဝင်ရောက်ရန်ကြံစည်ကြိုးစားနေခိုက်

ဗမာပြည်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲဘော်များသည် ဂျပန်တို့နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာကြီးမ လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်မိကြပြန်သည်။

ထိုဆက်သွယ်မှုကြောင့် ရက်များမကြာမီ ကျွန်ုပ် သည် ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့မှတစ်ဆင့် ဆောက်သွားလေတော့ သည်။

+ x + +

တိုကျိုမြို့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အဆိုးထဲမှ အကောင်းကို ကြုံဖန်ရှာဖွေခဲ့ရလေသည်။

ဗမာပြည်မှ ထွက်ခွာ၍မလာမီ ကျွန်ုပ်သည်ဂျပန် ပြည် အကြောင်းနှင့် ပက်သက်သည့် စာအုပ် စာတမ်းအချို့ကို ဘတ်ခဲဘူးရာ ထိုစာအုပ်များတွင် ဂျပန်တို့ မကောင်းကြောင်းတွေ့ ရေးသားထားသမျှမှာ တက်အဖြစ် မှန်ထက် ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေးဝါဒ ဖြန့်မှုတကွ ပို၍များ ပေလိမ့်မည်ဟု မိမိကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ခဲ့ဘူး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တိုကျိုမြို့၌ ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံကို ဘော်ပြုရမည်ဆိုလျှင် ဂျပန်များသည် သိပ်ပြုံးမဆိုးမပါဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် လျှို့ဝှက်စွာ တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရသော ဂျပန်လူမျိုးများမှာ အထူးရည်မှန် သိမ်မွေ့လျက် ဆက်ဆံရာ၌လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဗမာအချင်း

www.burmeseclassic.com

ချင်းကဲ့သို့ပင် လွယ်ကူပြေပြစ်ခဲ့သဖြင့် ကန့်ကွက်စရာ အပြစ် ဆိုစရာဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် တိုကျိုမြို့သို့ ရောက်သွားသော (၁၉၄၀-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၂-ရက်) နေ့တွင် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာ နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ပြည့်သည့် အလိမ်း အမှတ် အခမ်း အနား သတင်းကြီးတခုကို အလွန် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပလျက်ရှိလေသည်။ နောက်တနေ့တွင်ကျွန်ုပ်ကို ဂျပန် ဘုရင်၏ နန်းတော်ရှိရာသို့ ခေါ်သွားသဖြင့် မြောက်မြား စွာသော ဂျပန်လူမျိုး ယောက်ျား မိန်းမခလေးသွယ်များ နည်းတူ ကျွန်ုပ်လည်း နန်းတော်ဘက်သို့ ဦးညွှတ်အလေးပြု ခဲ့ရသေးသည်။

ဤအချက်ကို ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူးထွေးထွေး လေး နက်စွာ မတေးခဲ့ချေ။ စင်စစ် ကျွန်ုပ် ဂျပန်ကေရာဇ်အား နိုင်ငံတနိုင်ငံ၏ အထွတ်အထိပ် ဘုရင်မင်းမြတ်တဦးအနေနှင့် လေးစားသင့်သည်ဟု မေ့မိဋ္ဌာန် ဦးညွှတ်အလေးပြုခဲ့ခြင်း သာဖြစ်ရာ ထိုသို့ပြုမှုခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်ဘုရင်၏ သစ္စာ တော်ခံယူလိုစေသော ရည်ရွယ်ချက်သဘော စိုးစဉ်းမျှမရှိ ခဲ့ချေ။

အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်အုပ်စိုးခြင်း Monarchy စံနစ်ကို မည်သည့်နည်း မည်သည့်ပုံမျိုးပင်ဖြစ်စေ လုံးဝနှစ်သက် သဘောကျခြင်း မရှိသောကြောင်းပင်တည်း။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်း အစီအစဉ်များကို ကြေရလေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဂျပန်အကြောင်း (အထူးသဖြင့် ဂျပန်စစ်မဲ့ဝါဒအကြောင်း) ကို မိုမို၍ သတိရှိ သဘောပေါက်လာလေသည်။

ဤနေရာ၌ ဂျပန်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်ကိစ္စ မည်သို့ ဆန်းသွားခဲ့သည်ကိုမပြောပြမီ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ ယဉ်ကျေး နှင့် လူနေမှုစံနစ်အကြောင်း အနည်းငယ် ဘော်ပြလိုပေ သည်။

တိုကျိုမြို့တွင် ၂-ရက်၊ ၃-ရက်ခန့် နေပြီးသော် ကျွန်ုပ်တို့အား မြို့ပြင်ကျေးလက်ဒေသရှိဟိုတယ်တခုသို့ခေါ် သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တခုပြောပြရန် မေ့လျော့ ကျန်ရစ်သည် အား ဂျပန်ပြည်သို့သွားရောက်ရာ၌ ကျွန်ုပ်အား လက်ခံ ပြုစုမည့် “အိမ်ရှင်” မှာ ကာနယ်ဆူဇူကီး (နောက်တော့ ငယ်မိုးကြိုးဖြစ်လာသူ) ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။ တိုကျိုလေဆိပ်၌ သူနှင့် ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံစဉ်က သူ့အား ဂျပန်- ဗမာ အသင်း၏ အတွင်းရေးမှူးချုပ် (မစ္စတာ-မိနာမိ) ဟု အရပ် သား တစယာက်အဖြစ်သာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။

မြို့ပြင်ဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကာနယ်ဆူဇူ ကီးက ကျွန်ုပ်အား ပျော်ပါးရန် မိန်းမ ယူမလား ဟု မေးတော့၏။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်မှာ တကဲ့လူငါ့စစ် အချိန်
သက်သက် တယောက်ဖြစ်သေးသည့်အလျောက် ဆူဇူကီး
စကားကိုကြားရသောအခါ အလွန်ရှက်သွေးမှုန်သွားမိပြန်
“မလိုချင်ပါဘူး-နေပါစေ” ဟုသာ ပြန်ပြော
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်အခါ ကာနယ်ဆူဇူကီးက...

“ဒါရှက်စရာ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့
ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ရေချိုးသလို သာမန်အလုပ်အခွဲပါဘဲ
ဟုပြောပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကမူ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့်
ယင်းသို့မိန်းမနှင့်ပျော်ပါးရန် အလို့မရှိကြောင်းသာ ပြန်
ပြောလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ထား-

“အင်းဒီဂျပန်တွေကငါတို့ကို ပထမအဆင့်အနေနဲ့
စိုက်ကျင့်တရားနဲ့ စိတ်ခါတ် ပျက်ပြားအောင်လုပ်တာပါ
ဘဲကလား” ဟု တွေးမိလိုက်ပါသည်။

တို့ကျိုမြို့သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ၌လည်း ဂျပန်
တွေက ပြည့်တန်ဆာအိမ်သို့ ခေါ်ပြန်သည်။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်တို့က ခရီးပမ်းလာ၍ မပျော်ပါးလိုပါ။ ဟိုဘယ်
ပြန်ပြီးသာ အိပ်ချင်ကြကြောင်း၊ ဇွတ်အတင်း ငြင်းပယ်
စော့မှ ဟိုတယ်သို့ ပြန်အိပ်ခွင့်ရလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ပြီးသွားသည့်နောက်တွင်မူ၊ ကျွန်ုပ်

ဗုဒ္ဓမာပြည်သို့ လျှို့ဝှက်စွာပြန်လာသည်အထိ ကျွန်ုပ်အား
မိန်းမနှင့်ပျော်ပါးရန်စကားမခေါ်တော့ချေ။

ကာနယ်ဆူဇူကီးကပျော်ပါးရန်မိန်းမတွေနေသော
ရပ်ကွက် အဆင်သင့်ရှိကြောင်း ပြောပြတော့မှ ကျွန်ုပ်တို့
ယခင်က စာအုပ်ထဲ ဘတ်ဘူးသော ဂျပန် မိန်းမများ
အကြောင်းကို ကိုယ်တိုင်သိရှိ နားလည်ခွင့်ရလာပေသည်။

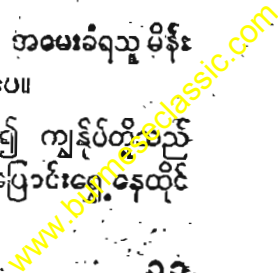
ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အဖြစ်ကလေး တခုလည်းရှိ
သေး၏။

တနေ့ ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုသော ဟိုတယ်မှ ရှုပ်ရည်
သန့်ပြီးမိခင်ကောင်းဖခင်သားသမီးတယောက်ဖြစ်ဟန်တူသော
၁၆ - နှစ်အရွယ် မိန်းမလေး စားပွဲထိုး တယောက်သည်၊
လက်ဘက်ရည်ပွဲကိုလာချစဉ် ကာနယ် ဆူဇူကီးက ထိုမိန်း
မလေးအား ပြည့်တန်ဆာမအိမ်တယ်နားမှာရှိသလဲဟု ခပ်
အေးအေးမေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် ကိုယ် သိကွာကို ရှိသေသူမှန်
သမျှ မပြောသင့်သောစကားကို ထိုသို့ပြောပြချလိုက်
ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာအံ့အားသင့် တုန်လှုပ် သွားမိကြ
လေသည်။

သို့သော် - ကာနယ်ဆူဇူကီးရော အမေးခံရသူ မိန်း
မလေးကပါ လုံးဝဣန္ဒြေပျက်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

နောက် - ရက် အနည်းငယ်ကြာ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည်
အခြားကျေးရွာဘရွာရှိ ဟိုတယ်တခုသို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်

ရသောအခါ၌လည်း ဂျပန်လူမျိုးတို့က သူတို့၏အမျိုးသမီးများကို မည်သို့ သဘောထားဆက်ဆံပုံကို ပိုမိုလေ့လာသဘောပေါက်ခွင့်ရပြန်လေသည်။

အကျယ်ချဲ့၍ရေးသားလျှင် အံ့အံ့စိုင်းစိုင်း ဂျပန်တို့၏ စိတ်ဓါတ်နှင့်ပတ်သက်သောသဘောကနစုမျှသာကျွန်ုပ် တင်ပြလိုပေသည်။

တခါသော် ကျွန်ုပ် တို့ သည် စားသောက် ဖွယ်ဟိုတယ်ဆိုင်တခု၌ မှာယူစားသောက်လျက်ရှိစဉ် ကိုရီးယားအမျိုးသားတဦးသည်လည်း ထိုဆိုင်တွင်း၌ ရှိနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့ကားကိုရီးယားမှန်း ဂျပန်မှန်းခွဲခြား၍ မသိရာ၊ ကာနယ် ဆူဇူကီးက ထိုကိုရီးယား အမျိုးသားဘက်သို့လက်တောက်မြောက်ပြီး ရပ်ပြလိုက်တော့မှ အံ့အားသင့်သွားမိပါသည်။

ထိုသူပြုမူချက်၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်ပါ၏လောဟု ကာနယ်ဆူဇူကီးကမေး၍ကျွန်ုပ်တို့ကနားမလည်ကြောင်း ပြန်ပြောပြသောအခါ သူက—

“ဒါဟာ-ကျွန်ုပ်တို့ နိပွန်လူမျိုးအနေနဲ့ ကိုရီးယားလူမျိုးတွေကို ရှုတ်ချတဲ့ သဘောဘဲ၊ ကိုရီးယားလူမျိုးတယောက်တွေတိုင်းတွေတိုင်းကျုပ်တို့ရဲ့ မနှစ်မြို့မလိုလားပုံကို အဲဒီလို ပြကြတာဘဲ၊ ကျုပ်အဖေဆိုရင် ကိုရီးယားတယောက်သူ့နားမှာမြင်တာနဲ့ ချက်ချင်းမောင်းပစ်လိုက်တာဘဲ” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်အဘို့မှာ၎င်းအခြင်းအရာကိုမြင်ခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်က ကိုရီးယားအပေါ် မည်သို့ဆက်ဆံခဲ့ကြောင်းနှင့် ကိုရီးယားအမျိုးသားတွေ ဘာကြောင့် ဂျပန်လက်အောက်က-လွတ်မြောက်ပြီး လွတ်လပ်ရေး လိုချင်ကြကြောင်းကို ချက်ချင်းသဘောပေါက်ရိပ်မိပါတော့သည်။

နောက် သာဓကတခုကတော့ ကာနယ် ဆူဇူကီးက ကျွန်ုပ်တို့အား ပြတိသျှဆန့်ကျင်ရေးစကားတွေကို ကာချဲ့၍ ပြောနေရင်း နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆူဇူကီးက သူ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက ဗလာဒီမီရီစတော့မြို့ (ရုသျှပြည်)၌ အာမထမ်းလျက်ရှိစဉ် သူသည် ရန်သူရုသျှအိမ်တအိမ်သို့သွား၍ရုသျှလူမျိုးတအိမ်သားလုံး မိန်းမနှင့် ကလေးတွေပါမကျန် သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ကြောင်းများကို ထုတ်ဖော်ပြောပြပါသည်။

“အဲဒီလိုဘဲ ခင်ဗျားတို့ကလဲ အင်္ဂလိပ် မှန်သမျှ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ခလေးပါမကျန် ကိုစုတုး သတ်ပစ်ကြရမယ်” ဟု ကာနယ်ဆူဇူကီးကဆက်လက်ပြီးပြောလိုက်သော အခါ၌မူ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအချိန်ကပြတိသျှဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓါတ်တော့ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိစေကာမူ ဂျပန်ပြောသလို ရက်စက်ရိုင်းရိုင်းစွာပြုမူရန်ဆန္ဒ လုံးဝမဖြစ်ပေဘဲခဲ့ချေ။

အခုတော့ ကာနယ်ဆူဇူကီးအတွက်ပြောစရာရှိသည်တား၊ နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းကိုစွန့်စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်တို့၏

www.burmeseclassic.com

သိမ်မွေ့သောစိတ်ဓါတ်နှင့်အတွေးအခေါ်ကိုသတိမူ၊ လေးစားကာ အသိအမှတ်ပြုလာခြင်းပင်ဖြစ်၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းများကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခန်းသို့ရောက်လာပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပင်ကိုယ် စရိုက်(Character) စိတ်နေသဘောထားအမှန်ကို သိနိုင်ရန်အတွက် ကာနယ်ဆူကီးသည် ချော့ချည်တလှည့်၊ ချောက်ချည်တမျိုး၊ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂျပန်တို့က အထူး သိလိုသောအချက်များမှာ....

၁။ ကျွန်ုပ်ဘာကြောင့်တရပ်ပြည်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သနည်း။

၂။ ကျွန်ုပ်သည် ကွန်မြူနစ်တယောက်ပေလော။

၃။ ဂျပန်နှင့်တရပ် အရေးတော်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ယူဆချက်များက မည်သို့ပေးနည်း၊ အစရှိသော မေးခွန်းများပင်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က ၎င်းမေးခွန်းများကို တတ်နိုင်သလောက် ဖြေကြားရာ၌ မုသာပြောရာလည်းမရောက်ဘဲ ဘာမှလည်း ထူးထူးတူတူထုတ်ဘော်ပြောရာမရောက်အောင် ကြိုးစား၍ ဖြေကြားခဲ့သည်။

မေးလာသူလူတိုင်းကို ကျွန်ုပ်က တရပ်ပြည်သို့

ထွက်လာရခြင်းမှာ နိုင်ငံခြား အကူအညီ သိချင်၍ပင်ဖြစ်ကြောင်းပြောခဲ့ပါသည်။

“ခင်ဗျားဟာ- ကွန်မြူနစ်တယောက်လား” ဟူသောမေးခွန်းကိုမူ ကျွန်ုပ်က နိုင်ငံခြားမှနည်းစံနစ်ပုံစံတခုကို အခြားနိုင်ငံတခု၌တိုက်ရိုက်ကူးယူအသုံးချခြင်းကိုကျွန်ုပ်တို့မယုံကြည်၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိနိုင်ငံအသီးသီးမှနည်းစံနစ်မျိုးစုံကို သေချာစွာလေ့လာသုံးသပ်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်အခြေအနေနှင့်ဆီလျော်အောင် ပြုပြင်သုံးသပ်ယူကြောင်း၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ မနှစ်သက်စရာအချက်အလက်တွေ ရှိစေကာမူ ကွန်မြူနစ်တို့၏ စံနစ်ကျသော စီးပွားရေးစီမံမှုမှာ တကယ်ချိုးကျူးစရာကောင်းကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်(ဂျပန်အပါအဝင်)အခြားနိုင်ငံများကပင် ထိုစံနစ်ကိုအတုယူပြီးကျင့်သုံးနေကြောင်းစသည်ဖြင့် ဖြေကြားခဲ့ပါသည်။

တရပ်-ဂျပန်အရေးတော်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍ကား... ကျွန်ုပ်တို့အဘို့ အဓိက ပြဿနာမှာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးလှုပ်ရှားမှုပင်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်သူအား တိုက်ခိုက်အနှောက်အယှက်ပြုသူ မည်သူမဆိုကိုကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေအဖြစ်ယူဆမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံး(တတိယ)မေးခွန်းမှအပ၊ ကျွန်ုပ်၏ဖြေကြားချက်များကို ဂျပန်တို့ကလုံးဝသဘောကျနှစ်သက်ဟန်မှတူခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်အစအဆုံး ဂျပန်ကကျွန်ုပ်အားစိတ်မချ
ဘဲ သံသယရှိခဲ့လေသည်။

အခွင့်ရတိုင်း ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ပြင်းထန်
သော မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ကို ပုံးကွဲ နှိမ်နင်းထားလိုကြောင်း၊
ယခု ဂျပန်နှင့် လာပူးပေါင်းခြင်းမှာလည်း ဗမာပြည်၏
လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဂျပန်အကူအညီနှင့် ဆောင်ရွက်လို
၍ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အဘို့မှာလည်း ဂျပန်တို့၏
(ဟန်ဆောင်မဟုတ်သော) မဟာမိတ်အစစ်တို့ဖြစ်လိုသော
ဆန္ဒရှိကြောင်းများ ဘွင်းဘွင်းပင်ပြောခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်များနှင့် ပတ်သက်၍ကား၊ သူတို့ထဲက လူ
အတော်များများသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ပြင်းထန်သော မျိုးချစ်
စိတ်ဓါတ်ကို လေးစားအသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုရ
ပေမည်။

ဒေါက်တာကမော်၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင်ဗမာ
ပြည်ဆိုင်ရာ၊ ပထမ ဂျပန်စစ်သေနာပတိ လက်ဖတင်နယ်
ဂျင်နရယ် အိုဒါးက ကျွန်ုပ်(အောင်ဆန်း)အား အောက်
ပါအချက်သုံးချက်ကြောင့် လေးစားခဲ့မိသည်ဟု သိရပေ
သည်။

- ၁။ ဝေ့ကြေးကိုမတပ်မက်ခြင်း။
- ၂။ တံခိုးအကာကိုမမက်မောခြင်း။
- ၃။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများဖြင့် သီးခြားနေ
လိုသော တကိုယ်ကောင်းဝါဒကိုမနှစ်သက်ခြင်း။

အခြားဂျပန်လူကြီးပိုင်းထဲက ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်က
လည်း ကျွန်ုပ်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဘော်
လုပ်ဘော်ကိုင်ဘက်တဦးအား—

“အောင်ဆန်းက သိပ် ပြောတဲ့လူ၊ ဂျပန်တွေက
သာပြောတဲ့လူ၊ သူဟာလူကောင်းတယောက်ဘဲ၊ သို့သော်-
ဂျပန်ကမပြောဘူးဆိုရင်တော့ အောင်ဆန်းဟာ အလွန်
ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူတယောက်ဘဲ၊ ကျုပ်တို့ဂျပန်ရဲ့
ဝါဒပေါ်လစီကလဲ သိပ် မဖြောင့်တာခက်တယ်”ဟုပြော
ဘူးကြောင်းသိရပေသည်။

သည်လိုအကြောင်းကိစ္စမျိုးတွေကိုအသာပယ်ထား
လျက် ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လမ်း ဆက်လက်ပြောရမည်ဆိုလျှင်—
ကါနယ်ဆူဇုကီးသည်ကျွန်ုပ်အားရှေ့ဦးစွာအင်္ဂလိပ်ဘာသာ
ဖြင့် စီမံကိန်းတခုကိုရေးဆွဲတင်ပြရန်ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်းရိုသေစွာနှင့်ပင် များမကြာမီကျွန်ုပ်တို့
အသေးစိတ်ဆွေးနွေးရမည်ဟုမြော်လင့်လျက် ဗမာပြည်သို့
ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန်(စီမံကိန်း(Plan)တခုကို ရေးဆွဲခဲ့လေ
သည်။ ၎င်းစီမံကိန်း၌ ဗမာပြည်သို့ ဂျပန်စစ်တပ်များက
တစိတ်တဒေသသာလျှင် (ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်) ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်ရန် ဘော်ပြထားခဲ့ပေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မြော်လင့်ခဲ့သလို ကျွန်ုပ်ရေးသား
တင်ပြသော စီမံကိန်းကို ဂျပန်တို့နှင့် လုံးဝ မဆွေးနွေး
ရပေ။

ကာနယ်ဆူငှက်၏လက်ထောက်အရာရှိအား ထိုစီမံ
ကိန်းမှာ စစ်မှုရေးရာနှင့်သာ ပတ်သက်သော စီမံကိန်းသာ
ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကပြောခဲ့မိသေး၏။

ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်မှ သိရသည်
ကား—ကျွန်ုပ်၏စီမံ ကိန်းကို ကာနယ်ဆူငှက်၏ထောက်ကျိုးရှိ
ဂျပန် စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်သို့ ယူဆောင်ပြီး တင်ပြသည်ဟု
ဆို၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုစီမံ ကိန်းကိုဗမာပြည်သို့စစ်ဆင်
ချိတ်ကရေးကိစ္စကို ထုတ်နုတ် ချန်လှပ်လျက် ဂျပန်တို့က
ကျွန်ုပ်လက်သို့ပြန်ပေးကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဗမာပြည်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော် နိုင်ငံရေး
သမားများထံ ၎င်းပြင်ဆင်ပြီး စီမံ ကိန်းကို သွားရောက်
ဆွေးနွေးရန်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဂျပန်တို့ပြန်ပေးသောစီမံ ကိန်းကိုယူ
ဆောင်လျက် ဗမာပြည်သို့ လျှို့ဝှက်စွာပြန်လာခဲ့ပြီးနောက်
ကျွန်ုပ်တို့၏နိုင်ငံရေးရဲဘော်များထံ တင်ပြ ဆွေးနွေးခဲ့လေ
သည်။

ရန်ကုန်မှ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များကား၊ ဂျပန် စစ်
တပ်တွေ့ ဗမာပြည်သို့မည်သည့်အချိန်လောက်တွင် ချိတ်က
ဝင်ရောက်လာကြမည်ကိုသာ အတူးစိတ်ဝင်စားကာသိချင်
နေကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဂျပန်စစ်တပ်များ ဗမာပြည်သို့ချိတ်က
ဝင်ရောက်လာခြင်းကို လုံးဝ သဘောမကျသူ ဖြစ်သဖြင့်

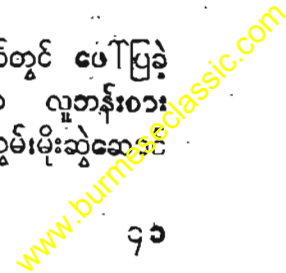
ကျွန်ုပ်တို့ ဗမာရဲဘော်များက ယင်းသို့ ဂျပန်လာရေးကို
စိတ်ဝင်စားနေကြောင်းသိရသည်တွင် စိတ်ထဲ၌ အနှောက်
အယှက်ဖြစ်သွားမိလေသည်။

ဗမာပြည်မှ ရဲဘော်များ၏ စိတ်တွင်ကား၊ ဂျပန်
စစ်တပ်တွေ့ ဗမာပြည်ဘို့လာလျှင် ဗြိတိသျှတို့သည် ပြေး
ပေါက်မရဘဲ ချောင်ပိတ်မိနေမည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့က
အခွင့်ကောင်းယူ၍ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တော်လှန်
ဧကွဲလျှင် မုချအောင်မြင်ရမည်ဟု တွေးထင် နေ ကြ
လေသည်။

သူတို့၏ ယူဆချက်ကိုရာခိုင်နှုန်းပြည့် မယုံကြည်ခဲ့
သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်က ၎င်းအတွေးအခေါ်
သည်မှန်ကောင်းမှန်ပေလိမ့်မည်ဟု ထိုအချိန်က ထင်မြင်မိခဲ့
ပါသည်။

ယခု စစ်ကြီးပြီးသွားမှတော့ ထိုအချိန်က အဖြစ်
အပျက်နှင့် အတွေးအခေါ်တို့ကို ရယ်စရာသဘော ပြက်
ရယ်ပြုပြောနိုင်ကြလင့်ကစား။ ထိုအချိန် အခါကမူကျွန်ုပ်
တို့တတွေ့သာမက၊ ဗြိတိသျှတို့သည်၎င်း၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ
အခြားသူများသည်၎င်း၊ ဂျပန်၏ စစ်အင်အားကို အထင်
သေးသလောက် ဗြိတိသျှတို့ကို အလွန်အကျူး အထင်ကြီး
ခဲ့မိကြလေသည်။

ဤနေရာတွင်လည်း ကျွန်ုပ်အထက်တွင် ပေါ်ပြခဲ့
ပြီးသလို ကျွန်ုပ်တို့၏ အရင်းရှင်ပေါက်စ လူတန်းစား
ဥာဉ်က ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးအခေါ်ကို လွှမ်းမိုးဆွဲဆောင်

လျက်ရှိလေသည်။ လူတန်းစား အတွေး အခေါ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘာကိစ္စမဆို သေချာမှလုပ်ချင်ကြသည်။ မသေမချာဘဲ ချွတ်ယွင်းပျက်စီးနိုင်မည့် အလားအလာဟူ သမျှကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှရှောင်ချင်ကြလေသည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဖက်ဆစ်ဝါဒကို လိုလား နှစ်သက်မှု လုံးဝမပါဘဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရင်း ရှင်ပေါက်စ လူတန်းစား အတွေးအခေါ်၏ မှားယွင်းမှု၊ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်မှုများကြောင့်သာလျှင် ဂျပန်တို့ကို ဗမာပြည်သို့ ဘိတ်ခေါ်ခဲ့မိကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တို့ကား အစမှအဆုံးသူတို့ပေးခဲ့သော ကတိ စကားဟူသမျှကို တခုမကျန် ဖျက်ဆီး ပစ်ကြလေတော့ သည်။

ဂျပန်တွေ ဘယ်ထိအောင် မကောင်းကြပုံများကို အကျယ် ဝေ သားဘော်ပြုရလျှင် ဆုံးနိုင်ဘယ် မရှိသဖြင့် ခပ်တိုတိုနှင့် လိုရင်းအချက်ကိုသာ ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျပန်၌ လျှို့ဝှက်စွာ စစ်ပညာလေ့လာ သင်ကြားနေချိန်ကတည်းက သူတို့၏သစ္စာမရှိမှု၊ လိမ်လည် ဟန်ဆောင်မှု၊ ဖောက်ပြန်သော အတွေးအခေါ်နှင့် အပြု အမူတို့အပြင် တဖက်သားကို အလွန်စိုးပိုး၍ တင်းမာစွာ ဆက်ဆံမှုများကိုပါ လက်တွေ့ သဘောပေါက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး(ယခင်က ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးစိတ် မရှိသူ များပါ) ဂျပန်ကိုအလွန်မုန်းတီးရွံ့ရှာလျက်ဂျပန်ဆန့်ကျင်

ရေးစိတ်တွေ ပြင်းထန်စွဲမြဲစွာ ဝင်ရောက် လာကြပါတော့ သည်။

ထိုအချိန်က(ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အယူအဆခြင်းမတူဘဲ နေခဲ့သူဗမာနှစ်ဦးကိုချန်လှပ်သော်) ဂျပန်ပြည်၌ စစ်ပညာ လေ့လာနေကြသူများမှာ ၂၇-ယောက်ရှိလေသည်။

တကဲ့အဖြစ်အပျက်တခုပြောပြရန် ကျန်သေးသည် ကား တခါခသ် ကျွန်ုပ်တို့ တို့ကျိုမြို့သို့ ခေတ္တသွားနေခိုက် ၂၆-ယောက်သော ရဲဘော်တို့သည် အထက်ပေါ်ပြပါ လူနှစ်ယောက်အနက် တယောက်သူ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အကြောင်းများကြောင့်လို့ ဆော်ပေးသဖြင့်ဂျပန်တို့အား ဂျပန်ပြည်၌ စတင်လှန်ပုန်ကန်ရန် ကြံစည်ကြခြင်းပင်ဖြစ် လေသည်။

(ထိုအချိန်က စစ်ပညာဆိုင်ရာများမှာ ဖော်မိုဆာ ကျွန်းဖြစ်လေသည်။)

ကံအားလျော်စွာကျွန်ုပ်သည် တိုကျိုမြို့မှဖော်မိုဆာ သို့အချိန်မီပြန်ရောက်လာ၍သာ အဆိုပါပုန်ကန်မှုကို တား ဆီးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ယိုးဒယားပြည်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဗမာပြည်ရှိ ရဲဘော်ခေါင်းဆောင်များထံ စာတစောင်ရေး လိုက်လေသည်။ စာတွင် ဂျပန်ကိုစိတ်မချရကြောင်း အရိပ် အပြက် ပြောလိုသည့်သဘောဖြင့်နိုင်ငံခြားမှ အကူအညီကို

မြော်လင့်အားကိုးခြင်း မပြုကြရန် သတိပေးနှိုးဆော်ခဲ့ပေသည်။

နောက် ယိုးဒယားပြည်၌ပင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်(ဘီ-အိုင်-အေ) ကိုရိုသမျှလူနှင့် စတင်စည်းရုံး ဖွဲ့စည်းပေးလာအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်က ရှေ့ပြေး လှုံ့နှစ်စုကို (ဂျပန်တော်လှန်ရေး စတင်စည်းရုံးရန်အတွက်) ဗမာပြည် တွင်းသို့ စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏အကြံကား ဤသို့တည်း။

ဂျပန်စစ်တပ်များ ဗမာပြည်သို့ ချီတက်ဝင်ရောက် လာရေးမှာ တားဆီးမရနိုင်တော့သည့်အတူတူ ကျွန်ုပ်တို့ ဗမာ့ရဲဘော်များကဂျပန်မလာမီ လွတ်လပ်သောဗမာနိုင်ငံ ကိုဖွဲ့စည်းတည်စတင်ထားနှင့်ပါမူ ဂျပန်တို့အား ကျူး ကျော်ဝင်ရောက်လာခြင်းကို အချိန်မှီ တားဆီးပိတ်ပင်နိုင် မည့်ပြင်ကျွန်ုပ်တို့၏ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကိုလည်းဂျပန်ကပေး သနားရန် လိုတော့မည်မဟုတ်ဟူ၍ တွက်ကိန်းချခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍၎င်းအကြံအစည် အထမမြေ့ခက်ခဲ့သော် ကျွန်ုပ်၏နောက်အကြံတစ်ခုမှာ လျှို့ဝှက်စွာ မြေအောက် စည်းရုံးရေးနည်းဖြင့်ဗမာ့လူထုကြီးအားဂျပန်ကို တော်လှန် ရန်စည်းရုံးလှုံ့ ဆော်ပေးရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဂျပန်တို့သည် ဗမာပြည်၌ အင်အား ကောင်းကောင်းနှင့် အခြေစိုက်ရန် ခဲယဉ်းသွားမည်ဖြစ် သူတို့၏ ဖက်ဆစ်ဆီဆီ

လူထုအပေါ် နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းခြင်းကိုလည်း အဆင့်အတင့် တော့လျော့ပေါ့ကြပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်က တွက်ခဲ့လေ သည်။

သည်နေရာတွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး(ဘီ-အိုင်-အေ) တပ်မတော်၏ အရေးပါအရာဆောက်ပုံကို ကျွန်ုပ်ချက်ချင်း မြင်မိလေသည်။

ဤတွင်ကျွန်ုပ်သည် အားတက်သွားမိပြီး ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များကိုလည်း တနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ စိုးရိမ်သလို ဂျပန် တို့ ဖေ့ါက်ပြန်လာခဲ့သော် အနည်းဆုံး သူတို့ကို တန်ပြန် တိုက်ခိုက်ရန် လက်နက်ကိုင် တပ်တစ်ရပ်နေပြီဖြစ်၍ အား မငယ်ကြရန် သွေးထိုးစကားပြောကြားခဲ့သေး၏။

သို့ရာတွင် ဗမာပြည်တွင်းရှိ ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော်များက ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးစည်းရုံးမှုကို ထိရောက်စွာ မပြင်ဆင်နိုင် သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအတောအတွင်း အဖြစ်အပျက် များကလည်း စာရပြီးတခု လျင်မြန်စွာဖြစ်ပျက်သွားခဲ့လေသည်။

အရေးပါဆုံးသော ဗမာ့ခေါင်းဆောင်အားလုံးမှာ ထောင်ထဲရောက်နေကြလျက် အခြားလူများကလည်း(၎င်း တို့၏အရင်းရှင်ပေါက်စလူတန်းစားစရိုက်သဘောအတိုင်း) တွေဝေငေးငိုင်လျက်ပင် ရှိကြလေသည်။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို လက်ရ သိမ်းပိုက်မိကြလေသည်။ (၁၉၄၂-ခု၊ မတ်လ ၈-ရက်နေ့)

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

စစ်ချီတက်ရာလမ်းတလျှောက်တွင် ဂျပန်တို့က ဗမာပြည်သူ့ လူထုအပေါ် ပြုမူဆက်ဆံပုံကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ များစွာ ဝိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကသက်ဆိုင်ရာဂျပန်အာဏာပိုင်များထံသို့ တိုင်ကြားကန့်ကွက်ခဲ့သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

ဂျပန်စစ်သားနှင့်ကျွန်ုပ်တို့(ဘီ-အိုင်-အေ)တပ်သား များ ပဋိပက္ခဖြစ်မှုတွေလည်း များသည်ထက် များလာလေ သည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်၏အခြေအနေမှာလည်း ရန်ကုန်မြို့ သို့ရောက်သည်အထိ၊ ဗမာ(ဘီ-အိုင်-အေ)တပ်ကို တိုက်ရိုက် ဦးစီးကွပ်ကဲခွင့်မရဘဲ၊ ကာနယ်ဆူဇူကီး၏ စစ်ဦးစီး အရာရှိ တယောက်အဖြစ်သာ နေခဲ့ရလေသည်။

ထိုအချိန်လောက်တွင်ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော်အချင်းချင်း လျှို့ဝှက်စွာ တိုင်ပင်၍ ဂျပန်အား တော်လှန်ရန် နည်း အမျိုးမျိုး စဉ်းစားကြစည်ခဲ့ကြသေး၏။ သို့သော် အခြေ အနေမှာအလွန်ရှုပ်ထွေးလျက်ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုဆို၍လည်း ဘာမှမရှိသေးသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အကြံမှာ မအောင်မြင် ခဲ့ပေ။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်အား ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် ကာနယ်ဆူဇူကီးကခေါ်ယူပြီး ဗမာတွေအားလုံးကိုတာဝန်

ယူဦးစီးကွပ်ကဲ၍ ဆရာဝတ်မြစ်ကြောင်းမှ အထက်ဗမာ ပြည်သို့ချီတက်ရန် ညွှန်ကြားလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း (ဘီ-အိုင်-အေ) တပ်များနှင့်အတူ အထက်ဗမာပြည် စစ်မျက်နှာသို့ ချီတက်ခဲ့လေသည်။

ဤအတောအတွင်း ဗြိတိသျှတို့၏ ဘမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ ရသော ထောင်တွင်းရှိ တို့ဗမာ အစည်းအရုံးဝင်(သခင်) များသည်၊ ဂျပန်များအပေါ် ကျွန်ုပ်တို့က သဘောထား ဆက်ဆံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အချင်းချင်းသဘောကွဲလွဲနေကြ သည်ဟူသော သတင်းအစအနက်ကြားရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော်များအနက် တကယ်ရိုးသားသော သူအချို့ ပင်လျှင်ဂျပန်အပေါ် ဘယ်လိုဝါဒသဘောထား ရမည်ကို အလျှင်းမစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့၏ အမြင်မှာ ဗမာလူငယ်ထဲမှတက်ထိပ်သီးခေါင်းဆောင်များ ပင် ဂျပန်ဘို့နှင့်အတူ ပူးပေါင်း လက်တွဲလာသည်ကိုသာ မြင်တွေ့ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တကဲ့အတွင်းရေး အခြေအနေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သဘောထားကိုသာ အားလုံးကသိရှိခဲ့ပါမူ ထိုမျှလောက် ရှုပ်ထွေးသော အခြေသို့ မထောက်နိုင်ဟုထင်ရ ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအချိန်က ဗမာပြည်ရှိ လက်ဝဲ ခင်အားစုအားလုံးတွင် အတွေးအခေါ်နှင့် ဖတ်သက်၍ မချင်းလင်းဘဲ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိလေသည်။

ပြန်ပြေခြင်းကြောင့် ဗိုလ်ဇေယျတို့လူစု လွတ်မြောက်လာ
လေသည်။

နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွှေဘိုမြို့သို့ ရောက်သော
အခါ ဗမာလူငယ် လက်ဝဲနိုင်ငံရေးသမားထဲက သခင်စိုး၊
သခင်မြသွင်နှင့်ကိုသိန်းဖေ(တက်ဘုန်းကြီး)တို့သည် တရုတ်
စစ်တပ်များနှင့်အတူ ဗမာပြည်ဘက်သို့ လိုက်ပါ သွား
ကြောင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားသိရလေသည်။

ထိုသတင်းမှာကျွန်ုပ်တို့အဘို့အားတက်ဝမ်းမြောက်
ဘွယ်ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းကျတော့ ၎င်းအကြံအစည်
အထမမြောက်ကြောင်း သိရသဖြင့်စိတ်ပျက်အားကုန်သွား
ကြရပြန်သည်။

ဂျပန်စစ်ဘက် အာဏာပိုင်တို့က ကျွန်ုပ်တို့ဘီ-အိုင်
အေ တပ်ကိုအထက်ဗန်းမော်ထိအောင်ချီတက်ရန်ညွှန်ကြား
ချက်ထုတ်ပြန်လေသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်၌ အင်္ဂလိပ်
စစ်တပ်များအား တိုက်ခိုက်ရေးမှာပြီးဆုံးသလောက်ဖြစ်နေ
သောကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျအား ကွပ်ကဲ
အုပ်ချုပ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်ဗန်းမော်ဘက်သို့ ချီတက်သွားစဉ် အတော
အတွင်း ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျနှင့်တကွ ဘီ-အိုင်-အေ စစ်ဦးစီး
အဖွဲ့သည်ဂျပန်စစ်တပ် တတပ်နှင့် အချင်းပွားကြသေး
ကြောင်းသိရလေသည်။ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တဦး ဒေါ်ခတ်ခံရ
မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ဇေယျနှင့် အခြား ရဲဘော်အချို့ကို
ဂျပန်တို့က ဘမ်းဆီးနှိပ်စက်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်
တူဘက်အလုပ်လုပ်ရသော ဂျပန် အကြံပေးအရာရှိတဦး၏

သို့မဟုတ်လျှင်ကား၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘီ-အိုင် အေတပ်နှင့်
ဂျပန်တို့ ထိုနေရာ ထိုအချိန်၌ တိုက်ခိုက်ကြတော့မည်မှာ
သေချာလှပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အောက်ဗမာပြည်သို့ ပြန်မဆင်းလာမီ
ဗန်းမော်မြို့မှတဆင့်တရုတ်နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်၍တရုတ်ဘက်သို့
သွားရောက်ပူးပေါင်းရန် ကြံစည်စိတ်ကူးကြသေး၏။

ဂျပန်ကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အလွန်စက်ဆုပ် ရွံ့မုန်း
လျက်ရှိပေပြီ။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ပိုင်းအခြေအနေကို
လေ့လာရန်အတွက် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။
ထိုအချိန်က တာဝန်ယူလျက် ရှိနေသူမှာ ဘီ-အိုင် အေ
စစ်ဦးစီးအဖွဲ့မှူး ကာနယ်လှဖေ(ဗိုလ်လကျော်)ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးကြီးနေဝင်းလည်း ပါလာ
သည်။

မု်ရွာခရိုင် ယင်းမာပင်မြို့အနီးတွင်သခင်သန်းထွန်း
(နောက်တော့ ဖ-ဆ-ပ လအဖွဲ့ချုပ် အထွေထွေအတွင်း
ရေးမှူးဖြစ်လာသူ)ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ခရီး
ဆက်သွားရန် ရှိသေး၍ အချိန်မရှိသည်တကြောင်းစိတ်မချ
ရသော လူစိမ်းများရှိသည် တကြောင်း၊ သခင်သန်းထွန်း

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

အား အခြေအနေအမှန်ကို အရိပ်အမြှောက်မျှလောက်သာ ပြောခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးလကျာကိုမူ ကျွန်ုပ်က ပခုက္ကူမြို့မနေ၍ မန္တလေးသို့သွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝိဇ္ဇာရေး ရဲဘော်အားလုံးကို စုရုံးတွေ့ဆုံပြီး တိုင်းပြည် အခြေအနေကို ပြည့်စုံစွာ လေ့လာပြီး၊ ရှေ့အဘို့ ဘာလုပ်ကြံရမည်ကို စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် တင်ကြံ၍ စေလွှတ်ခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကသာခရိုင် ကောလင်းဝန်းသို့မူ ပြန်ဆင်းလာသောအခါ၌ မန္တလေးမြို့၏ အခြေအနေမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိပြီး၊ ဂျပန်စစ်ပုလိပ် (ကင်ပေတိုင်) အဖွဲ့ကလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ မင်းမူလျက်ရှိလေသည်။

ရွှေဘိုမြို့သို့ရောက်သောအခါကျွန်ုပ်သည်ကိုသိန်းဖေနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့ဆုံခဲ့ရလေသည်။ ၎င်းနောက်... ကိုသိန်းဖေ၊ ဗိုလ်နေစင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မန္တလေးမြို့သို့ဆင်းလာခဲ့ရာအမရပူရ ရောက်သည်တွင် မန္တလေးကင်ပေ (ဂျပန်စစ်ပုလိပ်)က အပြင်းအထန်လိုက်ရှာနေကြောင်း သိရသဖြင့် ကိုသိန်းဖေလည်း ချက်ခြင်းပင် “မြေအောက်” သို့ သွားရပြန်ခဲ့လေသည်။

ဂျပန်တို့ကား ကိုသိန်းဖေ(တက်ဘုန်းကြီး)အစစ်ကို မမိဘဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲဘော်တယောက်(မန္တလေးတိုင်းချစ်ဦးသိန်းဖေ)ကိုလူမှား၍ ဘမ်းမိခဲ့သေးသည်။ ထိုကိုသိန်းဖေ

ကို ကျွန်ုပ်တို့၏ တင်းမာစွာ ကန့်ကွက်ချက်အရ လွှတ်လိုက်သော်လည်း ဘမ်းဆီးထမ်းစဉ်အတွင်း ဂျပန်တို့၏ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုကို သေလွှဲမြောပါး ခံခဲ့ရသေး၏။ ဂျပန်ဘမ်းဆီးခြင်းခံရသော အခြားကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော်နှစ်ဦးဆိုလျှင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုခံကြုံ ဖြစ် အသက်ပင် သေဆုံးခဲ့ရရှာသည်။

+ + + +

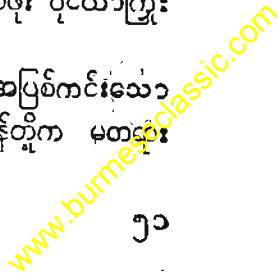
မကြာမီ ဂျပန်စစ်အုပ်ချုပ်ရေး လက်အောက် ဗမာ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တခု ဖွဲ့စည်းလိုက်လေသည်။

ဘီအိုင်အေတပ်ကိုလည်း ဘီ-ဒီ-အေ(ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်)အဖြစ် ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပြီး၊ ကျွန်ုပ်ကိုပင် ကာနယ် (ဗိုလ်မှူးကြီး) ဆုထားဖြင့် ဦးစီးကွပ်ကဲစေခဲ့လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း အဖြစ်အပျက်တခုက ပေါ်လစပြန်လေသည်။

ဗြိတိသျှ အစိုးရလက်အောက်တွင် တရားသူကြီးအဖြစ် အမှုထမ်းဘူးသူ တယောက်အား ဂျပန်စစ်ဘက်က ဘမ်းဆီးလိုက်လေသည်။ ဘမ်းဆီးရခြင်းအကြောင်းကတော့ မလိုလားသူတဦး၏ ခြေထိုးသတင်းပေးချက်အရ အဆိုပါ တရားသူကြီး နေအိမ်ဝင်းအတွင်း တယ်လီဖုံး ဝိုင်ယာကြိုးများ တွေ့ရှိသောကြောင့်ဟုဆိုသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုသူမှာ ရိုးသားအပြစ်ကင်းသော လူတယောက် အမှန်ဖြစ်၏။ သို့သော် ဂျပန်တို့က မတောင်း

နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းသောနည်းဖြင့် ထိုယုယံမှ “ဖြောင့်ချက်” တခု ဆောင်ယူရရှိသည်ဆို၏။

နောက် ဂျပန် စစ်မှုပြင်ဆင်ရေးအဖွဲ့မှူး ကာနယ် ဖူကွီးဆိုသူက ဗိုလ်မှူးလကျာနှင့် ငါး၏တပ်ရေး ဗိုလ်ဗတင် တို့သည် အဆိုပါ တရားသူကြီးနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဂျပန် တော်လှန်ရေးကို လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေကြသည်ဟု တရား သူကြီးဖြောင့်ချက်အရ ဂျပန်စစ်ဘက်က သိရပါသည်ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။

ဤကား၊ သက်သက်မဟုတ်မတရား ကြံစည်လည်လယ် ပြောဆိုချက်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဘယ်မရှိပေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် ဂျပန်ကိုမှန်းတီးလျက်ရှိပြီး ဂျပန်တော်လှန် ရေးကို စည်းရုံးရန်ကြံစည်ထားသည်မှန်သော်လည်း အထက် ပါ အမှုမှာ တကယ် လုပ်ကြံ မှုသာ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ရိုးသားစွာနှင့်ပင် ကာနယ် ဖူကွီးအား အဆိုပါသတင်းမှာ လုံးဝ အခြေ အမြစ်မရှိ ကြောင်းအကယ်၍မယုံကြည်လျှင်လည်းကာနယ်လကျာနှင့် သူ၏ ထပ်ရေးကိုပါ ခေါ်ယူစစ်ဆေးနိုင်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ လေသည်။

သို့သော် ဂျပန်တို့က ဗိုလ်လကျာကို ချန်ထားပြီး တပ်ရေး ဗိုလ်ဗတင်ကိုသာ မေးမြန်း စစ်ဆေးရန် ဆို၍ ခေါ်ထားလေသည်။

ရက်အတော်ညောင်းသွား၍ ဗိုလ်ဗတင် တယောက်

ပြန်ပေါ်မလာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စိုးရိမ်စပြုလျက် ကာနယ်ဖူကွီးကိုလည်း ဗိုလ်ဗတင်အကြောင်း ထပ်တလဲ နားပူနားသော မေးကြရတော့သည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်က ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျပန်စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်သို့ တိုက်ရိုက်ကန့်ကွက်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ ရဲဘော်အချို့ကလည်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ဗတင်မှူးထံသွား၍ အတင်းအကြပ်ပြောဆိုကြ ပြီးနောက် ၂-လခန့်ကြာမှ ဗိုလ်ဗတင်ကို ဂျပန်တို့က ပြန် လွှတ်လိုက်လေသည်။

သူ့အားဂျပန်တို့က ပထမတွင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ညှဉ်းပမ်းနှိပ်စက်ပြီး နောက်ပိုင်းကျမှ (ဘီဒီအေ) အရာရှိ တယောက်ဖြစ်သည်တကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူနှင့် ပတ်သက်၍ အပြင်းအထန်ဆူပူကန့်ကွက်ခဲ့သည်တကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ညှဉ်းဆဲရိုက်နှက်ခြင်းမပြုတော့ဟုသိရ ပေသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ဗတင်ခမြာမှာ ဂျပန်ကင်ပေ၏ ဒဏ် ကြောင့်-ပြန်လွတ်လာသည့်အချိန်အထိ အတော်တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက်ရှိလေသည်။

၁၉၄၃-ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျွန်ုပ်သည် သတင်း တခုကိုရုတ်တရက်ကြားရလေသည်။ ထိုသတင်းကား၊ ဒေါက် တာဘမော်နှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးတို့အပြင် ကျွန်ုပ်ကိုပါ ဂျပန်ပြည်တို့ကျိုမြို့သို့ အထူးတလည် ဘိတ်ခေါ်ကြောင်း သတင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

(ထိုအတောအတွင်း၊ ဗမာပြည်အား လွတ်လပ်သော နိုင်ငံအဖြစ်မကြာမီကျေညာတော့မည့်အကြောင်း ဂျပန်ဝန်ကြီးချုပ် ဂျင်နရယ်-တိုဂျီက ထုတ်ဘော် ပြောဆိုပြီးဖြစ်သည်။)

အထက်ပါသတင်းနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ကိုလည်းကား နယ်အဖြစ်မှ မေကျာဂျင်နရယ် (ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထားကြောင်းပါသိရလေသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်သည် ဂျပန်ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင်နှင့် ကိုကျိုတင်တော့ဆုံရပြီး ဂျပန်ကိုယ်တိုင်ဆောင်ဘွဲ့တံဆိပ်တခုခုကိုလည်း ရလိမ့်မည်ဟု ဆိုလေသည်။

သို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါက်တာဘမော်တို့နှင့် အတူ တိုကျိုမြို့သို့ လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ဂျပန်ပြည်ရောက်သောအခါ စောစောကပြောထားသည့်အတိုင်း ဂျပန်ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တော့ဆုံရပြီး ဂျပန်ပြည်မှ အထူး ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများ ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရပြီး နောက်အကြီးအကျယ်ကျေးဇူးဧည့်ခံခြင်း၊ ခံရသည့်အပြင် ဂျပန်ဝန်ကြီးချုပ်တိုဂျီ၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးများ၊ ကြီးတပ်၊ ရေတပ်-ဦးစီးဗိုလ်ချုပ်များနှင့်လည်း တော့ဆုံခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဂျပန်ပြည်မှ ပြန်လာသောအခါ၌မူကား ဗမာပြည်ကို ၁၉၄၃-ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁-ရက်နေ့တွင် လွတ်လပ်ရေးပေးတော့မည့်အကြောင်းနှင့်၊ ဂျပန်နှင့်ဗမာနိုင်ငံတို့သည်စာချုပ်အချို့ ကိုပါချုပ်ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊

ကတိပေးပေးပြုထားသော စာတမ်းကို ဂျင်နရယ် တိုဂျီက ပေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လူစုဂျပန်ပြည်မှာရှိစဉ်က ဗမာနိုင်ငံရှိဂျပန်နှင့်အတူတူ၍ လိုက်ပါလျက်ရှိလေသည်။ စာဆိုသည့်ကား ဂျပန်အိုဆီမူရာသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်သွားသွား နောက်ကတကောက်ကောက်လိုက်၍ ကလေးများပမာဆက်ဆံခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်ပြည်မှဗမာနိုင်ငံသို့အပြန် လမ်းခရီး၌ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်း (မနီလာ) မြို့ ဟိုဘယ်တခုတွင် ခေတ္တဝင်နားခဲ့ကြရာ ဂျပန်တို့ကကျွန်ုပ်တို့အား ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးများသည် ယုံကြည်စိတ်ချရသူများ မဟုတ်သဖြင့် သွားရောက် တော့ဆုံခြင်းမပြုရန် တားမြစ်ခဲ့ကြသေး၏။

နောက်တနေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မနီလာမြို့မှ ဆေးဂူမြို့ (အင်ဒိုချိုင်းနား) သို့ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ရာ လမ်းခုလတ် ကျမှဒေါက်တာဘမော်က ဂျင်နရယ်တိုဂျီ ပေးလိုက်သော လွတ်လပ်ရေး ကတိစာတမ်းကို မနီလာဟိုတယ်၌ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ဂျပန်အိဆူရာအား ပြောပြသောအခါ သူ့တွင် သူ့ကိုယ်သူ့ဘက်သတ်သေလိုက်တော့မလောက် ဗျာများတုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က မနီလာမြို့ရှိ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်သို့ အကြောင်းကြားရန် ပြောပြသောအခါလည်း အိဆူရာက ထိုသို့လည်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း

သွနှင့် ဒေါက်တာ တမော်ကိုယ်တိုင် ပြန်သွားမှ ဖြစ်မည် အကြောင်း ပြောပြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စာတမ်းကို တကယ်သွားပြန်ယူရ သူမှာ (ထိုစဉ်က ဗမာပြည် ဒုတိယ ဝန်ကြီးချုပ်) သခင်မြ ဖြစ်လေသည်။

၎င်းအချိန် အတောအတွင်း မနိလာမြို့မှ အဆိုပါ စာတမ်းကို ဟိုတယ်တခု၌တွေ့ရှိထားကြောင်း ဝိုင်ယာလက် ကြေးနန်းသတင်းရလေသည်။ သို့သော် သခင်မြနှင့်အူယေး ဒါး အမည်ရှိ ဂျပန်တဦးတို့က မနိလာသို့ တခေါက်သွား ပြန်ယူခဲ့ရလေသည်။

ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် အထူးလျှို့ဝှက်ထားပြီး စာလုံးတပါဒမှ မပြောကြရန် ဂျပန် က နှုတ်ပိတ်ထားခဲ့လေသည်။ အိဆိုမူရာ၏ အကြောင်းပြ ချက်မှာ သူက သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များထံသို့ ကျွန်ုပ် တို့၏ ဝေယာဉ်ပျံမှာ ဆေးဂျိုမြို့၌ စက်အနည်းငယ် ချို့ ယင်းသွားသောကြောင့် ခရီးတရက်ပို၍ကြာသွားကြောင်း သတင်းပို့ အစီရင်ခံစားသောကြောင့်ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဘို့မှာကား အိဆိုမူရာတို့ဂျပန်များသည် အင်္ဂလိပ်မရှိသော အပိုအလုပ်တွေကို မလုပ်သင့်ဘဲလုပ်နေ ကြ ပြီးမှ ထင်မြင်ဖိလျက် သူတို့၏အပြုအမူကိုနားမလည် နိုင်အောင် ရှိခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၁၉၄၃-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁-ရက်

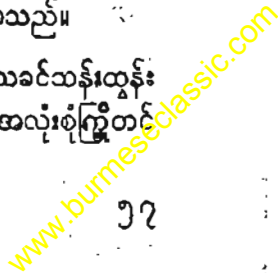
နေ့တွင် ဂျပန်အစိုးရပေးသော “ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး” ချောက် လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဘို့မှာမူအဆိုပါ “ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး” ကို အထင်ကြီးခြင်း၊ စိတ်ကူးယဉ်သာယာခြင်းများ လုံးဝမရှိခဲ့ ချေ။ Independence Preparatory Commission ခေါ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ပြင်ဆင်မှုကော်မတီတွင် ပါဝင် ခဲ့သူမှန်သမျှသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ပင် ဂျပန်ပေးသော လွတ်လပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အထင်ကြီးခြင်း၊ စိတ်ကူး ယဉ်သာယာခြင်းများ ရှိခဲ့ကြမည်မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်ယုံကြည် မိပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဂျပန်ပြည်မှ ရန်ကုန်သို့ပြန်အရောက်တွင် ပြုလုပ်သော ဂုဏ်ပြုညှိနှိုင်းပွဲအခါ၌ ကျွန်ုပ်က ဂျပန်တို့ပေး မည့် “လွတ်လပ်ရေး” မှာ နာမည်လောက် ဖြစ်လိမ့်မည် အကြောင်းကို အရိပ်အမြက် ပြောပြခဲ့သေး၏။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲဘော်များအား ဂျပန်တို့၏ လွတ်လပ်ရေး အတုအယောင်ကြီးကို သွင်းသွင်းကြီး ဖေ၊ ထုတ်ရန်အတွက် ဂျပန်ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ရန် သင့်လျော် ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကပင် စတင် ပြောခဲ့လေသည်။ သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး အယူအဆ ကို ကမ္ဘာကသိအောင် ပြနိုင်ကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် သခင်သန်းထွန်း နေအိမ်၌ စည်းဝေးဆွေးနွေးကြပြီးနောက် အလုံးစုံကြိုတင်

ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ပြီးသော် ဂျပန်ကို မုဒုတော်လှန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တွက်ကိန်းအရ ၁၉၄၃-ခု နှစ်ကျန် လောက်တွင် တော်လှန်ရေးပြင်ဆင်မှု အရပ်ရပ်သည် ပြည့်စုံ ပြီးစီးလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းခဲ့ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် တကယ် လက်တွေ့ကျသောအခါ၌မူ ကျွန်ုပ်တို့ ထင်သည်ထက်ပို၍ ကြာခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်အခါ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လှုပ် ရှားမှုများမှာ စာနုနှင့်တူ ဆက်စပ်မှုလည်းမရှိ၊ စည်းစိနစ် လည်း ကောင်းစွာ မကျနခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် တိကျပြတ်သားသော လုပ်ငန်းအစီ အစဉ်ဟူ၍လည်း အဆင်သင့်မရှိခဲ့သေးသည့်ပြင် ဗာရှပ်ပြည် နှင့် အိန္ဒိယရှိ ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော်များနှင့်လည်း ဆက်သွယ်မှု မရခဲ့သေးချိန် ဖြစ်လေသည်။

ရိက္ခာဖြည့်တင်းရေး၊ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးနှင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ပြဿနာများကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ သည် ဦးတော်ရှုပ်စွာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်။

ပြည်လူထုကြီးတစ်ရပ်လုံးက ကျွန်ုပ်တို့အား အဆင် သင့် ကူညီထောက်ခံရန်နှင့် ဗမာလူထုကို ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး တပ်ဦးကြီးဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးရန် လုပ်ငန်းက လည်း ကျန်ရှိနေသေး၏။

ဤသို့အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့တွင် လုပ်စရာ၊ ကိုင်စရာ၊

ပြင်ဆင်စရာလုပ်ငန်းတွေ တပြိုင်တခေါင်းကြီး ကျန်ရှိနေ သေးလေသည်။

ထိုအချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မိတ်ဆွေကိုသိန်းဖေ က အိန္ဒိယပြည်မှ သူ၏ လူတစ်ယောက်ကို ဗမာပြည်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ ကိုသိန်းဖေက ကျွန်ုပ် တို့ထံကလူအချို့ အိန္ဒိယပြည်သို့ထွက်လာနိုင်ပါမည်လား ဟူ၍လည်း မှာကြားမေးမြန်းလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်က ကောင်းစွာခရီးမရောက်သေးသဖြင့် အိန္ဒိယသို့လူလွှတ်ရန် ကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်သလောက် ခဲယဉ်းနေပေသည်။

တဖန် ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ ထင်းရှားသောခေါင်းဆောင် တဦးဦးလျှို့ဝှက်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တပြိုင် နက် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်က ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို ချက်ချင်း ဘမ်းဆီးခြင်း၊ သို့မဟုတ် ကြပ်တည်းစွာ အကဲခတ် နောက် ယောင်ခံလိုက်တော့မည်မှာ သေချာနေသည့် အခါကာလ လည်းဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့အား ဂျပန်က မျက် ခြေမပြတ် ကြည့်နေသည့် ဆိုစေကာမူ တကယ်ကြပ်တည်း စွာလိုက်လံစုံထောက်ခြင်း မပြုသေးသဖြင့် ဂျပန်ဆန့်ကျင် ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်နိုင်သေးသော အခါဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်ဆုံး၌ ခဲ့ဘော် ညှိထွန်း(နောက်တော့ရခိုင်တိုင်း ဖက်ဆစ်တော်လှန် ရေးကို အောင်မြင်စွာ ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူ) အာ။အိန္ဒိယ သို့ စေလွှတ်ခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၉၄၄ ခု၊ သြဂုတ်လဆန်း (သြဂုတ် ၄ ရက်မှ ၇ ရက်အတွင်းဟု ထင်မိသည်။) လောက်တွင် ပဲခူးမြို့၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်မြူနစ်ပါတီ ကိုယ်စားလှယ်များ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ကြလေသည်။ ၎င်းဆွေးနွေးပွဲ၌ ကျွန်ုပ်တင်ပြသော (ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်) ဖွဲ့စည်းရန် အစီအစဉ်နှင့် ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ချုပ်၏ ပထမဆုံး ကျေညာစာတမ်းအမှတ် (၁) ကို အားလုံးသဘောတူလက်ခံကြလေသည်။ လက်တွေ့လုပ်ငန်း အကောင်အထည်ဖော်ရန် စီမံကိန်းတခုကိုလည်း စုပေါင်းတိုင်ပင်၍ ရေးဆွဲခဲ့ကြလေသည်။

ထိုနောက်တွင်ကား (ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်) ကို အခြေအနေက ပေးသလောက် ကျယ်ပြန့်စွာ စည်းရုံးကြပြန်လေသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဘီ-အိုင်-အေ တပ်ရဲဘော်တယောက် (အထက်ဗမာပြည် မြိတိသျှတို့၏ဝင်းဂိတ်ထိုးစစ်တွင် ဘမ်းမိသွားသူ) သည် အိန္ဒိယပြည်မှလျှို့ဝှက်သော ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရောက်လာပြန်သည်။ နောက်ပြီး ဆက်တိုက်ဆိုသလို အိန္ဒိယပြည်မှ လျှို့ဝှက်သော ကိုယ်စားလှယ် တို့သည်လည်း တယောက်ပြီး တယောက် ရောက်လာကြပြန်သည်။ ၎င်းတို့အားလုံးမှာ ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ချုပ် (စစ်ပြီးခေတ်အခေါ်) အတွင်းမှ လူများပင်ဖြစ်၍ ဂျပန်

စစ်ပုလိပ်က ဂျပန်တွေသတ်ဖြတ်မှုနှင့် လိုက်နေသော နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးခေါင်းဆောင်များကပင်ဖြစ်လေသည်။

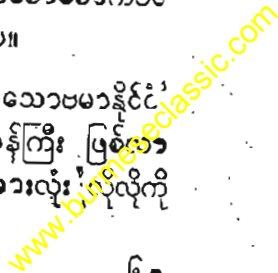
သို့နှင့်ပင်အချိန်က တပြည်းပြည်းကုန်ကာ မြိတိသျှနှင့်မဟာမိတ်စစ်တပ်များသည် ထိုးစစ်ဖြင့် မန္တလေးမြို့အနီးသို့ ရောက်လာကြလေတော့သည်။ ၎င်းအချိန်မတိုင်မီကလေးတွင်မူ ရခိုင်ပြည်၌ ဆရာတော် ဦးပညာသီဟနှင့် ကိုညိုထွန်းတို့က ဂျပန်တော်လှန်ရေးကို ပြောင်စည်းရုံးတိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့အတူ မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်အားလုံးကို ဂျပန်အား အတိ အလင်းတော်လှန်တိုက်ခိုက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့က ညွှန်ကြားချက် ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

၁၉၄၅-ခု၊ မတ်လ ၂၇-ရက်နေ့တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ္ဘာက ယခုသိသော ဖက်ဆစ်ဂျပန် စတင်လှန်ရေးကြီးကို နိုင်ငံနှင့်အဝှမ်းချီ၍ စည်းရုံးကြွေးကြော်ကာ စတင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

+ x +

ဂျပန်တို့ကား ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် ခပ်စောစောကပင် သံသယရှိခဲ့ကြောင်းမှာ ယုံမှားဘွယ်မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဂျပန်ခေတ် လွတ်လပ်သောဗမာနိုင်ငံ အစိုးရအဖွဲ့တွင် ကျွန်ုပ်က ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဖြစ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ဘီ-ဒီ-အေ တပ်အားလုံးကို

ရပ်ဝေးရှိ စစ်မျက်နှာအသီးသီးသို့ပို့ထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်
နှင့် ကျွန်ုပ်တို့တပ်အသီးသီး ဆက်သွယ်မှု မရရှိနိုင်အောင်
ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က တပ်များသို့ သွားရောက်စစ်ဆေးကြည့်ရှု
ရန်ကြံတိုင်း ဂျပန်တို့က အကြောင်းတခုခုပြု၍ ကျွန်ုပ်ကို
ခရီးမသွားဖြစ်အောင် တားမြစ်တတ်လေသည်။ သို့သော်
ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ငန်းကြံစည်စရာ နည်းလမ်းတွေကိုယ်ဟာ
ကိုယ် တွက်ချက်ထားပြီးဖြစ်၍ ၎င်းကိစ္စကြောင့် စိတ်
အနှောက်အယှက် မဖြစ်ခဲ့ချေ။

အထက်တော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဂျပန်များကကျွန်ုပ်
တို့(ဘီ-ဒီ-ခအ)တပ်များကို လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြီးဆုံး
အောင်သင်ကြားခြင်းလည်းမပြည့်စုံသေးဘဲလျက်ဗမာပြည်
အနှံ့အပြားသို့ တတပ်နှင့်တတပ် ဝေးကွာစွာခြား၍ဖြန့်
လွှတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ကမူဟာမမျှမပြောဘဲကြည့်၍သာနေခဲ့သည်။

ပြော၍လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်ပေ။ အ
ဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျပန်တို့၏ နည်းပရိယာယ် ထူးစံ
အတိုင်းပါဟုဆို၍ ကျွန်ုပ်က အကြံပေးတိုင်း သူတို့သည်
ကျွန်ုပ်ပြောသမျှ(ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ)
အကြံပေး ချက်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို လုပ်လေ့ ရှိသော
ကြောင့်ပင်တည်း။

သို့ဖြစ်လေရာ ဂျပန်တွေက ကိစ္စတစ်ခု တခုအတွက်
ကျွန်ုပ်၏ အကြံပေးချက်ကို တောင်းတိုင်း ကျွန်ုပ်က သူတို့
အစီအစဉ်အားလုံး ကောင်းပါသည်။ သင့်လျော်ပါသည်
ဟူ၍သာ သဘောတူခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင်ကား
ဘယ်နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ဂျပန်များကိုပြန်တော်လှန်ရန်ဖြစ်နိုင်
ကြောင်း တွက်ကိန်းရှိပြီးဖြစ်လေသည်။

တဖန် ဂျပန်တို့သည် တမျိုးတဖုံ စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်
ဘီ-ဒီ-ခအ တပ်တွေအားလုံးပြန်လည်စုရုံးရလျှင် မကောင်း
ပါလားဟု ကျွန်ုပ်ကို တိုင်ပင်လာကြပြန်၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း သူကသူကကြီး သဘောတူညီချက်
ပေးခဲ့၏။

ထိုအချိန်လောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အဘို့ ပြင်ဆင်မှု
အချို့လောက်သာ ကျန်ရှိလေတော့သည်။ ၎င်းတို့မှာ ပြည်
သူလူထုကြီးက ဂျပန်တို့အား အလုံးအရင်းနှင့် တခဲနက်
တော်လှန်ထကြွရန်အတွက် စည်းရုံးပြင်ဆင်ရေးနှင့် အပြစ်
ကင်းသော ပြည်သူလူထုအပေါ် ဂျပန်တို့က ရက်စက်စွာ
ကလဲစားချေလာလျှင် မည်သို့တန်ပြန် ဆောင်ရွက်ရမည်
ဟူသော အချက်များပင်ဖြစ်လေသည်။

+ + + +

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဗမာ့တပ်မတော်(နောက်တော့မျိုးချစ်
ဗမာ့တပ်မတော်) နှင့်တကွ ပြောက်ကျား တပ်များသည်

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ကာလအတွင်း မည်မျှစွမ်းဆောင်၍ မည်မျှ အောင်မြင်ခဲ့သည်ကို ဤနေရာတွင် ရှည်အံ့စိုး၍ အကျယ်ချဲ့ပြီး မဘော်ပြလိုတော့ပါ။

(နောင်တနေ့တွင် ဤတော်လှန်ရေးကြီးနှင့် ပတ်သက်သော အသေးစိတ် အချက်အလက်များအပြည့်အစုံကို ရေးသားဘော်ပြနိုင်ရန် မြော်လင့်ပေသည်။)

စားလုံးစုပေါင်းဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့တပ်များသည် ရန်သူဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ရသည့်တိုက်ပွဲပေါင်း (၁၀၀၀)ထက်မနည်းခဲ့သည်ဟူ၍သာ ဘော်ပြလိုပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့တပ်များသည် ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ခြင်းအတတ်၌ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မည်သည့် စစ်တပ်နှင့် မဆို ယှဉ်ပြိုင်ရန် အဆင်သင့်ရှိပါပြီ-ဟု အတိအလင်းပြောဝံ့ပေပြီ။

အလျဉ်းသင့်၍ ဘော်ပြရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ဗမာလူမျိုးများသည် ရိုးရာစရိုက်အားဖြင့် ပြောက်ကျားစစ်ခင်းခြင်း၌ ဝါသနာနှင့်စိတ်ဝင်စားခဲ့လေသည်။

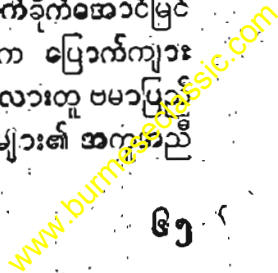
၁၃-ရာစုနှစ်များအတွင်းက တရုတ်ပြည်မှ (ကူဘလိုင်ခန်)နှင့် သူ၏ “တာတာ” စစ်သည်များသည် အလုံးအရင်းနှင့် ပုဂံပြည်သို့ ချဉ်းနင်းတိုက်ခိုက်လာသောအခါ လေးလံနွေးကွေးသော စစ်ဆင်များသာရှိပြီး ဒါ့လှ လက်နက်

များ၌သာ ကျွမ်းကျင်ကုန်သော ဗမာစစ်တပ်များက တရုတ်တို့၏ ထိုးစစ်ဒါဏ်ကို မခံနိုင်အောင် ပြစ်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗမာတို့က မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်သော “မြေလှန်စံနစ်” ကိုသုံးကာ ရပ်သူရွာသားတွေကိုလည်း အလုံးအရင်းနှင့် မြို့များမှစုန်ခွာထွက်သွားစေလျက် တောင်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာရင်း တရုတ်စစ်သည်များကို ပြောက်ကျားနည်းစံနစ်ဖြင့် ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြစေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကူဘလိုင်ခန်သည် သူ၏စစ်တပ်များအတွက် လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာဖြည့်တင်းရေး အခက်အခဲကြောင့် ဗမာပြည်မှပြန်လည် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ရတော့လေသည်။

ထိုနည်းတူစွာ ၁၇-နှစ် ရာစုနှစ် အတွင်းကလည်း အောက်ဗမာပြည်မှ မွန်လူမျိုးတို့၏ စစ်မက်ဝါဒကြောင့် ဗမာ တနိုင်ငံလုံး ထီးကျိုးစည်ပေါက်ကာ မင်းမဲ့ဝါဒ Anarchyကြီး လွှမ်းမိုးလျက်ရှိချိန်တွင် အလောင်းဘုရားသည် ဗမာနိုင်ငံကို ပြန်လည်စုစည်းရန် ကြိုးစားစဉ်ကလည်း ပြောက်ကျားစစ်ဆင်နည်းဖြင့် တိုက်ခိုက်အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ အလောင်းဘုရားကိုယ်တိုင်က ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်အဖြစ်မှ စတင်ခဲ့ရာနှင့်အလားတူ ဗမာပြည်အပေါ် အရပ်ရပ်မှ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်များ၏ အကူအညီ

ဖြင့် အလွန်စည်းရုံးညီညွတ်ပြီး အင်အား တောင့် တာ
သော ဗမာနိုင်ငံတော်ကြီးကို အောင်မြင်စွာတည်ထောင်နိုင်
ခဲ့လေသည်။

ဤစာတမ်းငယ် ရှေ့ပိုင်းတွင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့
တလျှောက်လုံး၌ မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော ခေါင်းဆောင်အသိုက်
သီးတို့သည်၊ ပြောက်ကျားနည်းစနစ်ဖြင့် ဗြိတိသျှနယ်စပ်
သမားအား အကြိမ်ကြိမ်တော်လှန်ထကြွခဲ့ ဘူးကြောင်းကို
ဘော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။

ယခုစစ်ကြီးကား ပြီးသွားပေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း (ဖက်ဆစ် တိုက်ဖျက်ရေး
ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်)ကို တပ်ဦး၏ အဖြစ်မှတစ်
လျှက် တမျိုးသားလုံး၏ စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို အောင်မြင်
စွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် စည်းလုံးညီညွတ်လျက်
ခြင်းကြောင့် စည်းလုံးညီညွတ်စွာဖြင့် တခုတည်းသော ပန်
တိုင် (ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး)သို့ ရှေ့ရှုချိတက်ကြရန်လည်း
အဆင်သင့်ရှိနေကြလေပြီ။

* * * *

နိဂုံးမချုပ်မီ၊ ဗမာပြည်ဆိုင်ရာ ဗြိတိသျှတပ်များ
(၁၂-နံပါတ်တပ်မကြီး)၏ ဗိုလ်ချုပ် ဆာမွန်တေဂူစထေး

ဖုတ်ထံသို့ ရေးလိုက်သောစာနှင့်တကွ မဟာမိတ်တပ်ပေါင်း
စုံအရာရှိကြီးများ စုံညီစွာတက်ဆက်သည့် နေ့လည်စာ
စားပွဲ၌ ကျွန်ုပ်ပြောကြားခဲ့သော စကားကောက်နှုတ်ချက်
အချို့ကိုပင် ဘော်ပြလိုပေသည်။

မှ-
စစ်သေနာပတိချုပ်-
၁၂-နံပါတ်တပ်မကြီး။

သို့-
စစ်သေနာပတိ-
မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်။

ယခုအခါ ဂျပန်တို့ကဗမာပြည်ရှိ ၎င်းတို့၏ တပ်
များအားလုံးလက်နက်ချရန်စည်းကမ်းချက်များကိုသဘော
တူလက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်ရာ မိတ်ဆွေတို့၏တိုင်ပြည်ကိုကယ်တင်
လွတ်မြောက်ရေး၏ နောက်ဆုံးအဆင့်တွင် အရေးပါစွာ
ကူညီပါဝင်ခဲ့သော မိတ်ဆွေနှင့်တကွ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မ
တော်မှ အရာရှိ တပ်သားအားလုံးကို ကျွန်ုပ်ကချီးကျူး၍
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားလိုပါသည်။

မိတ်ဆွေတို့၏ပူးပေါင်းကူညီချက်ကြောင့်သာဂျပန်
တို့တက်မှ အကြီးအကျယ်ကျဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။
ဂျပန်ကျူးကျော်ရေးသမားတို့အားတော်လှန်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ခိုက်ရာ၌၊ သွေးထိုးအားပေးခဲ့သည့် သင်တို့၏ နိုင်ငံကိုချစ်
သောစိတ်ဓါတ်သည်၊ ယခု စစ်ပြီးသည့် အခါတွင်လည်း
မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်သား အားလုံးတို့အားဗမာနိုင်ငံစစ်
တပ် Burma Army ဝင်ရဲဘော်များအဖြစ် တိုင်းပြည်
ကို ဆက်လက်ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရန် စိတ်ဓါတ်များ
အဖြစ် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာမည်ဟု ကျွန်ုပ် အထူးမြှောက်လှူ
ယုံကြည်မိပါသည်။

(မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုံအရာရှိများအား။ ကျွန်ုပ်
ပြောကြားခဲ့သောမိန့်ခွန်းမှ ကောက်နုတ်ချက်များ။)

ကျွန်ုပ်တို့ဗမာနိုင်ငံနှင့်တကွ၊ မဟာမိတ်နိုင်ငံပေါင်း
တို့ဘက်နေ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ချက်များကို
အသိအမှတ်ပြုကာ ချီးကျူးစကားပြောကြားသည့်အတွက်
မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်နှင့် ဗမာပြောက်ကျားတပ်များ
ကိုယ်စား ကျွန်ုပ်ကကျေးဇူးတင်လှပါသည်။

ဤကား- ကျွန်ုပ်တို့ တပ်မတော်သား အားလုံး
အတွက် အလွန်အားတက်ဂုဏ်ယူဘွယ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း
တရပ်လည်းဖြစ်သည်။

မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်ဟူ၍ “မျိုးချစ်” ဟူသော
အမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့တပ်သားများသည်၊ တကယ်ပင်ခံ

ထိုက်လောက်အောင်လည်း လက်တွေ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ
ကြောင်းမှာ ယုံမှားဘွယ်မရှိပါ။

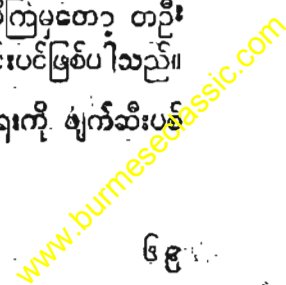
ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရီးလမ်း၏အစတွင် မှားချင်မှားခဲ့
ပေမည်။ အတိတ်က လအတွင်းက ကျွန်ုပ်တို့သည်မှားယွင်း
မှုများကို ပြုမူခဲ့ချင်လည်းပြုမူခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော်
လည်း ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါကမှ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်၏
ခရီးလမ်းကြောင်းမှ ရှောင်ဖယ်သွေဖီ၍ မသွားခဲ့ကြောင်း
ကိုတော့ ကျွန်ုပ်က ရဲဝန်စွာပြောလိုပါသည်။

ဂျပန်တို့နှင့် ပူးပေါင်းနေခဲ့စဉ်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့
သည်၊ မဖွယ်ရာရှက်စရာကောင်းသော မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်
နှင့်ဆန့်ကျင်သော အလုပ်ဟူသမျှဘာတခုမှမလုပ်ခဲ့ကြောင်း
ကိုပါ ကျွန်ုပ်ပြောပြလိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျပန်၏စစ်မက်ဝါဒနှင့်ရိုင်းစိုင်းစွာ
ပြုမူဆက်ဆံနည်းများကို လုံးဝမနှစ်ချိုက်သည့်အပြင်၊ သူတို့
ပေးခဲ့သမျှကတိစကားအားလုံးကိုလည်း တခုမကျန်ဖျက်ဆီး
ခဲ့ကြောင်း သိရသော်လည်း ဂျပန်တို့အပေါ် တတ်နိုင်
သလောက် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

အာရှဒီမိုကရေစီ မိတ်ဆွေဖြစ်မိကြမှတော့ တဦး
နှင့်တဦးမိတ်မပျက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဂျပန်ဗမာချစ်ကြည်ရေးကို ဖျက်ဆီးပစ်
လိုက်သူကား- ဂျပန်ပင်ဖြစ်လာလေသည်။

ဂျပန်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်တွင် သစ္စာလည်း မရှိ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲယုတ်မာသော စိတ်ထားဖြင့်လည်း ဆက်ဆံခဲ့၏။ “လွတ်လပ်ရေး” အတုအယောင်ကိုသာပေးခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တိုင်းပြည်အတွက် တကယ်ယိဇောက်သော လုပ်ငန်းဟူ၍ တခုမျှမလုပ်နိုင်အောင်ဖန်တီးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်သူပြည်သားများအား အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ မတရားနှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းသည့်သာမက လူထုထံမှ ပစ္စည်းဥစ္စာရှိသမျှကိုလည်း အဓမ္မသိမ်းပိုက် လုယူခဲ့ကြ၏။ ဒီမိုကရေစီလွတ်လပ်ရေးနှင့် လူ့ အခွင့်အရေးဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှ မကျန်ရှိအောင်လည်းလုပ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်များကိုလည်း စံနှစ်တကျစည်းရုံးလေ့ ကျင့်ပေးခြင်း၊ စစ်ပစ္စည်းကရိယာစုံလင်အောင် တပ်ဆင်ပေးခြင်းလည်းလုံးဝမပြုဘဲ ထားခဲ့၏။

ထိုအချိန်၌ သူတို့ဂျပန်တပ်ကလည်း ဗမာပြည်အား တကယ်တမ်းကဲါကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိကြောင်း ထင်ရှား၍နေလေသည်။

ပြင်ဆင်မှု၊ လေ့ကျင့်မှုအတွက် အချိန်လုံလောက်စွာမရီကသောကြောင့်ပြချက်မှာလည်း အခြေအမြစ်မရှိပေ။ သုံးနှစ်မျှသောအချိန်မှာတိုင်းပြည်တပြည်၏ ကာကွယ်ရေးကို ကောင်းကောင်းကြိုးပြင်ဆင်နိုင်သောအချိန်အာလဖြစ်ပေသည်။

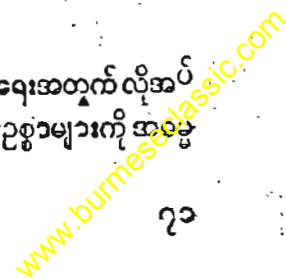
ထိုသုံးနှစ်အတွင်း၊ ဗြိတိန်သည် ၎င်းဟင်္သာများကိုစစ်ဖြစ်ခါစအချိန်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ အင်အားပိုမို တောင့်တင်းလာအောင် တိုးချဲ့ဖြည့်တင်းနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထိုသုံးနှစ်အတွင်းမှာပင်တိုင်းပြည်ငယ်တခုဖြစ်သော (ယူဂိုစလားဗီးယား) နိုင်ငံသည်လည်း မူလကဘာမှမရှိဘဲ လျက် ၎င်း၏စစ်တပ်များနှင့် တိုက်ခိုက်ရေး အင်အားကို အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

မည်သည့်စစ်ပွဲ၊ မည်သည့်မတော်လှန်မှု အရေးတော်ပုံ၌မဆို၊ နိုင်ငံ တနိုင်ငံသည် သည်ကစပြီး မိမိ၏ကာကွယ်ရေးအင်အားကို တိုးတောင်းလှသော အချိန်ကာလအတွင်း သူတပါး၏ ကျူးကျော်လာခြင်းကို အောင်မြင်စွာမဟုတ်သည်တိုင်အောင် ချိုးကျူးဘွယ်ရာ တောင့်တင်းခိုင်မာစွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သော သာဓကများရှိခဲ့ရာ ဂျပန်ပြည်အည်လည်း ဤနေရာ၌ ချွင်းချက်မဟုတ်ချေ။

ဂျပန်တို့ကမူ ကျွန်ုပ်တို့အား အတွေ့အကြုံဝါဒီသေးသည်၊ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်းမရှိသေးဟု အကြောင်းပြကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်မက်အင်အား တည်ဆောက်ရေးကို ခွင့်မပြုခဲ့ဘဲနေခဲ့၏။

တဘက်တွင်ကား-စစ်အောင်နိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သည်ဆိုပြီး-ဗမာလူထုထံမှ ရှိသမျှပစ္စည်းဥစ္စာများကို အဓမ္မ

သိမ်းယူခြင်း၊ အလွန်ဆင်းရဲပင်ပမ်းလှသော ချွေးတပ်ထဲ ဆွဲသွင်းပြီး အတင်းအကြပ်စေခိုင်းခြင်း၊ တန်ဘိုးမရှိသော ဂျပန်ငွေစက္ကူတွေ အလွန်အကျွံထုတ်၍ ကုန်ပစ္စည်းတန်ဘိုး အဆမတန် တက်စေခြင်း စသည်တို့ကို ပြုကျင့်လျက် စစ် ယန္တရားကြီးကို ဖြည့်တင်းခဲ့လေသည်။

ဤအခြေအနေမျိုးတွင်ကျွန်ုပ်တို့မှာတရားမျှတခြင်း ကို လိုလားသူ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှိသူများအဖြစ် ဖက်ဆစ် ဂျပန်အားပြန်၍ တော်လှန် ပုန်ကန်ရန်မှတစ်ပါး၊ အခြား နည်းလမ်းမရှိတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျပန်အား အလုံးအရင်း နှင့် တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့တော့သည်။

တခုအတိအလင်း ကျွန်ုပ်ပြောလိုသည်ကား-ကျွန်ုပ်တို့ ဂျပန်ကိုတော်လှန်သောအချိန်၌မဟာမိတ်တပ်များကအချိန် မီလာရောက်ကူညီနိုင်မည်မနိုင်မည်ကိုလည်းသေချာတပ်အပ် စွာမသိသေးခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့လှုပ်ရှားမှုခြေလှမ်းကြောင့် ဂျပန်စစ်ဘက်မှ ဘယ်လိုငယ်ကျိုး ပဲ တင်ရိုက်ခတ်လာမည် ကိုလည်း ကြိုတင်သိထားနှင့်ကြောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် က ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွက်၊ မဟာမိတ်တို့နှင့် စေ့စပ် ဈေးဆစ်လိုခြင်း၊ အခွင့်အရေး တောင်းသော အချောင့် သမားဝါဒကို မြှော့ခေါ်ခြင်းများ လုံးဝမရှိခဲ့ကြောင်း စသည့် အချက်များပင်ဖြစ်ပါသည်။

မဟာမိတ်များထံမှလည်း အခွင့်အရေးနှင့်ပတ်သက် ၍ ကတိစကားဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ဘာမျှမရခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းမှာ ၎င်းတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်စစ်တိုက်ရခြင်းဝါဒ မှန်ကန်သည် ဟု ယူဆသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

မဟာမိတ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးနှင့် ငြိမ်ချမ်းရေး ရှိသော လောကသစ်စခမ်းသို့ ရှေ့ရှုချိတက်နေကြသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်သော ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို ငြိမ်းချမ်းပြီးလွတ်လပ်သောကမ္ဘာသစ်မှာသာလျှင်ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံသည်လည်း လုံခြုံတည်မြဲ နိုင်မည်ဟုလည်း ယုံကြည် သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ္ဘာလူထုကြီး (ဗြိတိသျှ လူမျိုးများအပါအဝင်)အပေါ်၌ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်စိတ် ချသောကြောင့်လည်း တိုက်ခိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တတွေ မည်မျှရွတ်ခွန်စွာ စွမ်းစမ်းတမန် တိုက်ခိုက်ကြကြောင်းကိုကား ကမ္ဘာက သိပြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တပ်များက ဂျပန်စစ်သား ၂၀,၀၀၀ ကျော်ထက်မနည်း တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့်ပြင် စစ်သံ့ ပန်းအဖြစ်လည်းဂျပန်အမြောက်အမြားကို လက်ရသမ်းဆီး ခဲ့ပါသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ယခုတော်လှန်ရေးကြီး ကာလအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ တပ်များ၏ စွမ်းဆောင်ချက်များအနက် အထူးခြားဆုံးကို တော်ပြုရမည်ဆိုလျှင် ဂျပန်အမှတ်(၅၄)တပ်မကြီးတစ်ခုလုံးကို အပြုတ်ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်လျက် ဂျပန်ဗိုလ်ချုပ် (လက်ဖ တင်နယ် ဂျင်နရယ် တယောက်နှင့် မေဂျာ ဂျင်နရယ် ၂ ယောက်)သုံးယောက်ကိုပါ သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ တော့သည်။

၎င်းတိုက်ပွဲ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂျပန်တို့ထံမှ အရေး ပါအရာထောက်သော စာရွက်စာတမ်းအစောင်များကို ပါ သိမ်းယူရရှိပြီး မဟာမိတ်တပ်များလက်သို့ အပ်နှံခဲ့ ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တပ်များ၏ တိုက်ခိုက်အောင်မြင်မှုများကို ဤနေရာတွင် အသေးစိတ် ပေါ်ပြုရလျှင် ရှည်လျားမည် ဖြစ်၍ အောက်ပါ အချက်တစ်ခုကိုသာ ပြောပြလိုပါသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်နှင့်ကမ္ဘာလူထု အပေါ် တာဝန်တခုကို ကျေပြန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ် ပါသည်။ သို့ထမ်းဆောင်ရာ၌လည်း မဟာမိတ်တပ်များ အပေါ် ယုံကြည်ရိုးသားသောစိတ်ဖြင့် ပူးပေါင်းဆောင် ရွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။”

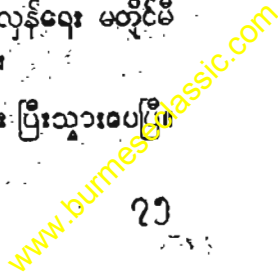
ကျွန်ုပ်တို့သည် မဟာမိတ်တို့ထံမှ ယခုထက် ပို၍

ကူညီထောက်ပံ့မှုရခဲ့ပါမူ ဆထက်တံပိုးတိုး၍ ထိရောက် အောင်မြင်စွာ ရန်သူဖက်ဆစ်ကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်းတော်လှန်ရေးကာလအတွင်း ရရှိသမျှသော အကူအညီ အထောက်အပံ့များအတွက် မဟာမိတ်တပ် ပေါင်းစုကို ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိလှပါသည်။

မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ငန်းများ ကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် အားတက်သရော ပူးပေါင်းကူညီခဲ့ သောဗမာတိုင်းရင်းသား လူထုကြီးကိုလည်း အတိုင်းထက် အလွန် ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည်။

စင်စစ်ပြည်သူလူထုကြီး၏ အခြေအနေမှာ လုံးဝ အားကျစရာကောင်းသည်မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲတော်တွေ ကြောင့် ဂျပန်က ပြည်သူလူထုအား အချိန်မရွေး ရက်စက် ညှဉ်းပမ်းနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးရှိခဲ့၏။ ယင်းသို့ ဖက်ဆစ် ဂျပန်က လူထုအပေါ် မထရားညှဉ်းပမ်း ရက်စက်မည်ကို စိုးရိမ်အားကြီး၍သာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး မှာ အချိန်ကြိုမှ ကြန့်ကြာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် ပါက ကျွန်ုပ်တို့သည်ဂျပန်အားခပ်စောစောကပင်တော်လှန် တိုက်ခိုက်မိကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြောင့် ဂျပန်တို့က ပြည်သူလူထုအပေါ် ညှဉ်းဆဲဒိပ်စက်လာလျှင်၊ မည်ပုံ တန် ပြန်လှုပ်ရှားရမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့က စောင့်လှည့်နေ မတိုင်မီ အချိန်အတွင်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ရပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုစစ်ကြီးကား ပြီးသွားပေပြီ။

ဤစစ်ပွဲတွင်လည်း ကမ္ဘာလူထုကြီးဘက်က အနိုင်ရ
ခဲ့သည်ဟူ၍ပင် ဆိုရပါမည်။

၁၉၃၁-ခုနှစ်ကစ၍ကမ္ဘာကြီးတွင်(တနေရာမဟုတ်
တနေရာ၌) သွေးထွက်သံယိုမှုများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့
ငြိမ်းချမ်းရေးသည် ရောက်ရှိလာပါပြီ။

ကမ္ဘာ့ ကုလသမဂ္ဂ အသင်းကြီးကလည်း ကမ္ဘာ
တဝှမ်းလုံးတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး၊ လွတ်လပ်ရေး၊ တိုးတက်ဖွံ့
ဖြိုးရေးများမလွဲမသွေ ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်တည်ဆောက်
နိုင်ပါစေဟူ၍လည်း ဆုတောင်းမိပါသည်။

ယခုငြိမ်းချမ်းရေးသည် လူသေနှင့် သင်းချိုင်းတို့၏
ငြိမ်းချမ်းရေးမျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ တကယ် ငြိမ်းချမ်းရေးအစစ်
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုလည်း မြော်လင့်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဗမာနိုင်ငံအတွက်ကားယခုလက်ငင်းပြဿနာ
ဗမာပြည် ကာကွယ်ရေးအတွက်၊ လက်နက်ကိုင် တပ်များ
စံနှစ်တကျဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့မှသာလျှင်
၅-နှစ် ၃-နှစ်အတွင်း ဗမာနိုင်ငံသည် အခြားပြတိုသ
ဓနသဟာယ နိုင်ငံများနည်းတူ ဒီမိုကရေစီဆင်သို့ ရောက်ချိန်
၌ နိုင်ငံကာကွယ်ရေးအတွက် လုံလောက်သော ပြင်ဆင်မှု
များ တည်ဆောက်နိုင်ပြီးသား ဖြစ်နိုင်ပေမည်။

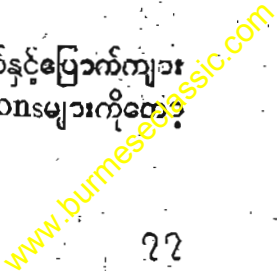
ဗမာပြည်ကို လွတ်လပ်ရေးပေးရန် ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း

၍ ဟိုဘက်သည်ဘက်လျှောက်လဲစရာ အငြင်းပွားနိုင်စရာ
ဆင်ခြေတွေ့တော့အများကြီး ရှိချင်ရှိပါမည်။ သို့သော်...
ဤနေရာ၌ “လာချင်အနီးကလေး မလာချင်ခရီးဝေး”ဟူ
သောကျွန်ုပ်တို့ ဗမာစကားပုံကလေးကိုသာ ကိုးကားလိုပါ
တော့မည်။

ကမ္ဘာ့ ရာဇဝင် သမိုင်းတွင်ကား တော်လှန်ရေး
ကာလအတွင်းနိုင်ငံသစ်တခုသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲလှမ်းခြင်း
အားဖြင့် တိုင်းပြည်၏ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ခြင်းကို အပြီး
အစီးလုပ်နိုင်ခဲ့သည့်သာမကတွေ့ အမြောက်အမြား ရှိခဲ့ပါ
သည်။

ဗြိတိန်ပြည်မှာတွင်ပင် အလွန်နှေးနှေးသည် ဆို
သော ပါလီမန်က ၎င်းတို့တကယ်လိုလားသောဥပဒေကြမ်း
တခုကို တရက်အတွင်းဆုံးဖြတ် အတည်ပြုနိုင်ကြပါသည်။
ထိုကြောင့် ဒီမိုကရေစီ အုပ်ချုပ်ရေးမပေးမီ ကာလအတွင်း
ဗမာပြည်၏ ကာကွယ်ရေးအစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲစီမံရာ၌
ဗမာလူထုကြီး၏ ကိုယ်စားလှယ်များကိုပါ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်
လိမ့်မည်ဟုလည်း မြော်လင့်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်နှင့်ပြောက်ကျား
တပ်သားတို့၏ မြော်လင့်ချက်Aspirationsများကိုတွေ့
အားလုံးက သိနှင့်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း တိုင်းပြည်၏ လက်ရှိအခြေအနေကိုထောက်၍ အဖြစ်နိုင်ဆုံးနှင့် အနည်းဆုံးအခွင့်အရေးနှင့် စည်းကမ်းချက်များကိုသာ တောင်းထားပါသည်။ ထိုမှသာ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်ပြောက်ကျားတပ်များနှင့်ဗမာပြည်သူလူထုက နိုင်ငံကာကွယ်ရေးတွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းနိုင်ကြပါသည်။

ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့၏ မြှော်ခေါ်ချက်များကို နားလည်အောင် လေ့လာခြင်းမပြု၍ လစ်လျူရှုကာ အာဏာပိုင်တို့ကလုပ်သွားပါမူ၊ ဗြိတိန်သည်၎င်း၊ ဗမာပြည်သည်၎င်း၊ နှစ်ဦးနှစ်စလုံးလားသောပန်းတိုင်သို့မရောက်ဘဲ၊ ယခင်စစ်မဖြစ်မီကကဲ့သို့ နှစ်ပြည်ထောင်လူထု၏ မြှော်ခေါ်ချက်များပျက်ပြားကာတဦးနှင့်တဦး ယုံကြည်မြှော်လင့်ချက်များလည်း ကင်းမဲ့သွားပါလိမ့်မည်။

ယခု ထိုသို့မဖြစ်မီစေနှင့်ဟု ကျွန်ုပ်အထူးမြှော်လင့်မိပါသည်။

သို့ဖြစ်ရကား ခဲယဉ်းပင်ပမ်းစွာဆုတ်လှမ်းရရှိသော စစ်အောင်နိုင်မှုကိုအခြေပြုကာ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး(ဗြိတိသျှနှင့်ဗမာလူမျိုးစော့)သည်လက်ချင်းတို့က တကယ်သာယာ မှန်မြတ်သော ငြိမ်းချမ်းရေးကြိုးကိုတည်ဆောက်ကြပါစို့။

ကျွန်ုပ်အထက်တွင် ပြောခဲ့သလို ဖက်ဆစ်လူရှိုင်းတို့

လက်မှ တိုက်ယူရရှိသော ငြိမ်းရေးသည်၊ သင်း ချိုင်း ဂူ တို့ဖြင့်သာ ပြီးသောငြိမ်းချမ်းရေးမဟုတ်ဘဲ၊ တကွလွတ်လပ်ရေး တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးတို့ဖြင့် ပြည့်စုံသည့် ငြိမ်းချမ်းရေးအစစ်ကြီး ဖြစ်လာပါစေသတည်း။

x + + x

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

၁၉၄၆-ခု စက်တင်ဘာလ(၂၉)ရက်နေ့ ဖြစ်လေသည်။

မိုးရာသီ တချိန်လုံး အုတ်မှုိုင်း ရီဝေ နေခဲ့သော ရန်ကုန်မြို့၏ ကောင်းကင်သည် မိုးရိပ်တိမ်လိပ်များကင်းစင် လျက် ကြည်လင်တောက်ပ၍ နေလေသည်။ ဗဟန်းလမ်း အတိုင်း တိန်စွာန်ရုံဘေးမှ အလှူပြုတုလားလမ်းဘက်သို့ အစား ပြေးနေသော ဂျစ်ကားတစ်စင်း၏ နောက်ပိုင်းတွင် ကာကီစိမ်း ထောင် စစ်ယူနီဖောင်း ဘိုသိပတ်သီဝတ်လျက် ကတုံးဆံ တောက်နှင့် လူရွယ်တယောက်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်း ကောင်းနှင့် လုံးကြီးပေါက်လှမိန်းမတယောက်တို့ကို မြင်ရ လေမည်။ ရဲဘော်အဝတ်အစားနှင့် စစ်သုံး ကက်ဦးထုတ် တလုံးဆောင်းထားသော ထူထပ်တိုင်းက ဂျစ်ကားကို မောင်း လျက်ရှိလေသည်။ စာခြားဘော့မဟုတ်၊ (ဖ-ဆ-ပ-လ) အဖွဲ့ ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ သေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

အောင်ဆန်းသည် ယမန်နေ့ကပင် ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင်
ဝန်ကြီးအဖြစ်ရောက်သွားလို့ ပူပူနေ့နေ့ ကာကွယ်ရေး
နှင့်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဦးအောင်ဆန်းအဖြစ် သူ၏ဇနီး
ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့်အတူ မြို့ထဲသို့ထွက်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။
ဂျပန်ကားမောင်းသူရဲဘော်ကားစာရေးသူပင်ဖြစ်သည်။

တလမ်းလုံးစကားတခွန်းမှမပြောပဲ ငေး၍သာလျှင်
ခွဲသောဗိုလ်ချုပ်သည် အလပြောရာလမ်း (အော်တိုကား)
တိုက်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်အား လှမ်း၍
အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်လေသည်။

“I am not happy in office အစိုးရထဲဝင်ပြီ
ရာထူးယူရတာငါတော့မပျော်ပါဘူးကွာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗိုလ်ချုပ်”

ဒေါ်ခင်ကြည်ကဘာမျှမပြော၊ ကျွန်တော်ကလှမ်း
၍မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး၊ ငါတို့နိုင်ငံရေးလုပ်တာ
တာပြုံးကနဲဒီလိုအစိုးရအဖွဲ့ထဲ ရောက်လိမ့်မယ်လို့ တခါ
စိတ်မကူးခဲ့ဘူး၊ ခုတော့မမျှော်လင့်ဘဲ ဒီအစိုးရအဖွဲ့ဝင်
ရာထူးယူလိုက်ရတာ ငါ့စိတ်ထဲဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပေ
ကိုမပျော်ဘူးကွာ”

ကျွန်တော်လည်းဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ၊ ကားထဲ

သာ ဆက်ပောင်းနေလေသည်။ အမှန်တော့ သူ့ဘာကြောင့်
စိတ်ထဲမှာ မပျော်သလဲ ဟူသော မေးခွန်း ၏ အဖြေကို
ကျွန်တော် သိနေပါသည်။ ကျွန်တော်သားမဟုတ် တလမ်း
လုံးငေးလာရင်းအတွေးနယ်ကျွဲ နေဟန်ရှိသောဗိုလ်ချုပ်နှင့်
သူ၏ဘေးမှ ထိုင်လျက်ရှိသောဒေါ်ခင်ကြည်တို့သည်လည်း
၎င်းအဖြေကိုသူတို့စိတ်တွင်းမှ လှိုက်လဲစွာသိကြသည်။ ထုတ်
ဘော်မပြောကြ၍သာ။

၀၉၄၆-ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၂ ရက် တနင်္ဂနွေ
နေ့ကို အမှတ် (၂၅) တာဝါလိန်၊ ရှိ အိမ်သူအိမ်သားတွေ
စိတ်ထဲမှာ ထာဝစဉ် သတိရနေပေလိမ့်မည်။ အကြောင်း
မူကား ထိုနေ့တွင် ဗမာတနိုင်ငံလုံးတွင် အလုပ်သမား
အရေး၊ သပိတ်အရေးတို့ကြောင့် ဆာပေါ်ထွန်း အစိုးရ
ပြုစီ ကျ ပြီး နောက် အကင်း ပါး သော ဘုရင်ခံသစ်
ဆာဟူးဖတ်ရန် (စ်) က (ဖဆပလ) ခေါင်းဆောင် များ
နှင့် အပူတပြင်းစေ့ စပ် ဆွေးနွေးလျက်ဗမာပြည်၏ရှေ့ ရေး
ကံကြမ္မာသဘင်းကို လူထိုင်းကစိတ်ဇောကြီးစွာ နားစွင့်နေ
ခိုက် အလုပ် အများဆုံး၊ ခေါင်း အရှုပ်ဆုံးလူဖြစ်သော
(ဖ-ဆ-ပ-လ) အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ချစ်
ဇနီးဒေါ်ခင်ကြည်တို့ စတုတ္ထမြောက် ရင်နှစ်သီးခြာသမီး
ရတနာ ကလေးတဦး မီးရှူး၊ သန့်စင် ဖွားမြင် လေသော
ကြောင့်ပင်တည်း။

ဖ-ဆ-ပ-လ အလုပ် အမှုဆောင် အစည်း အဝေး

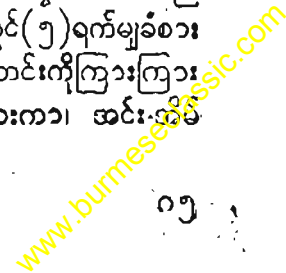
အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

များကား ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်အိမ်မှာချည်း လုပ်လေ့ ရှိသည်။ ဗမာလူထုကြီး၏ ကိုယ်စားလှယ် အစစ် ဖြစ်သော (ဖ-ဆ-ပ-လ) အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ဦးနှောက်ကား အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ပင်ဖြစ်ရာ ဗမာလူထုနှင့်မြန်မာပြည်၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီး နိုင်သည့် (ဖ-ဆ-ပ-လ) အလုပ် အမှုဆောင် အစည်းအဝေးများသည် (အထူးသဖြင့်ထိုကဲ့သို့လူထုအုံကြွမှုဖြစ်နေစဉ်တွင်) မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်းကို စာဖတ်သူများတွေ့ကြည့်နိုင်ပေသည်။

တခါတခါနံနက် ၉ နာရီကစသောအစည်းအဝေး တခုသည် (နေ့လည်စာကို အစည်းအဝေးခန်းမ၌ပင်ခေါက် ဆွဲကျော်တပူဂ နှင့်ပင်ပြီးရသည်)၊ ည ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီ ထိုးမှပင် ပြီးတတ်လေသည်။ တံခါး အမြဲ ဖွင့်ထားသော ဆာဒေါ် မန်စမစ်၏လောကွတ်ကိုအခါခါ ညှင်းပယ်ခဲ့သော (ဖ-ဆ-ပ-လ) အဖွဲ့ကြီး အစိုးရအဖွဲ့ ဇာတ်စဉ်ပေါ် ထက်က ရမည့်အရေးသည် အလွန်ပင်အရေးကြီးရကား၊ ဘုရင်ခံနှင့် စေ့စပ်ချက်များကို အထူးသတိကြီးစွာ သုံးသပ် ဝေဖန်ရ သည်မှာ (ဖ-ဆ ပ-လ) ခေါင်းဆောင်များအဖို့ အတော် ပင် ခေါင်းရှုပ်စရာဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဤသို့လျှင် ခေါင်းရှုပ် သောလူများ၏ သဘာပတိ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ၎င်းတော်သလင်းလဆုပ် ၂ ရက်တနင်္ဂနွေနေ့ကသူ တွင်သွိုး ရတနာတဦးတို့ပြန်ပြီဟုသော မင်္ဂလာ သတင်းကောင်းကို

ကြားရသောအခါ မည်မျှဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖိတ်ဖြစ်ရှာ နေမည်နည်း၊ သူ၏ ကလေး အကြီး (၂) ယောက်မှာ ယောက်ျားကလေးချည်းဖြစ်ကြလျက် တတိယ ကလေးမှာ မိန်းခလေးဖြစ်သည်။ ပြေးလွှား ကစား ဆော့တတ်သည့် အရွယ်ဖြစ်သော သား (၂) ယောက်ကို ကြည့်ရင်း တခါ တခါ မျက်စိနှောက်သော ဗိုလ်ချုပ်သည်သူ၏သမီးကလေး (မမစု) အပေါ် အချစ်တွေ ပိုမိလေသည်။

ယခုတဖန် သမီးရတနာတဦးထွန်းကားပြန်ပြီ။ များ မကြာမီ သူ့ရုံးက ပင်ပမ်းပြီး ပြန်လာတိုင်း လေ့ရှိ၊ ထိပ် မော်တော်ကားဆိုက်ရာသို့ ဖေဖေပြန်လာပြီဟုဆိုကာ ဘဝင် အေးမရာအပြုံး ကလေးနှင့်ဆီးကြိုတတ်သော မမစုနှင့်အတူ အပေါ်ရမည့် သမီးထွေးကလေးကို စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရင်း ဗိုလ်ချုပ် (၀၁) အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေဦးအောင်ဆန်း၏ စိတ်တွင် နှစ်သိမ့်ကြည်နူးသွားလေသည်။ သို့သော်ကံကြမ္မာ က သူ၏ မျှော်လင့်ချက်အဆောက်အအုံကို တဟုန်တည်း မှန်တိုင်းဆင်၍ ချေမှုန်းဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေသည်။ စက်တင် ဘာလ (၂၆) ရက်နေ့ (ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဝန်ကြီးအဖြစ် ကျမ်း ကြိမ်သောနေ့) တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ သမီးထွေးကလေးသည် သူ့ဖခင်၏ဂုဏ်ရှိန်သမ္မာတို့ကိုလူ့ ပြည်တွင် (၅) ရက်မျှခံစား ကာ အနိစ္စရောက်သွားရှာတော့သည့်သတင်းကိုကြားကြား ချင်း ဗိုလ်ချုပ်သည် တချက်မျှ ဝိုင်သွားကာ၊ အင်းအိမ်

ထောင်ကြွတဲ့(၅)နှစ်အတွင်း ကလေး လေးယောက်ရလို့ များလှတယ်ဆိုပြီး စိတ်တော့ညစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပြီး မှတော့ ကလေးကို မသေစေချင်တော့ သိတ်နှမြောဟာဘဲ ဗျာ-ဟု ညည်းရှာလေသည်။

နိုင်ငံရေး ကိစ္စ အဝဝ တွေကြောင့် အလွန် အလုပ် များလျက်ရှိသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းရှိ နှလုံးသားထဲမှ ဖခင်တို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအဟုန်သည် ဧပါက်ကဲ့၍ ထွက် လာလေသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး တနင်္ဂနွေနေ့ကဘဲသမီးရတနာရခါ စသည် ကြာသပတေးနေ့ကျသောအခါအစိုးရအဖွဲ့ဝင်ပြီး ဝန်ကြီးအဖြစ် ကျမ်းကြွမ်းခဲ့သည်။ ၎င်းကြာသပတေးနေ့က ပင် ချစ်သမီးကလေးဆိုးရပြန်သည်။ ကံကြမ္မာက သူ့အား လှောင်ပြောင်ကာ ပျက်ရည်မြုခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။ ဘယ်လောက်ဘဲ ဝန်ကြီးရာထူးက စည်းစိမ်ရှိသည်ဆို၊ ဘယ်လိုပင် ခမာတော်ကား ရေမီယို၊ ကယ်လီဖုန်းစသော အဆောင် အရောင်တွေများများ အတိုး မဖြတ်နိုင်သော ရတနာ(သို့)လွှေးကလေး)ဆိုးရှု ရသည့် ဗိုလ်ချုပ်ခမာမှာ အဘယ်မှာလျှင် ပျော်နိုင်ရှာမည်နည်း။

ထို့ကြောင့်ပင် အစိုးရထဲဝင်ပြီး ရာထူးယူရတာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ငါတော့မပျော်ဘူးကွာဟု ပြောသော်

လည်း သူမပျော်ရသည့် အကြောင်းများအနက် အဆက် မပြတ်ပါ အကြောင်းသည်အရေးပါသောအချက်တချက် ဖြစ်ရှာမည်ဟု ကျွန်တော် တထစ်ချထင်လိုက်မိသည်။

(ဖ-ဆ-ပ-လ) အလုပ်အမှုဆောင် အစည်းအဝေး များ။ တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော်ကော်မတီအစည်းအဝေး များ ကျင်းပစဉ် ဗိုလ်ချုပ်အား အမှတ်မဲ့ချောင်းကြည့်သူတို့ သည် သူ၏ စိတ်အားထက်သန်စွာဆွေးနွေးပုံ၊ ဖြစ်လာနေ သော အကြောင်းအရာ၌ စိတ်အား ထက်သန်စွာ အာရုံစူး စိုက်စေပုံ (Power of Concentration) ကိုသတိမပြုဘဲ ခန့်နိုင်ကြချေ။ ထိုပြဿနာ အကြောင်းအရာ တခုခုကို အချိန်ကြာမြင့်စွာ စိတ်အာရုံစူးစိုက်နိုင်ခြင်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်၏ သူးခြားသော အရည်အချင်းတခုပင် ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ နေ့စဉ် လုပ်ငန်းအစီအစဉ် စာအုပ်ကလေး တခုကို အမှတ်မဲ့ ကြည့်လိုက်လျှင်-

- နံနက်(၈)နာရီ၊ ဆိုရှယ်တီပီလာပြန်လည်ထူထောင် ရေး အစည်းအဝေး။
- ။ (၁၀)နာရီ၊ အစိုးရအမှုထမ်း ကိုယ်စားလှယ် များနှင့်တွေ့။
- ။ (၁၁) ။ အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်နှင့်ချိန်း ထားသည်။
- ။ (၁၂) ။ ကာကွယ်ရေး ဆိုင်ရာ ကော်မတီ အစည်းအဝေး။

ဆင်ဆန်းဦးတို့အပေ

ညနေ(၄)နံရံ၊ ၈-ဆ-ပ-လ အမှုဆောင် အစည်း
အဝေး။

စသည်ဖြင့်တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ၏
လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ဤသို့ပင် ပြည့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။ အစည်း
အဝေးအခွင့်အခွာ ဆက်၍ နေသလောက် ဆိုင်ရာပြဿနာ
အကြောင်းအရာတွေမှာ တခြားစီဖြစ်နေသည်ကိုတချိန်လုံး
စိတ်အာရုံစူးစိုက်၍တချိန်တချိန် ပြဿနာတွေကိုအောင်မြင်
စွာဖြေရှင်းသွားနိုင်ခဲ့ခြင်းမှာချီးမွမ်းအံ့ဩတူဖွယ်ရာပင်တည်း။

ဗိုလ်ချုပ် အဲသလို အစည်းအဝေးတွေ တချိန်တချိန်
တက်ပြီး စိတ်အာရုံ (Concentrate) စူးစိုက်နိုင်တာ
တော်သကဲ့ာ ငါတော့ တခါ အစည်းအဝေး လုပ်နေရင်း
စိတ်ကတခြားကိုလှည့်သွားတတ်လွန်းအားကြီးလို့ မနည်းကို
အားခဲပြီး အစည်းအဝေးကို စိတ်ရောက်အောင်ကြိုးစား
ရတယ်ဟု=

အစိုးရ အဖွဲ့ထဲ ဝင်ကာစ ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုက
ကျွန်တော် အား ပြောဘူးလေသည်။ မှန်လေသည် ဖြူစင်
သိမ်မွေ့ သောစိတ်ထားနှင့် အနုပညာသမား ကိုကြိုးနုသည်
အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်လုပ်ခြင်း၏ တာဝန်ဝတ္တရားများ။
အစည်းအဝေးများ။ မသွားမနေရသည့်ညွှန်ခံပဲ့ထမင်းစား
ပွဲ၊ ပါတီများ၏ဒီမိုကရေစီကိုလူမှုရေးဆန့်ကျင်ဘက်အဖွဲ့များက
ဆိုကြသော ဗိုလ်ချုပ်လောက် ခံနိုင်ရည် ရှိဟန်မတူပေ။
အစည်းအဝေးများ၌မြင်ရသော ဘုကျကျမျက်နှာထားနှင့်

ဗိုလ်ချုပ်အား အချို့ကအလိုလိုကြောက်ကြသည်။ အမှန်
တော့ ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်နှင့်အခန်းမသင့်လျှင် ဘုမ္မိတ်တတ်
သလောက်နူးညံ့သိမ်မွေ့ သည့်လူသာမန်တို့၏ စိတ်သဘော
များသို့ တွင်အပြည့်ရှိလျေသည်။ သူ၏ချစ်ဇနီးနှင့်အားသွီး
များကပေါ် ကြင်နာယုယသည့်စိတ်သည်လည်း အခြားလူ
များထက်မနည်းပေ။ သူ၏သားသမီးများပြုစုစောင့်ရှောက်
ရေး၊ ပညာသင်ကြားရေး၊ သူတို့၏ရှေ့ ရေးအတွက်ဗိုလ်ချုပ်
သည် စိတ်ထဲတွင် အစဉ်ဝင်စားကာ ဆင်ခြင်နေတတ်လေ
သည်။

၁၉၄၅-ခုနှစ်စစ်ကြီးပြီးစအခါတွင် တော်လှန်ရေး
မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်ကြီး၏ သေနာပတိ ဂျင်နရယ်
အောင်ဆန်းဆိုသူအား နိုင်ငံခြား သတင်းစာ ဆရာများ
ဘတင်းထောက်များသည် အထူး စိတ်ဝင် စားလျက် ရှိရာ
ကြောင့်ကတည်းက တာဝါလိန်းဗိုလ်ချုပ်အိမ်သို့ လာရောက်တွေ့ဆုံ
စကားပြောရင်း မဟာမိတ် စစ်ဘက်အရာရှိများ ရပ်ကွက်
ထွင်ထင်ရှားလှသောဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုစုံစမ်းအကဲခတ်
လေ့ ရှိကြသည်။

“ခင်ဗျားရှေ့ကို ဘယ်လိုကြံစည် စိတ်ကူးပါသလဲ
စစ်တပ်ကိုဘဲဆက်လက်ဦးစီးမလားသို့မဟုတ် နိုင်ငံရေးကိုဘဲ
ဆန့်ကျင်ထိုးလုပ်သွားမလား” ဟုသောဗမာ့ခွန်းကိုခဏခဏမေး
ဆတ်ကြသည်။

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

“ကျုပ်တော့-ခုစစ်လဲပြီးပြီမို့ စစ်တပ်ကို ဆက်လက် ဦးစီးရှေ့ဆောင်မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်စား အခု ဒုတိယစစ်သေနာပတိ ဗိုလ်လက်ျာကဘဲ ဦးစီးပါလိမ့် မယ် ကျွန်တော် အဘို့တော့ နိုင်ငံရေးကို ထိထိရောက်ရောက် ငင်လုပ်လိုက်အုံးမယ်။ ဒါလဲ မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရတဲ့ အထိပါဘဲ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် နိုင်ငံရေးက ထွက်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေး စာအုပ်ကလေး ဘာလေးရေးမယ် ကြံ တာဘဲဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ထောင် (Family) အတွက် ဂရု စိုက်ပြီး စိစဉ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ကလေးတွေ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရေး၊ ပညာ သင်ကြားရေး ကိစ္စတွေလဲ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်စီမံချင်တယ်”

ဗိုလ်ချုပ်၏ အဖြေကား ဤသို့ချည်းသာတည်း။ ဤ သို့လျှင် (ဖ-ဆ-ပ-လ) အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ထိရောက်စွာ ဝင်မလုပ်ရသေးမှီကပင် ဗိုလ်ချုပ်သည် နိုင်ငံရေးက ထွက် ချင်သည့် ဆန္ဒကို အတိ အလင်း ထုတ်ဖော် ခဲ့လေသည်။ (ဖ-ဆ-ပ-လ) အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌလုပ်ရာမှ အစိုးရအဖွဲ့သို့ ဝင်ရ သော အခါ၌ကား “လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် နိုင်ငံရေးက ထွက် မယ်” ဟူသော စကားကို ခဏခဏ ပြောလေတော့သည်။

အိမ်မှာ ဆူငြံ စွာ ဆော့ကစားရာမှ တယောက်နှင့် တယောက် ကစားစရာ လှကြင့်ကြနှင့်လုပ်သော သား (၅) ယောက်အား တခါတခါ စိတ်မရှည်သော ဒေအင်ကြည်က

မိခင်တို့ဘာဝ တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတွေဘဲ ဟု ညည်း မိရာ ကုတင်ပေါ်လှဲရင်း စာဖတ်နေသော ကလေးတို့ အဖေက - “ငါကလေးတွေ ဆိုးချင်ဆိုးပါစေကွာ အရေး ကြီးတာက ကလေးဆိုတာ ပင်ကိုယ်စရိုက် (Character) စိတ်စိတ်ကောင်းရှိချိန် (Love of truth) တည်ကြည် ဖြောင်မတ်ခြင်းလိုလားတဲ့ စိတ်ရှိချိန် ဒါဘဲ အရေးကြီး တယ်” ဟု သူ့ ကိုယ်နှင့်သူလည်း နှိုင်းလျက် သူ၏စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်မိသော (Ideal) စံပြုယောကျ်ား ခကောင်းကို မျှော် မုန်းရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သူ၏သားများကို တည်ကြည်ဖြောင့် ခတ်သော စိတ်ဓာတ်ကောင်းနှင့် တိုင်းပြည်၏ သားကောင်း ခုနာများ ဖြစ်စေချင်သည့် စေတနာတွေ ဗိုလ်ချုပ်တွင် အခြားအခြားသော ဖခင်များနည်းတူ ရှိလေသည်။ သား ၂ ယောက်အနက် အကြီး အောင်ဆန်းဦးမှာ သေးသေး သွယ်သွယ် အသားအနည်းငယ်ညို၏ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလှ၏ ထိုကြီးများကဲ့သို့ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် စကားကြီး စကားကျယ် တွေလည်း ပြော တတ် ၏။ သား အ ငယ် အောင်ဆန်းလင်းမှာမူ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ထူးထူး ကြွင်းကြိုင်းနှင့် အသားအရေဖြူဖွေးပြီး ရယ်စရာမော့စရာ အလှန် လုပ်တတ်၏ ပြောတတ်၏။ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို ခေါ်ခေါ် (ကိုလင်းဘတ်ပလိုး-ကျွဲကြီး) ဟု ချစ်စနိုး ခေါ်

တတ်၏။ သူ၏ဝိုင်းစက်ပြုမှုကြောင့် သော မျက်လုံးကြီးများမှ မိခင် ဒေါ်ခင်ကြည်ထံမှ ရရှိသော အမွေများပင်တည်း။

တညနေ၌ မိသားစု စုံညီစွာရှိစဉ် ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏ခလေးများကိုကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်ရာမှ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်ဝေဘန်ချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောလေသည်။

“အကြီးကောင်ငိုက (Very Serious) အရွယ်မလိုက်ခအောင်တည်တာရယ်၊ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတာရယ်၊ ထောက်တော့ သူ့အဖေလိုလားမယ် ထင်တာတဲ့၊ အလေးကြီးကတော့ သူ့ကြည့်ရတာ ရူးပေါ့ပေါ့ကြီးပေါ့ပေါ့စားပေါ့ပေါ့နေရင်း ကြီးလာမဲ့ အကောင်ကြီးကူး ကြီးလာရင် တေများနေဦးမလားမသိဘူး။

ဘာတဲ့ပြောပြော ငါ့သမီးကလေးစုကတော့ အလုံးထဲမှာ အလိမ္မာဆုံး၊ ချစ်စရာအကောင်းဆုံးနေမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမရတဲ့ ၄ နှစ် အတွင်းမှာ ကလေး တစ်ယောက် မှန်မှန်ကြီးရတာက ဝုကျသကွာ...တဲ့...တဲ့...ဟု ရယ်သွမ်းသွေးကာနှင့် ပြောလိုက်ရာ အနီးရှိချစ်ခင် ဒေါ်ခင်ကြည်က (အလွန်ဘုကျပြီး အပြင်လူများကြောင့် သည်ဆိုသော) ဗိုလ်ချုပ်အား မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

+ x + +

ကျွန်တော်သိသောဗိုလ်ချုပ်

ရွှေသားရုပ်သွင် + ခပ်မင်စရာငယ် + မျက်နှာတော်ဝါဝါဝင်း + ရွှေလမင်းကြီးပုံနှယ် + ပတ္တမြားအသွေးနဲ့ တူညီပါတယ် + ပါးကလေးကမြင်ရသူတဲ့ + အသဲထဲစွဲတယ်”

ဝတ္တုထဲကဇာတ်လိုက်မင်းသား မယ်ဘွဲ့သီချင်းဖြင့် မြာကြူ၊ နေခြင်းမယုတ်၊ (ဖ-ဆ-ပ-လ) ဣဗ္ဗျုပ္ပံ ဥက္ကဋ္ဌ နောင်း၊ ဗမာပြည်အစိုးရ ဝန်ကြီးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်နှင့် စစ်ဝန်ကြီးလောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင်က နှုတ်ဆိုချင်းကို သံနေသံထားနှင့် ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၄၂-ခု ပြေလ ၅ ရက်နေ့ည ဖြစ်လေသည်။ အာပြည်၏ ကြမ္မာရှေ့ ကိုယ်လိ ဖန်တီးလာအံ့ မည်ကို သိရသေးဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့တော့စိတ်တထင်ထင်နှင့် ဗမာပြည်သို့ဝင်လာမစဉ် တသဲသဲဖြစ်နေသော နေနတ်မျိုးနွယ်

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

ကိုရွှေငွေပေးတော်ကြည့်နေရသော အချိန်၊ အထက်ဗမာပြည်က အဂ္ဂိယုတ္တ ဆုတံဆိပ်ပြားသေးသောအခါ သမယ တွဲကျွန်းတော်ခရီးထဲမှ မိတ္ထီလာကိုလှမေဗိုင် (ယခု-ယိုးဒယားပြည်သွားသံကမ္ဘာ) က အရေးကြီး မိန်းမယူလိုက်သဖြင့် ဘီ-အိုင်အေခေတ် ပထမဆုံး ပွဲဦးထွက် မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနား၊ (ဒုတိယမင်္ဂလာဆောင်ကားသခင်ချစ်တို့စုံထပ်ဖြစ်သည်)ကို ရွှေတောင်ကြားလမ်း အမှတ်(၅၆) တွဲဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကကြီးမှူးကျင်းပနေကြလေသည်။

မင်္ဂလာပွဲသို့လာသောပရိတ်သတ်မှာလူ(၃၀)ကျော်မျှရှိသော်လည်း တို့ဗမာအစည်းအရုံးသခင်ခေါင်းဆောင်များ၊ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်များ၊ ဘီ-အိုင် အေ စာပိုလီများဖြင့်အတော်ကလေးမြိုင်ဆိုင်ချက်ရှိရာ ဗမာ့လူတို့လပ်ရေးတပ်မားတော်၏သေနာပတိဗိုလ်ချုပ် (ဗိုလ်တေဇ) သခင်အောင်ဆန်းသည်လည်း သတို့သား၏ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတဦးအဖြစ်ရောက်နေလေသည်။ ထိုညကပရိသတ်မှာ အတော် ပျော်ကြဟန် ရှိလေသည်။ သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းကိုလှမောင် (ဗိုလ်ခဇယျ) ၏ဇာတ်မင်းသားဟန်အာဝဇ္ဇန်းရှင် ရှင်နှင့်နိုင်ငံရေးတရားဟောသံ၊ ဒဂုန်တာရာကစန္ဒယားတီးကျွန်းတော်က တယောထိုးလျက်၊ ဗိုလ်ခဇယျ၏သံနေသံထားဖြင့် သီးချင်းဆိုသံတို့ကိုကြားရပြီးနောက် =

“ဟေ့ ကိုတာရာ ကဉ္စသီချင်းတီးစမ်းပါ” ဟု

ဒေါင့်တဒေါင့်က အော်သံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ချက်ခြင်းပင်နိုးခြောက်ပေါက်သံပြောင်းရွှေ့စမ်းကာ ကဉ္စသီချင်းကိုစတင်တီးတွင် “ရွှေသားရုပ်သွင်ချီ” ပြည်လှဖေ၏ ကဉ္စသီချင်းသံကိုခြောက်ပေါက်လဲမဟုတ်၊ ၅ ပေါက်လဲမဟုတ် ဘယ်လိုမှ တူရိယာမဆန်သော အသံကြွကြီးဖြင့် ဆိုသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ လား-လား-ဘီ-အိုင်-အေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး- ဗိုလ်တေဇ (ခေါ်) သခင်အောင်ဆန်းက အားရပါးရ သီဆိုနေသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝ၌၎င်း၊ သခင်ဘဝ၌၎င်း၊ ကီတ-တူရိယာ အနုပညာ၌ လုံးဝ ဝါသနာ မပါခဲ့သော ကိုအောင်ဆန်း၊ တက်ဘုန်းကြီး ကိုသိန်းဖေကသူ၏ (သပိတ်) မှောက်ကျောင်းသား ဝတ္ထုတွင်) အနုပညာ သမားတွေကို ဆော်ထည့်ထားသည်ကို သဘောကျခဲ့သော ကိုအောင်ဆန်းသည် သူ၏ သူငယ်ချင်း ကိုလှမောင် ဖျာပုံသုပ္ပူချော မသန်းရီနှင့် ချစ်ပွဲဝင်တော့မည့် ညတွင် အလိုလို အားကျသလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်ရာက စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးကာ သူ့ဝါသနာ မဟုတ်သောသီချင်းကို စိတ်ပါ လက်ပါ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပရိသတ်အားလုံးမှာလည်း အလွန်သဘောကျသွား

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

ကာ လက်ခတ်လက်ဝါးတီးပြီး ဩဘာပေးကြလေသည်။ သို့သော် တူရိယာမဆန်သော ဗိုလ်တေဇ၏ အသံကိုဝိုင်းက သော သဘောပြင့် ကိုထွန်းအံ့ (ယခု မြူနီစီပယ်မင်းကြီး နယူဘားမား ကိုတစ်မောင် (ယခု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အတွင်းဝန်) ဗိုလ်ဇေယျ၊ သခင်ချစ်တို့လူစုံကပါသီချင်းကို သံပြိုင်လိုက်၍ ဆိုပေးကြလေသည်။ ဗိုလ်တေဇ ကဉ္စနသီချင်းဆိုသည့် အတွက် သဘောအကျဆုံး လူကားကျွန်တော် ပင်ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂရုံးက ကျွန်တော်တို့လူစုကတူရိယာ ပြိုင်ပွဲသမဂ္ဂမှု ကြီးမှူးပြုလုပ်သည်ကိုပင် သူသိပ်သဘောမက ခဲ့၊ လွန်ခဲ့သော နေ့စာနေက (ဧပြီလ ၃-ရက်နေ့ည) ပင် သခင်မြ အိမ်၌ ကျွန်တော်တို့တံတေ့ တီးမှတ်သီသီဆိုနေစဉ် (တာရာရေး- အောင်ဆန်း သို့မဟုတ် "အရိပ်" တွင်ပါသည့် အဖြစ်အပျက်) ကျွန်တော်ကဆူဆူညူညူနှင့် လူအများကြား တွင် တီးကောင်းသည့် (ဇတ်ချစ်မယ်) သီချင်းကို ဆိုသည့်အ တွက်၊ ဗိုလ်တေဇက "လူစေတကလဲအချစ်သီချင်းမယ်ဘဲ မောင်ဘွဲ့တွေ လုံးလုံးတီးဘို့မကောင်းဘူး၊ စစ်ချီစစ်တက သီချင်းလိုဟာမျိုးဘဲတီးဘို့ကောင်းတယ်" ဟုပြောခဲ့သေး၏ ဟော အခုတော့ ၎င်းဗိုလ်တေဇကိုယ်တိုင် ပြည်လူဖေ ည သော ကဉ္စနမယ်ဘွဲ့သီချင်းကိုကြူနေလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် နည်းဘယ်လောက်ကြမ်းတမ်းသေစိမ့်လိုချင်ကြ

ဖြစ်စေကာမူ ဗိုလ်တေဇသည် သာမညလူတယောက်(ဝါ) ကိုအောင်ဆန်း မဟုတ်ပါလော့၊ ထို့ကြောင့် တခါတခါ ပုထုဇဉ်သားတို့၏ ပင်ကိုယ်စိတ်ခါတ် (Instinct) သည် တိုင်းပြည် နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းအစီအစဉ်တို့၏ အလွန်အလုပ် များလျက်ရှိသော သူ၏ ဦးနှောက်ကိုလွှမ်းမိုးပြီး တကိုယ် တည်း လူပျိုကြီးဘဝနေရသည်ကိုပျင်းရိငြိုးငွေ့ကာ ယုယ မည့် ချစ်သူရှာ တေးသွား ကဉ္စနကို သူပင်၍ ဟစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုညကပင် သူသည်နှောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလို နှင့် 'ဘိုးလှမောင်တယောက် မကောင်းဘူး၊ ဆရာကြီးရဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းတွေမပြီးခင် မိန်းမယူတယ်' ဟု သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်းအား တိုင်တန်းခဲ့သေးသည်။

အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂထွက် နိုင်ငံရေးသမားတစုသည် လူငယ်ဘာဝ အိမ်ထောင်ပြုကြရ မည်၊ သို့သော်-ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကြီး ဆုံးခန်းတိုင် မခရက်သေးမီ အိမ်ထောင်မပြုသင့်သေးဟု သူယူဆသည်၊ အမှန်ကတော့ သူလည်းမိန်းမလိုချင်လှပြီ၊ အချိန်အခါမသင့် သေးသောကြောင့်သာ အောင့်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုလှမောင် မိန်းမယူတာကိုသူအပြစ်မတင်၊ မိန်းမယူ စော တာကိုဘဲ သူဆိုလေသည်။

www.burmeseclassic.com

၎င်းနောက်-သခင်ချစ်၊ ဗိုလ်ဇေယျ၊ သခင်လူအေး တို့၏ လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲတို့သည် တခုပြီးတခု ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

ကိုသိန်းအောင်(ကွယ်လွန်သူ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်)၊ ဗိုလ်လကျာတို့သည်လည်း စွန့်လွှဲဆဲ ဖြစ်နေလေသည်။ အင်္ဂလိပ်တို့လည်း ပမာပြည်မှ လုံးလုံးလျှားလျား ဆုတ်ခွါသွားခဲ့လေသည်။ အထက်မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာ၌ မကြာခဏ ဘီ-အိုင်-အေနှင့်ဂျပန်တို့သည် ဘုကျကာ အချင်းများသည် ကိစ္စတွေ့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ အထူးသဖြင့် အညာမှာ ဗိုလ်ဇေယျကို ဂျပန်ကင်ပေက ဖမ်းသည့်ကိစ္စက တစ်မတော်သားရဲတော်များ၏ စိတ်ကို အထူး ထိခိုက်စေခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့လျှင် ပမာပြည်၏ နောင်ရေးနှင့်၊ ပမာလွတ်လပ်ရေးတို့ကိုဆွေးနွေးခဲ့နှင့်တည်ဆောက်အံ့ဟုကြွေးကြော်ကာ လက်နက်စွဲကိုင်လာခဲ့သော ဘီ-အိုင်-အေ တပ်ကြီး၏ ကံကြမ္မာတို့ ဘယ်လိုဖြစ်အံ့၊ မည်မသိသေးသောအလွန်စိတ်ညစ်ဘွယ်ကောင်းနေသည့်အချိန်၊ အနောက်တောင် မုတ်သန်လေစတင်တိုက်ခတ်လျက် အေးချမ်းသည်မိုးပေါက်တွေ့ တပြောက်ပြောက် ရွာစပြုသော မိုးဦးကျကျအချိန်သမယတွင် ရန်ကုန်မြို့ အလံပြဘုရားလမ်း ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် စိတ်

ရော့ကိုယ်ပါပင်ပမ်းနှမ်းနယ်လှသဖြင့် အနားယူ နေရသော လူငယ်တဦးသည် အကြောင်းတစ်တရာကြောင့် ဦးနှောက် ရှုပ်နေလေသည်။ ထိုသူဘား ဗိုလ်ဇေယျ ခေါ် သခင်အောင်ဆန်းပင်တည်း။ သူ၏ ဦးနှောက်တွင် ရှုပ်နေသော ပြဿနာကား မကြာသေးမီက ကိုလှမောင်မင်္ဂလာဆောင်စဉ် သူ့ခေါင်းထဲတွင် စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အိမ်ဆောင်ပြုရေး ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်ကတော့ ကိုလှမောင်ကစပြီး လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားတွေ တစယာက်ပြီးတယောက် မိန်းမယူသွားကြကတဲက သူ၏စိတ်ထဲတွင် အတော်အားကျနေလေပြီ။ ငါတို့တတွေပမာလွတ်လပ်ရေးအောင်ပန်းအဆုံးထပ် ဆွတ်လှမ်းပြီးမှသာ အိမ်ထောင်ပြုအခြေဆောက်ကြရမည်ဟူသော သူ၏ယူဆချက်အစွဲသည်မှန်ပါ၏ရလော့၊ သဘာဝကျပါ၏လော့ဟု-သူ စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲမရအောင် ဇဝဏ္ဍာဖြစ်နေပေသည်။

ပမာပြည်၏ နိုင်ငံရေးနှင့်တကွ သူမျိုးဇေယျကြွကာ မျိုးထောင်ခဲ့သော (ဘီ-အိုင်-အေ) တပ်မတော်ကြီး၏ နောင်ရေးတို့အတွက်စဉ်းစားရင်း၊ စိတ်ရော့ကိုယ်ပါ နှမ်းနယ် ကိုသက်သာရာရစေမည့် အပြုအရ ယုယမှုတို့ တောင်တစ်လှာလေပြီ၊ ထိုအချိန်၌ သူ့အခန်းသို့ နေ့စဉ်လာ၍ ကိစ္စ

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

ကြီးငယ် ဆောင်ရွက်ပေးရင်း ယုယ ပြုစုသော လုံးကြီး ပေါက်လှ သူနာပြုဆရာမလေးကို သူ့ထံပြုမိလေသည်။

ယုယပြုစုစဉ် ဆရာမကလေးက ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် သူ့ အားစိုက်ကြည့်သည့်အခါ အလွန် နှစ်သိမ့်ဘယ်ကောင်းသည်ဟု သခင်အောင်ဆန်း၏စိတ်ဝယ် ထင်မြင်မိလေသည်။ အခုလို နှစ်သိမ့်ဘယ် အပြုအစုယုယမှု သည်၊ မကြာခင် ဆေးရုံကဆင်းသည့်အခါ ပျောက်ကွယ် မသွားဘဲ၊ ရာသက်ပန်ဖြစ်နေလျှင် အင်မတန်ကောင်းမွန်ပုံ ဟူ၍လည်း တွေးစပြုရင်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်သော အချိန် ကာလပြဿနာကြီးကို သူ့အကြီးအကျယ် ဖြေရှင်းနေရလေ သတည်း။ ၎င်း ဆရာမကလေးအမည်မှာ မခင်ကြည်ဟု ခေါ်လေသည်။

“ဗိုလ်တေဇနဲ့ ဖူးစာဖက်တာ မခင်ကြည်မှာ အပူ စင်ကညာ”

ရက်များမကြာမီဗိုလ်တေဇခေါ် သခင်အောင်ဆန်း နှင့် ပြည်သူ့ ဆေးရုံမှ ဆရာမ မခင်ကြည်တို့ လျှပ်တယူ လျှင်မြန်စွာ လက်ထပ်သည့်အရေးကိစ္စပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ၎င်း ဆေးရုံခန်းမကြီးမှာပင် ကျင်းပသော မင်္ဂလာဆောင်ညွှန် ပွဲတွင် (ရွှေပြည်အေး) ဝေရာစပ်သော မင်္ဂလာစုံတွဲ သီချင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သခင်

အောင်ဆန်းသည်သူ့အတော်စဉ်းစားယူရသော ပြဿနာ၏ အဖြေမှန်ကိုရသွားလေပြီ။

“ဗိုလ်ချုပ်တယောက်မိန်းမရသွားပြီ၊ သူ့ကိုချစ်ခင် ယုယသောဇနီးသယ်(နောင်လာမည့် သားသမီးများ) အပေါ် သူ၏သံယောဇဉ်သည် တပ်မတော်က ရဲဘော်တွေ အပေါ် ရှိသည့်သံယောဇဉ်ထက်ကြီးများစွာပင်ရှိမည်။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကြောင့်သူ၏နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်း အဓိဋ္ဌာန်ပျက် သွားတော့မှာဘဲ” စသည်ဖြင့် တွေးကောပူပန်ကာ ဝမ်းနဲ့ ပက်လက် ယူကြုံးမရ ဖြစ်ရှာသူများကား ဘီ-အိုင်-အေမှ ဘီ-ဒီ-အေ ပြောင်းခါစ တပ်မတော်သား ရဲဘော်များဖြစ် လေသည်။ သူတို့စိတ်ဝယ်အတိုင်းမသိ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော ဖခင်ကြီး နောက်မိန်းမယူမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသော မိတဆိုးသားသမီးများပမာ ဝမ်းနဲ့ကြလေသည်။

တပ်မတော်က ရဲဘော်ကလေးတွေသာ မဟုတ် တပ်မတော်အရာရှိကြီးများအချို့နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားအချို့ ကပါ။ ထိုစဉ်ကဗိုလ်ချုပ်မိန်းမ အယူစောသည်ကိုအကြောင်းကြောင်းတွေ့ကြောင့်သဘော မကျခဲ့ချေ။ သို့သော်...သူ့ စိတ်ထဲမှ မှန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ် ချက်ချပြီလျှင် ဘယ်သူ့ဘာပြောပြော တဇွတ်ထိုး လုပ်တတ်သောဗိုလ်ချုပ်အားမည်သူမျှမပြောသောမင်္ဂလာ

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ ၁၀၁

ဆောင်ကိုစွကိုသာ ဖြစ်သလိုခိုင်းဝန်းကူညီကာ စီမံပေးကြ
ရလေတော့သည်။ သခင်အောင်ဆန်း အိမ်ထောင်ပြုသည်ကို
လုံးဝမကန့်ကွက်ခဲ့သူတဦးကား တိုဗမာဆင်းရဲသားအစည်း
အရုံးဌာနချုပ်မှူးဖိုမနှင့်လိုင်ပြဿနာအကြောင်း ကောင်း
စွာနားလည်သူ ကိုကြီးနုပင်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီတုန်းကမိန်းမယူဘို့အရေးကိုဗိုလ်ချုပ်အကြာ
ကြီးစဉ်းစားပြီ၊ မှ ဆုံးဖြတ်လို့ ရသလား”

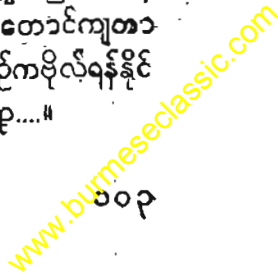
(ဖ-ဆ-ပ-လ) အဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌ အစိုးရအဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
၁၉၄၆-ခု၊ ဖိလစ်ပိုင်ပြည်သွားရင်း စိတ္တလီလာမှ
တောင်ကြီးသွား ကားလမ်းခရီးတွင်ချစ်ဇနီးဒေါ်ခင်ကြည်
ပါခေါ်လာသည်အခေါက် ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အား
မေးခွန်းထုတ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်ဟုတ်ပမလဲကွာ ငါက ကျောင်းနေတုန်း
ကတော့ ကိုယ်ယူမဲ့ စံပြမိန်းမလောင်းကို အကြီးအကျယ်
စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တွေးခဲ့သားပေါ့၊ ကျမ္ဘာရမယ်၊ သဘော
ယားကြီးရမယ်၊ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့် ချောမောရမယ်၊
မျိုးရိုးဇာတိကောင်းရမယ်၊ ငါ့မိဘဆွေမျိုးများနှင့်သင့်တင့်
ရမယ်၊ ဘာညာနဲ့ စုံလို့ ပေါ့လေ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်
လာတော့ ခေါင်းကလဲရှုပ်ရှုပ်နဲ့ အခြားလူပျိုကြီးတွေလို

ဟော်တယ်တွေဘာတွေ တက်မပျော်ချင်တာ တကြောင်း
(ဟယ်... တတ်နိုင်ပါဘူး၊ နောင်ငါ့ကျမ္ဘာ ကွဲခါမှ ကွဲရော
ခုတော့ မိန်းမယူမှာပဲ) ဆိုပြီး၊ ဇနီး ယူလိုက်တာပဲကွာ၊
လူချင်းကြိုက်ပုံကလဲ မ... တို့ကောင်းတွေလို သံသရာ ရှည်
ကြီးလုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝိုတိုတုတ်တုတ်လိုရင်းသဘော
ထောက်တဲ့ (Very Business Like) နည်းဘဲကွ” ဟု သူ
လက်ဝဲဘက်ရှိ ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်အား ပြုံးကြည့်ရင်း
မြိန်ခရရွက်ရေပြောပြလေသည်။

တဖန်ဆက်လက်၍ “ဒါထက် နေစမ်းပါစားကွ၊
အဲဒီထူးကွ ငါ့ပြုံးကနဲ မိန်းမယူပစ်လိုက်တော့ တပ်ထဲက
ရဲဘော်တွေစိတ်မှာဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်သည်
သူ့ စိတ်ထဲသိချင်သလောက် မေးခွင့်မရခဲ့သော မေးခွန်းကို
မေးလိုက်လေသည်။

“ဟာ-ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ငါတို့ဗိုလ်ချုပ်တော့သွားပြီ၊
မိန်းမရတယ်ဆိုရင်ပဲ ဒီ့ ရဲဘော်တွေကိုသိပ်ပြီး ဂရုစိုက်တော့
မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီ့ တပ်မတော်ကြီးလဲ ဘယ်လိုဖြစ်အုံးမလဲ
မသိဘူး၊ အဲသလိုဘဲ ရဲဘော်တိုင်းလိုလို တွေးမိပြီး ဝမ်းနဲ့
ကြတာပေါ့၊ တချို့ ရဲဘော်ဆိုရင် မျက်ရည်တောင်ကျတာ
ပေါ့ဗိုလ်ချုပ်” ဟု ကျွန်တော်၏ဘေးမှ (ထိုစဉ်ကဗိုလ်ချုပ်နှင့်
အိတ်ပင်ရင်း ၂ မှ) ဗိုလ်မင်းလွင်က ဖြေလိုက်ရာ...။

“ဟေ=ဟုတ်လား” ဟု သာဆိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်သည် ဘာမှမပြောတော့ပဲ၊ စတေရှင်ဝက်ဂွန်း မော်တော်ကား ပြတင်းမှ လမ်းဘေးရှိတောင်ကမ္ဘားရံကြီးများဆီသို့ ငေးမောကြည့်နေလေသည်။ ရဲဘော်အားလုံး(၀၇)ဗမာလူငယ် အပေါင်းတို့သည် သူ့အားမည်မျှချစ်ခင်ကြည်ညိုအားကိုးကြသည်ကို သူ့ကောင်းကောင်းကြီး သိပေသည်။ အမှန်ကတော့ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို ကြည်ညို အားကိုးကြသလောက် သူကလဲ ရဲဘော်တွေ အပေါ် သံယောဇဉ်အတော်ကြီးလေသည်။ သားသမီးများများရှိသော ဘခင်ကဲ့သို့ သူ့တပည့်တပန်းရဲသော်ဇီတို့၏ နေထိုင်စားသောက်ရေး၊ ရဲဘော်တွေ၏ နောင်ရေးကိစ္စများကို သူ့စိတ်ထဲဝယ် တွေးတောပူပန်နေခဲ့ရလေသည်။

တော်လှန်ရေးတူးကဗိုလ်ချုပ်၏ရှေ့တန်းစစ်ဌာနချုပ်မှာ ကျွန်တော်အမှုထမ်းလျက်ရှိသည့် တိုင်းအမှတ်(၇)နယ်ပါယ်ဖြစ်သော သရက်ခရိုင်၊ ရောဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ရောက်နေခဲ့ရာ၊ ၁၉၄၅ ခု၊ မေလဆန်းတွင် အလံမြို့၌စခန်းချထားသောအမှတ် ၂၆၈ ဗြိတိသျှမဟာဗိုလ်မှူးကြီးမှ တဆင့် (၄) နံပါတ် စစ်တပ် သေနာပတိဂျင်နရယ်ဆလင်းကဗိုလ်ချုပ်တို့စခန်းသရက်ချောင်းရွာနှင့် ကျွန်တော်တို့လျှိုဝှက်စွာနေရာ ရောဝတီမြစ်ကမ်းကြားတွင် ဂျပန် ၄၀၀၀ ကျော်ခန့် အစဉ်မပြတ် ဆုတ်ခွါလျက်ရှိခြင်း

ကြောင့်၊ တပ်မတော်တပ်စုများနှင့် ပြောက်ကြားတိုက်ပွဲများလည်းမကြာခဏဖြစ်ပွားလျက်ရှိသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အား ၎င်းဂျပန်စစ်တပ်ထုကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ အတော်ပင်ပန်းကြပ်တည်းစွာ ကြံဖန်ပြီး ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ရလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်လည်းကိုယ်ရဲတော်ဗိုလ်မင်းခေါင်းနှင့်အတူ သရက်မှအလုံသို့ကူးကာအာလံ ရှိဗြိတိသျှတပ်မင်းကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပြီးနောက် လေယာဉ်ယူ နှင့်တဆင့်စစ်ဗဟိုဌာနချုပ်ရိပ်မိတ္တီလာသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ နောက်ထပ် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်အတော်ကြာအောင်မတွေ့ရတော့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့တပ်စုမှာလည်းတဖြည်းဖြည်းစုရုံးမိခါ ဆုတ်ပြေးနေသောဂျပန်ကို နောက်ပိုင်းမှ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်လျက် တိုက်ခိုက်လွှာခဲ့ရာ၊ ဇွန်လဆန်းသောအခါ ဗြိတိသျှတပ်မဟာအမှတ်(၂၂)နှင့်အတူ တွဲဖက်တိုက်ခိုက်ရန် တိုင်းအမှတ်(၇)စစ်ဌာနချုပ်မှ နတ္တလင်းမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်...များမကြာမီ ဗြိတိသျှစစ်တပ်နှင့် ဗမာတပ်မတော် ဆက်ဆံရေးနှင့်ပတ်သက်၍၊ တပ်အသီးသီးကို ၎င်းလင်းပြောပြရန် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗိုလ်မှူးလှအောင်နှင့် အတူပြည်မှတဆင့် နတ္တလင်းသို့ ရောက်လာပြန်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ရောက်လာသော နံနက်တွင်ပင်ဗိုလ်မှူးမြင့်အောင်သည် သူ့ကိုယ်သူ့အဆုံးစီရင်လိုက်ရှာလေသည်။ ၎င်းနေ့ည

နတ္တလင်းမြို့ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချရာ ချစ်တီ၊တိုက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ရဲဘော်တစ်စုကားထိုင်ပြောနေကြ၏။ဗိုလ်ချုပ်သည်အခြားနိုင်ငံရေးကိစ္စ တပ်မတော်၏ နောင်ရေးကိစ္စ အကြောင်းပြောပြပြီးနောက် “နောက်တခုက ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတွေ သေသေချာချာ ပြီးမြောက်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်လူထဲက မိန်းမယူမယ် ကြံတဲ့လူတွေလဲ တနှစ်လောက်တော့အောင်ထားကြအုံး” ဟုခတ်တည်တည် မှတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လူပျို ရဲဘော်စာစုက ပြုံးမိကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့” ကျွန်တော်က မရဲတရဲကုန်လိုက်မိသည်။

“နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းလုပ်နေတဲ့အခါ အိမ်ထောင်ပြု တော့သားမယားသံယောဇဉ်တွေကရှိသားကွ၊ ရခါစတော့ ထုံးစံအတိုင်း မိုးမမြင်လေမမြင် ပျော်သလောက် နောင် တဖြည်းဖြည်းကြာလာပြီး သားသမီးတွေ ရလာတဲ့အခါ တာဝန်ကိစ္စတွေ တဖြည်းဖြည်းများလာတတ်တယ်။ ငါဆို ရင်တောင် လူပျိုဘဝတုန်းက ဖြစ်သလို နေခဲ့ပေမဲ့ ခုသားသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုရင်ပဲ၊ အနည်းဆုံးတွေ့ပူရတဲ့သံယောဇဉ်ကလေးရှိလာတာပဲ၊ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာအိမ်ထောင်နဲ့ဆိုတော့ လူပျိုဘဝလို တုတ်တိုက်တိုက်ကမ်းတိုက်

တိုက်သံယောဇဉ်ကင်းကင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ဘို့မကောင်းလို့ ပါပဲကွာ”

ကြည့်စမ်းပါအုံး...ဗိုလ်ချုပ် ပါးစပ်က စိကာတ်ကူးထွက်လာတဲ့စကားတွေ့ဘယ်လောက်များသဘာဝကျပြီး ဘယ်လောက်လူဆန်သောစကားပေးနည်း။

၁၉၄၅-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ။

ဗိုလ်ချုပ်သည် မဟာမိတ် စစ်သေနာပတိချုပ်၊ မောင်ဘက်တန်က ပေးအပ်သောစစ်ဗိုလ်တပ်မင်းကြီးရာထူးဆို လက်မခံပဲ၊ ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဗမာ့သွတ်လပ်ရေးတပ်ဦးကို ပဲ့ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ ဗိုလ်မှူးအောင် ဦးဆောင်လျက် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ကြီးကို တပင်တပမ်း တည်ဆောက်နေဆဲဖြစ်သည်။ တနေ့သောနံနက် ကျွန်တော်တို့ဗိုလ်ချုပ် အိမ်သို့ရောက်သွားလေသည်။

“ဟေ့ ကောင်...မင်း ငါ့အိမ် လာနေပါလားကွ”

“မှဖြစ်ဘူး ထင်တယ် ဗိုလ်ချုပ်...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ကျွန်တော် အခုမိန်းမရနေပြီ...”

“ဟေ့-ဟုတ်လား... ငါလခွေး...မင်းဟာ မြန်လှ”

ချီလား၊ ဘယ်တုန်းက ရလို့ကံတာလဲ၊ ဒို့ထောင်မသိဘူး ဘယ်မှာ လက်ထပ်သလဲ—”

“လက်ထပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခိုးပြေးတာ”

ကျွန်တော် မှာမိန်းမယူရသည့်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်က ကြိမ်းမှာကြောက်နေလေသည်။ လွန်ခဲ့သော(၆)လကပင် နတ္တလင်းမှာဘူးက လူပျိုရဲဘော်တွေမိန်းမ-မယူကြသေးဘို့ ပြောခဲ့ကြ၏။

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ....”

“နှစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်....”

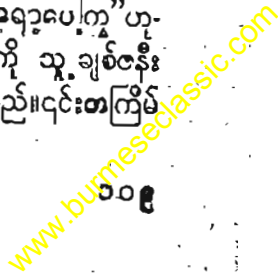
“ဟာ-ဒါဖြင့် အော့ရှိုက်တဲ့ အမှန်ကတော့ စောစော အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ Early Marriage စံနှစ်ဟာ ကိုယ်မှာ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျနဲ့ ဝင်ငွေမရှိသေးလို့ ဘိုင်ကျတာကလွဲရင် အဘက်ဘက်ကကောင်းတာချည်း ဘဲ၊ ဒို့မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာသာ ဝံ့ကျနေတာ-တောအရပ် ဒေသတွေမှာဆိုရင် ရှေးစံနှစ်အတိုင်း စောစောစီးစီး အိမ်ထောင်ပြုကြတာချည်းဘဲ၊ အဲဒါကျန်းမာသန့်ရှင်းပြီး အာစာ အရာရာကောင်းတဲ့နည်းဘဲကွ၊ မြို့ကလူတွေမှာသာအင်္ဂလိပ် ပညာသင်လို့ အချိန်ကုန်ရတဲ့အထဲအလုပ်အကိုင်နေရာကျဘို့ စောင့်ရ၊ ဟိုငဲ့ ရသည်ငဲ့ ရနဲ့ အချိန်တွေ ကုန်သထက်ကုန် ပြီး လူလဲထိုင်း ဆွေးပြီး မဟုတ်တာဖြစ်ချင်တဲ့လူလဲဖြစ်ကုန်

တော့တာအဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့လဲ သိတ်ရှေ့ရှေ့ ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ဇွတ်မိန်းမယူလိုက်တာဘဲ၊ ဟားဟား-ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် အိမ်ထောင်ပြုတရားဟော နေလေသည်။

“နောက်ပြီး ငါတခုမကြိုက်တာရှိသေးတယ်၊ ဗမာ့ထူးစံဆိုပြီး မင်္ဂလာဆောင်အခမ်းအနားအကြီးအကျယ်လုပ်ပြီး ငွေတွေ နှင်းကန်ဖြုန်းတာဟာ အပိုဘဲ၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှရိုးရိုးနဲ့ ကျဉ်းကျဉ်းမလုပ်ချင်ကြဘူး၊ ပိုက်ဆံ မြုန်းပြီးလက်ထပ်မှ ဟုတ်တယ်ထင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတော့ ခိုးယူတာအဆုံးဘဲလို့ ထင်တယ်၊ ဘာမှသိပ်မကုန်ဘဲနဲ့ လိုရင်းရောက်တာဘဲ မဟုတ်လား....”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ဒါလောက်ခေတ်မမှီသေးတော့ ခက်တာပါဘဲ၊ အခု ကျွန်တော်မိန်းမလေးအိမ်ကို လူကြီးများနဲ့ ပြန်အပ်ဘို့စီစဉ်နေတယ်....”

“ဟာ- ဒီပြန်အပ်တာလဲ ငါတော့ပိုတယ်လို့ ထင်တာဘဲ၊ မိန်းမနဲ့ ယောကျ်ား နှစ်ဦးသဘောတူရင် လူသိနတ်ကြား လင်းမယားအဖြစ်နေလိုက်ရင် ပြီးရော့ပေ့ကွ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်တအား မှုတ်နေလေသည်ကို သူ့ချစ်ဇနီး ဒေါ်ခင်ကြည်က ပြုံးရင်းနားထောင်နေသည်။ ရင်းတကြိမ်

သာမဟုတ်၊ သူ့ရေတိမ်နှစ်မကျဆုံးမိကလေးတွင် ကာကွယ်
 ရေးအတွင်းဝန် ဦးဘတင်၏ မင်္ဂလာဆောင်သို့ ဗိုလ်ချုပ်နှင့်
 ကျွန်တော်တို့သားကြရာ တကဲ့ရန်ကုန်မြို့ မျက်နှာကြီးမင်္ဂလာ
 ဆောင်ဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ အပိုဆာဒါးတွေက အလွန်ရှုပ်ပြီး
 တယောက်ကိုတယောက် ဂုဏ်ပြိုင်ကာ အရမ်းဝတ်စား
 ဆင်ယင်လာကြသော မင်းပရိသတ်အပေါင်းကို သူ့အလွန်
 မျက်စိနောက်ဟန်ရှိလေသည်။ လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲအပြန်
 ကားထဲတွင် ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ ပေါင်း
 (၃)ယောက်ပါလာရာတလမ်းလုံးမျက်မှောင်ကုတ်၍ စကား
 မပြောဘဲ လာခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်သည် တာဝါလိန်းထဲသို့
 မော်တော်ကား ဝင်ခါနီးသောအခါ “ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ
 အိမ်ထောင်ပြုတဲ့နေရာမှာခိုးယူတာအကောင်းဆုံးပါဘဲကွာ”
 ဟု-ကျွန်တော် ဇနီးအားလှမ်းပြောလိုက်လေသည်။ ဤကား
 အိမ်ထောင်ပြုရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်၏ အယူအဆ
 သဘောတရား philosophy ပင်တည်း။

အော်-ဗိုလ်ချုပ်-ဗိုလ်ချုပ်သူ့ ကိုအတိုင်းမသိကြည့်
 ညို့ အားကိုးသော ဗမာ့လူထုကြီးက ကောင်းကောင်းမသိ
 သလောက် တကဲ့သဘာဝကျသော အတွေးအခေါ် ယူဆ
 ချက်တွေနဲ့ လူနှင့် အလွန်တူသော ဗိုလ်ချုပ်။

“လွတ်လပ်ရေးရပြီးရင် ငါတော့ နိုင်ငံရေးကထွက်
 ပြီး စာတွေရေးမယ်၊ နိုင်ငံရေးတွေ ရာဇဝင်တွေအပြင်၊ အိမ်

ထောင်ပြုရေး သားသွီး စောင့်ရှောက်ပြုပြင်ရေး အချစ်
 ပြဿနာ SEXလိင်ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗမာ့အာဆ
 သဘာဝထူးကဲပါ စာအုပ်အချို့တွင် တွေ့ရသော
 ပြေလက မေမြို့မှာ ခေတ္တအနားယူနေကြရုံသာ
 ဗိုလ်ချုပ်သည် အထက်ပါ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်ကလေးတွေမှ
 မပြည့်ဝသေးမီ ရေတိမ်နှစ်ခဲရှာရလေပြီတကား။

ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးပိယူကာနိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီး
 ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ်ဗမာ့နိုင်ငံလုံးက နှမြောတသကြသလောက်
 သူ့ ကိုလူတယောက်အဖြစ် ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့သော
 ဒေါ်ခင်ကြည်၊ အောင်ဆန်းဦး၊ မမစုကလေးတို့၏စိတ်ဝယ်
 မည်မျှယူကြားမရဖြစ်ရှာလေမည်နည်း။

x + +

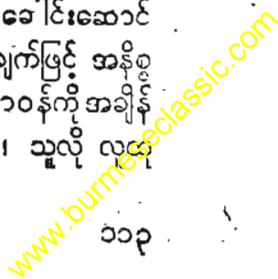
အနုပညာနှင့်ဗိုလ်ချုပ်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို နာမည်သာ ကြားသူများသည်၎င်း၊ လူကိုယ်တိုင်သိကျွမ်းခဲ့သူများသည်လည်း သူ့ကို စိတ်မြန် ကိုယ်မြန် ဝေဒါကြီး ကြီးတတ်သူအလောကကြီးအား တိတိကျကျမာကြောသော အထောက်အထား ရုပ်ဝါဒ မျက်စိဖြင့် ကြည့်တတ်သူအဖြစ်သာ မြင်ကြ သိကြပေသည်။

သို့ရာတွင် စာပေကဗျာ ဂီတတူရိယာ စသော ယဉ်ကျေးမှုပညာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏အယူအဆ သဘောထားများကိုကား သိသူအတော်ရှားပေလိမ့်မည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့် အဝတ်အစား

ဘယ်အခါမှ သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဝတ်လေ့ မရှိသည့်အပြင် “ဒီ-အောင်ဆန်းဆိုတဲ့ ဝတ်ဟာ နဲ့နဲ့မှဆိုရှယ်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးက” ဟူ၍ ကောလိပ်ကျောင်းသူနှင့်ကျောင်းသားအပြင်းအထန် ပွတ်ကြ၊ ဂေါ်ကြသည်ကို ဆိုရှယ်ဖြစ်သည်ဆိုကာ ခေတ်စားနေချိန်က၊ တက္ကသိုလ် ဗဟိုထမင်းစားခန်းမကြီး၌ သူထိုင်စားနေသောစားပွဲခုံသို့အခြားကျောင်းသားများပင် ဝင်မထိုင်ပဲ ရှောင်သွားခြင်းခံခဲ့ရသောကိစ္စအောင်ဆန်းသည် ကျောင်းသားဘဝကပင် နိုင်ငံရေးနယ်သို့ စိတ်ရောက်ယှက်ပုံ၊ ရောက်နေခဲ့လျက်၊ သူ၏ရှိသမျှထိုအချိန်၌ တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ မျှော်စင်မှ ကျွန်ုပ်တို့အဆုံး မိုးကုတ် စက်ဝိုင်းတွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအလင်းရောင်ကို မြင်လိုစောဖြင့် တပင်တပမ်း မျှော်ကြည့်ရှုလေသည်သာမက ဂျပန် တခေတ်လုံး တွင်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ကျွန်ခေတ်သမိုင်းတွင် ပထမအကြိမ် ဗမာ့လက်နက်ကိုင် တပ်မတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး နောက် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးစစ်ဆင်မှုများ၌သာ အလုပ်များခဲ့ရှာသေးသည်။

ထိုနောက် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးတွင်ကား (ဖ-ဆ-ပ-လ) တပ်ဦးကြီးကို တဖန် ပဲ့ ကိုင် ခေါင်းဆောင် ပြန်ကာ နောက်ဆုံး လူမသမားတို့၏လက်ချက်ဖြင့် အနိစ္စ ဆုက်သွားရသည့်တိုင်အောင် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို အချိန်ပြည့်ရှုတ်ချန်စွာ အမှုထမ်းခဲ့ရသူဖြစ်ခဲ့ရကား၊ သူလို လူထု

ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးသည် လူထုထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်
ကဲ့သို့ ကဗျာနှင့်စာပေအကြောင်းသိချင်းဂီတအကြောင်း
ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်အကြောင်းများကိုလေ့လာသုံးသပ်ခြင်း
ဆေးနူးဝေဖန်ခြင်းများ ပြုနိုင်ရန် ခဲယဉ်းလှသလောက်
ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ကလဲ အလျင်းဝါသနာပါမည်မဟုတ်ပဲ
အားလုံးကထင်မှတ်ခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...ဒီလောက်လဲမဟုတ်သေးပါ။

တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင် ဗမာ့ တပ်မတော်
ဝေသာပတိဟောင်းဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ကျွန်တော်
၏ ယခင် ဆောင်းပါးများတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း
လူသာမန်တို့၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောစိတ်ထားများ
ကျေးမှုအနုပညာကိုသုံးသပ်လိုစိတ်များ ချိတ်ကင်းမဲ့ခြင်း
မရှိသော လူ့အောင်ဆန်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၆ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ တစ်စိတ်စိတ် အေးလှသော
အခါသမယဖြစ်လေသည်။ မိတ္ထီလာမှ တောင်ကြီးသို့
မော်တော်ကားလမ်းပေါ်တွင် တောင် ကမ္ဘားဟံများ
ဝင်ဘာလှည့်သကဲ့သို့ ကျွေ့ကောက်ကာ ပြေးတက်လျက်
သော စတေရှင်ဝက်ဂွန်း ကားစိမ်းစာစီးတွင် ကြက်သေ့
ရိုလှသော ကြယ်ဖြူနှင့်အနီရင့်ရောင် (ဖ ဆ ပ လ) အ

တခုလွင့်ထူးသည်ကိုအခြားခရီးသွားဖော် မော်တော်ကား
များက သတိပြုမိကြလေသည်။

ထိုအချိန်က (ဖ-ဆ-ပ-လ) မော်တော်ကားကို မော်
တော်ကား၌ လွှင့်ထူလေ့ရှိသူတစ်ဦးသာ ရှိလေသည်။

ထိုသူကား (ဖ-ဆ-ပ-လ) အဖွဲ့ချုပ်ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းပင်တည်း။

ဒီဇင်ဘာလ ၂၃-ရက်နေ့က သံဖြူဇရပ်တွင် ကျင်းပ
ခဲ့သည့် ကျဆုံးသောစစ်သည်တော်များ အလေးပြုပွဲအခမ်း
အနားသို့ တက်ရောက်ရင်း တနင်္သာရီတိုင်း ကရင်အမျိုး
သားများ နှစ်ပတ်လည်ပွဲကျင်းပရာ ကပ္ပလီရွာကိုပင်ပမ်း
စွာ သွားခဲ့ပြီးနောက် ကရင်နှစ်သစ်ကူးပွဲအဖို့ ကရင်နီနယ်
လယ်ကော်မြို့သို့ခရီးပြင်းနှင့်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မှမိတ္ထီလာ
သို့ ဝေဟင်ခရီးဖြင့်လာခဲ့ပြီး မိတ္ထီလာမှတဆင့်ရှမ်းပြည်
သို့ ကားနှင့်တက်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တနင်္သာရီတိုင်းတွင်ဆင်းရဲပင်ပမ်းစွာခရီးကြမ်းများ
သွားခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်မှာလင်းယျံ သောထင်းရှူးပင်နံ့များ
လှိုင်နေသည့် ရှမ်းကုန်းမြင့်ဒေသမှ လေကောင်း လေသန့်
များကို ရှူရှိုက်ရသောအခါထိုင်းပြည်ရေးရာကိစ္စများဖြင့်
အလုပ်အလှန်များခဲ့သော သူ၏ဦးနှောက်တွင် အနည်းငယ်
ကြည်လင်၍ လာဟန် ရှိလေသည်။

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

သူ၏စိတ်ထဲဝယ် သည်တခါ ရှမ်းပြည်တက်ရသည် မှာ ပို၍ပျော်စရာ ကောင်းလျက် ကားလမ်းဘေး တဘက် တချက်တွင် ရ လျက်ရှိသောဘောင်တန်းကြီးများ၊ သစ်ပင် ဝါးပင်များ၏ ရှုမျှော်ခင်းမှာလည်း ပို၍သာယာသည်ဟု ထင်မြင်မိလေသည်။

အကြောင်းမူကား ယခုတကြိမ်ခရီးထွက်ရာ၌သူ၏ နှုတ်ကပ်လျက် ချစ်ဇနီးဒေါ်ခင်ကြည်သည် လိုက်ပါ လာသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဥပမာ...လမ်းခရီး၌ နှာစေ။ ချောင်းဆိုးမှစ၍ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ့နာပြုအတတ်၌ ဝါးရင့်ပြီး ဖြစ်သော ဆရာမ ဒေါ်ခင်ကြည်က သူ့အား ပြုစုယူယ လိမ့်မည်ဖြစ်သတည်း။

“နန္ဒမာတောင် x လှိုင်ချောင်မုခ်နန်းဆီ ဂုဗ္ဘာန်တထောင် စောင့်ကြပ်ခါဆီးသည် နတ်ပန်းကလေးနဲ့ နတ် ပန်းက လေးနဲ့ သဏ္ဍာန်တူသည် x လေယူရာ သင်းမွေးလို့ လှိုင်ကြည် x ဘုန်းကမ္ဘာရှင် မျှော်ကိုးကာ စောင့်ခဲ့ပြီ”

လား-လား! မော်တော်ကားသည် ကလေးမြို့သို့

နီးလာလျက် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုမျှော်ခင်းမှာလည်း ပိုမို၍စိမ်းစို သာယာလာလေရာ၊ ဗိုလ်ချုပ်သည် သူ၏လက်ဝဲဘက်ရှိ ချစ်ဇနီး၏ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ကာစီးချက်လိုက်ရင်း အထက်ပါ မသန်းအေး၏(မြပန်းခွေ)သီချင်းကို တူရိယာ မဆန်သောသူ၏အသံဩကြီးဖြင့် ဆိုနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် မော်တော်ကား ရှေ့ဆုံးတန်းမှ နေ၍ ဗိုလ်ချုပ် နောက်တည့်တည့်တွင်ထိုင်ကာ ဝပ်ကုတ် ကုတ်လိုက်ပါလာသော သတင်းထောက်ကြီး ဦးပုကလေး အား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးကြီးကပြုံးစိစိနှင့် သူ၏ ကိုင်းမျက်မှန်ကြီးထဲမှ မျက်စိတတက်မိတ်၍ ပြလိုက်လေ သည်။

ဗိုလ်ချုပ် သည်လှိုသီချင်းဆိုသည်ကို ဘယ်သူကယုံ ကြည်မည်နည်း။ တက္ကသိုလ် အင်းဝဆောင်တုံးက ကျွန် တော်၏မိတ်ဆွေတဦးသည် ကျွန်တော်တို့တတွေ တူရိယာ ဂီတတီးမှုတ်သီဆိုသမျှ အနားမှ လာ၍ နှားထောင်လေ့ ရှိ၏။

သူကိုယ်တိုင်ကား ဘယ်တော့မှသီချင်းဆိုလေ့ မရှိ သူများတဆီခိုင်း၍လည်းမရ၊ ရေချိုးခန်းတွင် လူတကာ နှင်းအော်လေ့ ရှိသလောက်ထိုသူမှာ မရချိုးထူ၌ပင်သီချင်း တပုဒ်မှ ညီးလေ့ ရှိသူမဟုတ်ပေ၊ အကြောင်းကို မေးသော

www.burmeseclassic.com

အခါကျုပ်အသံက သီချင်းဆိုလို့ ကိုမဖြစ်လို့ ပါဟုအဖြေပေးလေသည်။ ၎င်းမိတ်ဆွေ ကဲ့သို့ လူမျိုး အများပင်ရှိလေသည်။

ထိုသူများနှင့်စာလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ခမြာ သူစိတ်ကူးရသည့်အခါ သီချင်းဆိုဘော်ရရှိ တော်လှပပြီ မဟုတ်ပါလော။

“ဒိုရာသန်းအေး အသံက ကောင်းတော့အတော် ကောင်းတယ်က၊ ငါတော့ သူ့ အသံရယ်၊ မေရှင်အသံရယ် အကြိုက်ဆုံးဘဲ” ဟု ကလေးမြို့အဝင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကလုပ်လိုက်သေးသည်။

ကိုင်းကဗျာမဆန် တူရိယာမဆန် အနုပညာနှင့် ဘယ်လိုမှဆက်စပ်၍မရသော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ယခုသူ့ စိတ်ထဲတွင် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း၊ ဗမာ့တူရိယာ တေးသံရှင်များကိုထုတ်ပေး ဝေဖန်လိုက်လေပြီ။

ဘိလပ်ပြန်သန်းနှင့် မေရှင်တို့၏ ညှုတ်တုတေးသံသည်စိတ်ကူးယဉ်ကာ ရူးနေသော လူပျိုပေါက် ကောင်ကလေးများကဲ့သို့ပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နားဝင်ပီယံ ဖြစ်ကာ ဘဝင်နှလုံးတွင် ရွှင်ပြုံးစွဲမက်စေခဲ့လေသည်။

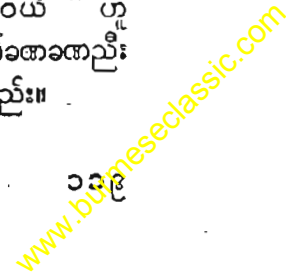
၎င်းအကြိမ်တွင်သာမဟုတ် သူ့ခရီးထွက်တိုင်းလို့ပင်

စိတ်ကူး ပေါက်သည့်အခါ သူ့ရသလောက် တပိုင်း-၁၈
ကာလပေါ်တေးသီချင်းများကို သူ၏အသံသြကြီးဖြင့် ညီး
ဆူ ရှိခဲ့ကြောင်းကို သူနှင့် အမြဲလိုလိုပါသော ရဲဘော်ဗိုလ်
ဇင်းလွင်၊ ဒရိုင်ဘာ ခင်မောင်နှင့်သတင်းထောက်ကြီး ဦးပု
အလေးတို့သည် ကောင်းစွာသတိထားမိကြလေသည်။

၁၉၄၇-ခုနှစ်၊ နွေဦးတွင်ရွေးကောက်ပွဲများမတိုင်မီ
(ပ-ဆ-ပ-လ) အမတ်လောင်းတွေ မဲရဘို့ အရေးအတွက်
ဗိုလ်ချုပ်သည် မြိတ်မှ မြစ်ကြီးနားထိအောင် ခရီးများ
ဆွဲကြမ်းသွားကာ ပင်ပမ်းဆင်၊ ရဲစွာ မဲဆွယ်ခဲ့ရသည်ကို
ဘေးတံသူများမှတ်မိပေလိမ့်မည်။

ဗန်းမော်မှကသာသို့ ဧရာဝတီ၊ မြစ်ကြောင်းမှ စုန်
ဆင်း၍လာစဉ်၊ သာယာစိမ်းစိုသော အထက်အညာမ ဧရာ
ဝတီ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကြည်နူးဘွယ် ရှုမျှော်ခင်းများကို
ကြည့်ရှုင်း လက်စံသန္နိရဇေး မဲဇာတောင်ခြေ ရတုကြီးကို
ဗိုလ်ချုပ်သည် တပိုင်းတစည်းခဲ့သေးသည်။

“လှေကလေးလှော်မည်၊ ဘေးမသန်းဘဲအေးချမ်း
ဆာ့မည်” ဟူသော မသန်းအေး၏ သီချင်းသည် ၎င်း
“လှိုင်းကလေးတွေဖွေးလို့ ရယ် မြစ်ဧရာပြင်ဝယ် ” ဟူ
သော မေရှင်၏တေးသွားသည်၎င်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ခဏခဏညီး
ဆူ ရှိသော သီချင်းတပိုင်းတစ အချို့ ပင်တည်း။

သစ္စာမဏ္ဍိုင်မြေခိုင်ခံ့ပေ-မေတ္တာမိုးတေ့ သွန်းပြီး
ရွာစေးချီ ပြည်လှဖေနှင့်မေရှင်တို့စုံတွဲညှသော (သက်ဝေ)
သီချင်းကားဗိုလ်ချုပ်သဘောအကျဆုံးကာလပေါ်သီချင်း
ပာပုပ်ဖြစ်ပေသည်။ သက်ဝေသီချင်း ရေဒီယိုမှ လာခိုက်
သုအိမ်မှာရှိသည့် အခါများတွင် အိပ်ရာပေါ်တွင် မှိန်း၍
ဖိမ့်နှင့်နားထောင်လေ့ရှိသည်။

ထော်လှန်ရေးတူးကဏ္ဍဝတီမြစ် အနောက်ဘက်
ကမ်းသရက်ချောင်းရွာကလေးတွင် ရှေ့တန်းစစ်ဦးစီးချုပ်
ခေတ္တရုံးစိုက်ထားစဉ်မိုးမှာ တပြောက်ပြောက်ရွာနေသော
ပျားရီညီးငွေ့ ဘယ် တညနေ၌ ဗိုလ်ချုပ်ကကျွန်တော်အား
(သက်ဝေ) သီချင်းဆိုခိုင်းသည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိပါ
သေးသည့်။

၁၉၄၇-ခုနှစ်၊ မိုးဦးကျတည့်၌ ဗိုလ်ချုပ်သည်
အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ အပမ်းဖြေရင်းရေဒီယိုကို
သု၏ဇနီးကပိုင်လိုက်ရာ “ခါ့ဝဲကြယ်မြေမှာခကြေ ကောင်း
ကင်မှာနေလတေ့ကွယ်စေ” အစချီသောသက်ဝေသီချင်း၏
Chorus အပုဒ်ကလေးကို စတင်ကြားရသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်
မှာ သူ့အကြိုက်ဆုံးသီချင်းဖြစ်၍ အထူးဂရုစိုက်ကာ နား
ထောင်လေသည်။ “ခိုင်းတော့သက်ဝေ အချစ်စမ်းချင်စမ်း
မေမ်းချင်နေ ထူးတဲ့ခင်မင်တာတေ့ အသက်ကို စွန့်ရတာ

တောင်မငြိုငြင်ဘူးရှင့် အသင့်လိုရာစေ”ဟူသော မေရှင်၏
သစ္စာတိုင်ချက်ကလေးများကို သူ့စိတ်ထဲမှာ ယုံချင်သလိုလို
သဘောကျချင်သလိုလိုဖြစ်နေလေသည်။

တူရိယာသံဆုံးသွားပြီးနောက်၊ တက္ကသိုလ်နေဝင်း
အပျော်တမ်းအဖွဲ့မှ ကာလပေါ် သီချင်းများဖြင့်ပျော်ဖြေ
၍ပြီးဆုံးကြောင်းကျေညာချက်ကို ကြားရသောအခါတွင်
ကား ဗိုလ်ချုပ်မှာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

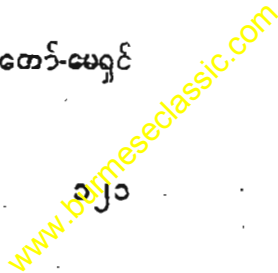
နောက်ထနေနံ့ကံ ထမင်းစားပွဲတွင် ကျွန်တော်နှင့်
ဆုံရာသူထ-

“ဟေ့ ကောင်-ညကမင်းတို့ တူရိယာဝိုင်း အတော်
ဟုတ်သားပါလား။ သက်ဝေသီချင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ
ငါ့ဖြင့်တကယ်မေရှင်ခေါ်တပြားမှတ်လို့” ဟု မေးလေသည်။

“ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်မိန်းမဘဲ ဗိုလ်ချုပ်
စန္ဒယားက ဒဂုန်တာရာ၊ သရောကတော့ ကျွန်တော်ဘဲ”

“ဟေ-ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုတော့ အနိပ်သားဘဲကွ၊
အေးလကွာငါ့မိန်းမကိုလဲသီချင်းဆိုသင်ခိုင်းအားမှာဘဲ” ဟု
ရယ်သွမ်းသွေးရင်း အနီးရှိ ဒေါ်ခင်ကြည်ဘက်သို့လှည့်၍
ပြောလိုက်ရာ-

ဇနီးဖြစ်သူက “အမလေးမလုပ်ပါနဲ့ တော်-မေရှင်

ဒို့ရာသန်းအေးတို့ ခါတ်ပြားတွေနားထောင်သဘောကျနေ
တော်ရောပေါ့”ဟုပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

သူ့ဟပည့် ရဲဘော်တယောက်၏ဇနီးတို့ ရေဒီယိုမှ
အသံလွှင့်သီချင်းဆိုကြောင်း သိရသောအခါ၊ သူ၏ဇနီးကို
လည်း သီချင်းဆိုတတ်စေချင်သည့် အားကျစိတ်များ ရှိ
ကြောင်းရယ်သလို မောသလိုနှင့် သူထုတ်ဖော်ပြလိုက်ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

သည်ဟာကော သဘာဝကျသောလူစိတ်အနုပညာ
၌ ဝါသနာထုံသောစိတ်များမဟုတ်ပါလော။

(သက်ဝေ)သီချင်းကို ဗိုလ်ချုပ် ဘယ်လောက်ထိ
အောင် စွဲခဲ့သနည်းဆိုသော် ၁၉၄၇-ခု၊ နှစ်ဆန်းက
သူတိလပ်သို့သွားရောက်စဉ်သူ့အသံစွဲအဆိုတော်တဦးဖြစ်သူ
ဒို့ရာသန်းအေးကို လန်ဒန်မြို့၌ သွားတိုးလေရာ ဗမာကိုယ်
စားလည်အဖွဲ့ဝင်များဆွေးနွေးပွဲအပြီးတွင်ဗမာပြည်ပြန်မီ
ညက(ဒေါ်ချက်စတာ)ဟော်တယ်၌ ညစာစားပွဲကျင်းပရာ
ထိုညက ကိလပ်ပြန်သန်းသည်လည်း ဗိုလ်ချုပ်၏ဘေးတွင်
ကပ်လျက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထမင်းစားပွဲအပြီးတွင် ထုံးစံအတိုင်း အဆိုတော်
ဒေါ်သန်းအေးအား သူ၏ချိုတေးသံသာဖြင့် ဖြေဖျော်
ရန်ဝိုင်း၍တောင်းကြလေသည်။

မသန်းအေးကား သူ၏ပေးပရိတ်သီချင်းများဖြစ်
သော (မြပန်းခွေ) (မိဘုရားစော) (ဟော်နန်း)
(မိန်းမမြတ်) တို့ကို တပုဒ်ပြီးတပုဒ်ဆိုပြပြ။ နောက်အနီး
ဆုံးလူဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ်က....

“ဒို့ရာ....ဟိုသီချင်းဟာလေ့တတ်ကြယ်မြေမှာခကြေ
အဲ့....အဲ့....သက်ဝေသီချင်းဆိုစမ်းပါ”ဟု...

ဝင်၍ အော်ဒါပေးလိုက်သဖြင့် မသန်းအေးခမြာ
မနေသာပဲ၊ သူ့ သီချင်းလည်းမဟုတ်၊ သူ့ ဆိုနေကျလည်း
မဟုတ်၊ ဗမာ့အသံသက်သက်ဖြစ်သော မန္တလေး မြို့မငြိမ်း
ရေး(သက်ဝေ)သီချင်းကို ဆိုပြရလေတော့သည်။

သံပြိုင်ဆိုရမည့် ချော့ကြယ်မြေမှာခကြေ အပီပီသို့
ရောက်လေလျှင် မသန်းအေးသာမဟုတ်၊ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်
ကပင်ဝင်၍ သံပြိုင်ဆိုနေကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့
တတွေမှာ သဘောမကျမနေနိုင်တော့စချ။

အခြား နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များနှင့် မတူသော
နောက်တချက် ဗိုလ်ချုပ်မှာ ရှိသေးသည်၊ ယခုခေတ်တွင်
လူငယ် နိုင်ငံရေးသမားများပင် ပျော်ရွှင်မှုတခုဖြစ်သော
ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်နှင့်ပွဲလမ်းသဘင်များသို့မှန်မှန်သွားလေ မရှိ
ကြချေ။ အချို့ကဝါသနာမပါ၊ အချို့ကအချိန် မြန်း

သည်ထင်၍ မသွားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကတော့
ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်များကို မှန်မှန်ကြီးကြည့်လေ့ရှိသည်။

ရုပ်ရှင်ဆိုလျှင် စစ်မဖြစ်မီလူမှုနိုင်ငံရေးသမားသမား
အောင်ဆန်းဘဝက တမတ်တန်းတိုး၍ ကြည့်ခဲ့သည်မှအစ
နောက်ဆုံး သူမသေမီအထိ ရုပ်ရှင် ကားကောင်းများကို
သူမလွတ်တန်းကြည့်ခဲ့၏။ နက်နဲသိမ်မွေ့သောစိတ္တပေဒနာ
ယှဉ်သည့်ဇာတ်ကားများ (Character Story) သရုပ်ပြ
ဇာတ်လမ်းများ၊ ရာဇဝင်သမိုင်းကို နောက်ခံကားပြုသည့်
ရုပ်ရှင်များကို သူ့အထူးသဘောကျလေသည်။

စစ်မဖြစ်မီက ရန်ကုန်တွင်ပြသွားသော “Wuther-
ring Heights” “Rebecca” “Gone With The
Wind” “Lady Hamathan” “Waterloo Br-
idge” “The Good Earth” “Suez” စသည်တို့မှာ
ဗိုလ်ချုပ်နှစ်သက်သောရုပ်ရှင်ကားအချို့ပင်တည်း။

၁၉၄၇ ခု၊ နှစ်ဦးက ရန်ကုန်တွင်ပြသော စပိန်
ပြည်တွင်းရေးစစ်ကို နောက်ခံကားပြုသည့် (For Whom
The Bell Tolls) ဇာတ်ကားကိုကား ဗိုလ်ချုပ် အထူး
သဘောကျလေသည်။

ဟာသနှင့်ယှဉ်သော ဇာတ်ကားများကိုလည်း သူ
ကြည့်လေ့ရှိ၏။ ခေတ်သစ် လူ့ရှင်တော်များ ဖြစ်သော

“Bud Abbot” နှင့် “LouCastello” “Red-
Skeletan” တို့ ပါဝင်သော ဇာတ်ကားများကို သူ
အတော်ကြိုက်လေသည်။

စစ်အတွင်းစတင်ခေတ်စားလာသော ဗမာပြဇာတ်
များကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် စိတ်ဝင်စား ခဲ့ပေသည်။
မြိုင်အဖွဲ့၏ (ဤစစ်ကြီးမှာ) (ဗမာ့သွေးခဲ) ပြဇာတ်များမှ
အစပြု၍ ရန်ကုန်တွင်ကပြသော ပြဇာတ်ဟူသမျှကို မလွတ်
တမ်း ကြည့်ခဲ့လေသည်။

ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်သည်၊ တိုင်းပြည်ရေးရာနှင့် နိုင်ငံ
ရေး ဗဟုသုတကို လူ့ထံသို့ ဖြန့်ချိရာ၌ အကောင်းဆုံး
ယန္တရားလက်နက်တခု ဖြစ်ကြောင်းကို တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ
ထဲက ယူဆခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်သည်၊ တရုတ်လေး၏ (စစ်ပြန်)
ပြဇာတ်ကို ကြည့်ရသောအခါ၌ကား သူ၏ယူဆချက်ကို
တထစ်ချယုံကြည်မိလေတော့သည်။

ဗမာ့ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ်လုပ်ငန်း၌ ဗိုလ်ချုပ် မည်မျှ
ခိတ်ဝင်စားခဲ့ကြောင်းကိုကား ရုပ်ရှင်နှင့်ပြဇာတ် အစည်း
အရုံးကြီး၏ အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်များအသိဆုံးဖြစ်ပေသည်။

ဓာခါသော်...ဗိုလ်ချုပ်သည်၊ ရယ်စရာဇာတ်ကား
ကြည့်ချင်သည်ဆိုပြီး လော်ရယ်နှင့် ဟာဒီတို့ပါဝင်သော

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

“Beau Hunk” ရုပ်ရှင်ကြည့်၍ အပြန်တွင် “ကျွန်တော်က ဘယ်နဲ့ လဲ ဗိုလ်ချုပ်ကောင်းရဲ့ လား” ဟု မေးရာ....

“ဟာ...မနိပ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင်တွေ ရှိစရာလှယ်ကလဲ သဘာဝမကျတဲ့ “Very Silly Jokes” ဟာ တွေ့ချည်းပဲ၊ ငါဖြင့် ဒို့ ဗမာလူရွှင်တော်ဖိုးပါကြီးလောကကို ကောင်းတယ်မထင်ဘူး” ဟု ဝေဖန်လိုက်လေသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ မြိုင်ပြဇာတ်အဖွဲ့မှ မျက်မှန်ဆိုင်ကြီးနှင့်ဖိုးပါကြီးသည်။ နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေကြောင့် အလုပ်များသော ဗိုလ်ချုပ်ခါဦးနှောက်အား ကြည်လင်ရွှင်ပျနေသည့် ပျော်တော်ဆက်တဦးဖြစ်ပေသည်။ ဖိုးပါကြီးပဲဝင်သည့်ပြဇာတ်များတွင်ဗိုလ်ချုပ်သည် (မြိုင်ရုံ) ရှေ့ဆုံးတန်းထိုင်ကြည့်လျက် ဖိုးပါကြီး၏ အမူအယာ ပြက်လုံးများကို အားရပါးရ ဘေးလူတွေအားလုံးထက်ကျယ်အောင် ရယ်မောသဘောကျလေ့ ရှိကြောင်းကို မြိုင်ရုံပရိသတ်နှင့်တကွ ဗိုလ်ချုပ်ရှေ့တွင်ကပ်လျက်ရှိသော (ရွှေမြည်အေး) တို့ တီးဝိုင်းမှလူများ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး၊ စာပေဝတ်လျက်ရှိသော ခေတ်တွင် ပေါ်ထွက်လာသည့် (ဇဝန) ဂျာနယ် ပထမစာစောင်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ခါအကြောင်း ပုံဆွဲတခု ပါလေသည်။ ၎င်းပုံဆွဲသူ၏အမှတ်အသားကားပုံအောက်နားတွင်

အင်္ဂလိပ်အက္ခရာတခုပင် ဖြစ်လေရာ၎င်းပုံဆွဲသူမှာ အခြားမဟုတ် ဟာသဝိဇ္ဇာ ဇဝနကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသော အခါ ဗိုလ်ချုပ်မှာ အထူးသဘောကျခဲ့လေသည်။

“ဒီဇဝနဆိုတဲ့တိုဟာ စာအရေးသာ မဟုတ်ဘူး၊ ကာတွန်းဆွဲလဲမခေဘူးကွ၊ ပန်းချီပညာမြောက်တဲ့ အစွမ်းအစ သူ့မှာရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ဒီလူက ကောင်းကောင်းမနေပဲ တေတာကခက်တယ်” ဟု ဂရုဏာဒေါသနှင့် သူမှတ်ချက်ချခဲ့ဘူးလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကား ပန်းချီဘက်၌လည်း လုံးဝဝါသနာမပါသူမဟုတ်ချေ၊ ဗမာဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းပါသော ပန်းချီရုပ်များကို သူသေသေချာချာကြည့်ကာ ဝေဖန်လေ့ ရှိသည်။

“ဒီပုံက အင်္ဂလိပ်မမျက်နှာကိုကူးဆွဲပြီး ဗမာဆံထုံး တပ်ထားတာပဲကွ” ဟူ၍တခါက (ကောလိပ်ကျောင်းသား) ဝတ္ထုမျက်နှာဖုံးမှ မိန်းမရုပ်တခုကိုကြည့်ရင်း ဝေဖန်ခဲ့ဘူးလေသည်။

မင်းသုဝဏ်ရေးပြီး၊ ဆရာဦးခင်ဇော် တူရိယာသံ သွင်းသော (မောင်ခွေးဘို) ခလေးချောစာအုပ်မှ ဆရာဦးဘညာဏ်၏ပုံများသည် တကယ် အဆင့်အတန်းမြင့်သော ပန်းချီ ဂုဏ်မြောက်ပုံများ ဖြစ်ကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကောင်းစွာသိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီလက်ရာကောင်း

များ၏ အရသာကို သုံးသပ်ခံစားတတ်သည့် Sense Of Appreciation အရည် အချင်း သူ့မှာရှိကြောင်း ကျွန်တော်ဆိုဝံ့လေသည်။

ဆရာဦးငွေကိုင်၊ ဦးဘကြည်တို့၏ လက်ရာများကို လည်း ဗိုလ်ချုပ်မကြာခဏချီးမွမ်းလေ့ ရှိသည်။ စစ်အတွင်း ကဗမာ့တပ်မတော်တွင် (စစ်ပန်းချီဌာန) ဟူ၍ ဆရာဦးငွေကိုင် ကိုဦးစီးစေကာ တခမ်းတနား ဌာနကြီးတစ်ခုဖွဲ့ထားခဲ့ခြင်းကို ထောက်၍လည်း ဗိုလ်ချုပ်သည် ပန်းချီပညာကို မည်မျှ အားပေးလိုကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

၎င်းစစ်ပန်းချီဌာနမှ ဆရာဦးငွေကိုင် အသက်သွင်းကာ သရုပ်ဖော်လိုက်သော နာမည်ကျော် (ရွှေတောင်တိုက်ပွဲ) ၏ ပန်းချီကားကို ဗိုလ်ချုပ် အထူးသဘောကျခဲ့လေသည်။ သည်လိုပန်းချီလက်ရာကောင်းများသည် လူငယ်များ၏ စွန့်စားမှုနှင့် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းကို စာပေရာဇဝင်စာအုပ်များကဲ့သို့ပင် နောင်လာ နောက်သားများအတွက် မှတ်တမ်းတင်လိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့ပေသတည်း။

တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဗိုလ်ချုပ်၏ဆောင်းပါးများကို ဘတ်ဘူးသူများသည် ၎င်း၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ

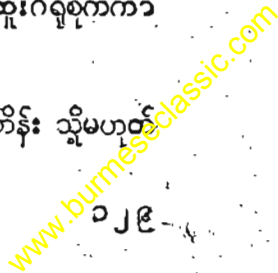
နှစ်ပတ်လည် သီလာခံသဘင်များ၌ ဗိုလ်ချုပ်၏ သဘာပတိ မိန့်ခွန်း (အလိပ်လို) များကို ကြားဘူးသူ များသည် ၎င်း၊ ဗိုလ်ချုပ်တွင် စာပေရေးသားရာ၌ ထူးချွန်သော အစွမ်းရှိကြောင်း သိရှိနိုင်ပေသည်။ ဗမာ့လူ့အဖွဲ့အစည်းအပေါင်း၏ စွယ်စုံမြောက် ကလောင်ရှင်တစ်ဦးပင်တည်း။

ဥပမာ၊ ၁၉၄၆-ခုနှစ်ဦးကရွှေတိုက် (ပ-ဆ-ပ-လ) သီလာခံကြီးတွင် သူ၏သဘာပတိမိန့်ခွန်းမှာ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ချီသော ဗမာဘာသာပြန်ဆက် သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးသော အင်္ဂလိပ်လိုမူကသာ လွန်ကဲစွာ နက်နဲကောင်းမွန်ပြီး အဆီအသားပါလှပေသည်။

၎င်းပြင်၊ ဗမာ့လူ့ရေးသားရာ၌လည်း ဗမာစကားစကားပြေတွင် ပါဠိစကားလုံးများကို အထူးကျွမ်းကျင်သပ်ယပ်စွာသုံးတတ်သူ အလွန်ရှားသူများအနက် ဗိုလ်ချုပ်သည် တဦးဖြစ်ပေသည်။

ဥပမာ... ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှာ သူရေးခဲ့သော (နိုင်ငံရေးအမျိုးမျိုးဆောင်းပါး) ဆန်းသစ်စ ဗမာစာပေခေတ်ကို ရည်မှော်သော (တာရာမဂ္ဂဇင်း) ကို သူ့အထူးဂရုစိုက်ကာ ဘတ်လေ့ ရှိသည်။

တခါက ဒဂုန်တာရာသည်၊ (ဘဟိန်း သို့မဟုတ်

ကဗျာ)ဟူသော လူကိုလေ့လာခြင်းဆောင်းပါးတပုဒ်လေး
လိုက်၏။ဗိုလ်ချုပ်သည် ၎င်းဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီးနောက်
“ဆောင်းပါးကတော့ကောင်းပါတယ်၊ဒါပေမဲ့ ခေါင်းစဉ်
ကိုတော့ ငါနဲ့ပြောချင်တယ်။ (ဘဟိန်းသို့မဟုတ်ကဗျာ)
ဆိုတာက သိတ်ပြီး တိတိကျကျ မရှိသေးဘူး။ (ဘဟိန်း
သို့မဟုတ် Romance) ဆိုတာမှန်တယ်က၊ ကဗျာက
အင်္ဂလိပ်လို(Poetry)လို အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။အဲဒီစကားက
သိတ်မဆီလျော်လှဘူး။(Romance)ဆိုတဲ့စကားမှပဟိန်း
နဲ့အတိအကျ ဆက်စပ်လို့ရတယ်”ဟု ခေတ်ဆန်းစာပေ
ကလောင်မှူးကြီး ဒဂုန်တာရာအား ဝေဖန် လိုက် ဖာ
ကျန်တော်မှာ အတော်အံ့အားသင့်သွားမိလေသည်။

အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မင် ၎င်း
ဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီး၊ ကဗျာဟူသော စကားလုံးကိုသိတ်
မကြိုက်ချင်လှသို့သော်.....သူ့ထက်ပို၍ ဆီလျော်မည့်စကား
လုံးကိုတော့ တွေး၍မရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ညနေ၌စာပေအကြောင်းပြောရင်းတာရာမဂ္ဂဇင်း
(အောင်ဆန်းသို့မဟုတ်အရိုင်း) ဆောင်းပါး အကြောင်း
ဆက်သွားပြီး သူက “ဌေးမြိုင်ကတော့ငါ့ကို (အရိုင်း)
တဲ့ကွာ၊ ဒါကတော့ ကြမ်းလှန်းတယ် ထင်တာပဲ၊ ငါဟာ
စင်စစ်ရိုင်းသလောက်တော့ရိုင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့မရိုင်းတဲ့

အချက်အလက်တွေလဲ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊
မဟုတ်ဘူးလား” “What Do You Say” ဟူ၍အနီး၌
နို့သော ဒေါ်ခင်ကြည်သက်သို့လှည့်၍ ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့်
မေးလိုက်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကို မေးထုတ်သော တက္ကသိုလ်သပိတ်ကြီး။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တစ်ခုက သင်္ကြံခေါင်းဆောင် ဦးစိုးဝင်းက ၁၉၃၆ ခုနှစ် ကြော်ငြာသော သပိတ် အထောက်အကူပြုရေးလုပ်ငန်း သို့မဟုတ် ခေတ်မီများမှ ရာဇဝင် သမိုင်းပြုစုရေးပညာရပ်နှင့် သုတေသနဆရာတို့အဖို့ အလှူအရေးကြီးလှသည့် ကဏ္ဍတရပ် ဖြစ်လာမည်မှာ ယုံမှားဘူး မရှိပေ။

နိုင်ငံရေး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသော မျိုးချစ်လူထု တစ် ဧရာဆောင်ပွဲပေးခဲ့သော အဆိုပါသပိတ်အရေးထောက်ပံ့ကြီးမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှင့် အပေါင်းပေါင်းကောလိပ်များ

သာမက ဗမာတနိုင်ငံလုံးရှိ စာသင်ကျောင်းအသီးသီးက ခက်ပြန့်ပွားသည့်အပြင် သပိတ်မှောက်ရသည့် အကြောင်း ကား ဘာဘဲဖြစ်နေစေ သပိတ်ကြောင့် ဗမာကျောင်းသား လူငယ်တို့တွင် မကြုံစဘူး ထူးကဲလှသော စည်းရုံးရေးနှင့် ညီညွတ်မှုရရှိခဲ့၏။

ကျောင်းသားများသာမက ဗမာပြည်သူလူထုအနေ နှင့်လည်း နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်၊ လွတ်လပ်ရေး လိုချင်စိတ်၊ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်အား အကြံတော်လှန်လို စိတ်များ ရဲရဲတောက်ထွက်ပေါ် ဖွံ့ဖြိုး၍လာခဲ့လေသည်။ နယ်ချဲ့စနစ် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သော ဗြိတိသျှအစိုးရတို့၏ အာဏာတံခိုက်ကို ယခင်က ပြားပြားဝပ် ကြောက်ခဲ့ကြ သလောက် (သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတို့၏ စိတ်ဓာတ် ကြောင့်) အထင်သေးစိတ်၊ ရုန်းကန်တုန်းလှန်လိုစိတ်များ လည်းဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

တနည်းအားဖြင့် ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ကျောင်းသား သပိတ်ကြီးက ဗမာတိုင်းရင်းသားလူထုကြီးအား စည်းလုံး ညီညွတ်မှုအင်အားနှင့် နိုင်ငံရေးအတေးအခေါ်၊ နိုင်ငံရေး အသိပညာများကိုလက်တွေ့ သင်ကြားစာပေးခဲ့သည်ဟုဆိုနိုင် ပေ၏။

ထိုတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား သပိတ်အရေးတော်ပုံ

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

ကြီးအကြောင်းကို အကျယ် ချဲ့ရေးရလျှင် စာတအုပ်က
တစောင် ဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရှည်လျားမည်ဖြစ်
၍စာအုပ်ငယ်တွင် ဆက်လက်မဆွေးနွေးလိုတော့ပါ။

သို့သော် ၁၉၃၆-ခုနှစ်၊ ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး
မူ ဗမာနိုင်ငံအား တိုက်ရိုက်အမှုပေးခဲ့သော အကျိုးသက်
ရောက်မှု တခုကိုကား ဘော်ပြရပါမည်။ အခြားမဟုတ်
တိုးတက်သော နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်သစ်တွေ လမ်းညွှန်
ပေးရင်း သပိတ်အရေးတော်ပုံသည် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
မည်သော ရဲရဲတောက်မာခဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးကို ပြည်
လူထုအကျိုးအတွက် မွေးထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှာ ထိုအချိန်က တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအသင်း
ကြေးကြော်သံ (အိုးဝေ) မဂ္ဂဇင်း၏တာဝန်ခံဖြစ်ကြောင်း
သူ့ ကိုကောလိပ်မှထုတ်ပယ်ပစ်ခြင်းမှာလည်း သပိတ်မှောက်
အရေးအခတ်ပုံကြီးကို တိုက်ရိုက် ဖြစ်ပေါ် စေခဲ့သော
အကြောင်းတရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့
လေပြီ။

ထိုအချိန်အထိတိုင်းပြည်တွင်မဆိုထူးဘဲ၊ ကောင်း
ကျောင်းတွင်ပင် လူသိနည်း လှသော ကိုအောင်ဆန်း
သပိတ်အရေးတော်ပုံကြောင့် လူသိများလာလေသည်။

“အောင်ဆန်း” ဟူသောအမည်ကိုလည်း နေ့စဉ်

သတင်းစာအသိသီး၌ အရေးတယူရေးသားဖော်ပြလာကြ
သည်။ ဘယ်လိုလူပုလိမ့်ဟုသိလိုစေဖြင့် သူ၏ခါတ်ပုကို
ကြည့်ချင်၊ မြင်ချင်လာကြတော့သည်။

သို့ရာတွင် ကာယကံရှင် ကိုအောင်ဆန်းကထင်ပေါ်
ကျော်ကြားခြင်းကို တကယ်လည်းမလိုချင်၊ ကျော်ကြား
အောင်လည်းကြိုးစားတတ်သူမဟုတ်ရကား အတိတ်ကာလ
အတွင်း ရှေ့တန်းကမနေဘဲ၊ ကိုနဲ့မစွဲတာရာမှာ၊ ကိုအုံး
စသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏နေ့စဉ်ကွယ်မှနေ၍အကြံ
ဉာဏ်ပေးခြင်း၊ ကျေညာချက်စာတမ်းတွေ ရေးသားခြင်း၊
ရုံးအလုပ်မှန်သမျှအားလုံးတာဝန်ယူလုပ်ခြင်းစသောအလုပ်
များကိုသာ အပင်ပမ်းခံကာ တကုတ်ကုတ်လုပ်ခဲ့လေသည်။

ဤလို ထင်ရှားကျော်ကြားမှုကို သူကရှောင်ခဲ့လင့်
ကစား သူ၏လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့် အယူအဆအတွေးအခေါ်
တို့ကအလွန်ပြတ်သားမြောက်မြောက်ခဲ့သဖြင့်ကိုအောင်ဆန်း
၏အမည်မှာအလို့အလျောက်ထင်ရှားပေါ်လွင်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်လည်းသုံးလတာမျှကြာခဲ့သော
ကျောင်းသားသပိတ် အရေးတော်ပုံ ကို ကြည့်၍ သူ၏စိတ်
တွင်းဝယ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုတခုဖြင့် ပီတိဖြစ်ခဲ့၏။ သူ၏
ကျေနပ်မှုကား သပိတ်မှောက်ကျောင်းသားတို့၏ လိုလား
ချက်ရတာမဟုတ်၊ သပိတ်လွှဲဆော်မှုကြောင့် ဗမာ

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

www.burmeseclassic.com

လူငယ်တွေနှင့် ပြည်သူ့လူထုက နိုးကြားတက်ကြွကာ နိုင်ငံရေးအသိတွေပြည့်စုံကြွယ်ဝလာကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဤအခြေအနေမျိုးတွင် သူတစ်သက်လုံး နက်နဲစွာ တွေးတောခဲ့သော အယူအဆအမြင်သစ်တွေ၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးရယူရေးအတွက် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တွေကို စည်းလုံးညီညွတ်သောဗမာပြည်သူ့လူထုကြီးရှေ့မှောက်သို့ချပြလျှင် ဖြစ်နိုင်ပြီဟုရှုလည်း ဗိုလ်ချုပ်၏စိတ်ဝယ် ထင်မြင်မီလားလေသည်။

စကားနည်းနည်းပြော၍ အလုပ်များများလုပ်တတ်သော သူတယောက်ပီပီ သူသည် သပိတ်အတွင်း နီးစပ်ဆက်သွယ်မှုရထားသော ဗမာပြည်အရပ်ရပ်မှ ကျောင်းသားထုကို ဆက်လက်၍ ညီညွတ်စွာစည်းရုံးရန် ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားလေတော့သည်။ ထိုသို့ကြိုးစားရာ၌ အခြားသပိတ်မှောက်ခေါင်းဆောင်များဖြစ်သော မစ္စတာ ရာရှစ်၊ ကိုလှဖေ (ဗိုလ်ကျော်) ကိုသိန်းဖေ (တက်ဘုန်းကြီး) စသောလူငယ်တို့၏ အကူအညီလည်းများစွာရခဲ့လေသည်။

သို့နှင့်ပင် ၁၉၃၆-ခုနှစ်၊ သပိတ်ကြီးပြီးဆုံး၍ သပိတ်လွန်လိုက်သောအခါ၌ “ခေါင်းဆောင်မှုညံ့ဖျင်းသည်ပြတ်သားမှုမရှိ၊ သမိတ်ကြီးရေတိမ်နှစ်ခဲပြီ” စသဖြင့် အယူသည်းပြင်းထန်သော အစိတ်အပိုင်းမှပြစ်တင်ဝေဖန်ခဲ့သော်လည်း

အဆိုပါ သပိတ်အရေးတော်ပုံကြောင့် ဗမာနိုင်ငံအသို့အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အမြတ်အစွန်းတခုတော့ ကျန်ရင်လေသည်။

ထိုအမြတ်ကား ၁၉၃၆-ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အောင်မြင်စွာ ဖွဲ့စည်းတည်ထောင် နိုင်ခဲ့သည့် “ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂအသင်း” ခေါ် တပြည်လုံးရှိ ကျောင်းသားတို့ အဖွဲ့အစည်းကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကျောင်းသားများသမဂ္ဂအသင်းကြီးကို အခြေပြု၍ ဗမာလူလူတရပ်လုံးအား တော်လှန်ပုန်ကန်သော ခေါင်းဆောင်မှုပေးရန် ဗိုလ်ချုပ်က ရည်ရွယ်မျှော်မှန်းခဲ့သည်။ မျှော်မှန်းခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း နောက်ပိုင်းတွင် မှန်ကန်ခဲ့ကြောင်းကို ရာဇဝင်က ပြခဲ့ပြီ။

တော်လှန်ရေးသမားအစစ် ခေါင်းဆောင်ကောင်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုမူ ၁၉၃၆-ခုနှစ်၊ ကျောင်းသားသပိတ်ကြီးက မွေးဖွားထုတ်လုပ်ပေးခဲ့သည်ဟူသော အချက်သည်ကား ဗိုလ်ချုပ်၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် လေ့လာသူမှန်သူ မလွဲမသွေမှတ်သားထားရမည့် အချက်တခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

* * * *

၍ မကစား၊ စာဘတ်လျှင်ဘတ်၊ မဘတ်လျှင်လည်း
တယောက်တည်း၊ တွေးတော စဉ်းစားနေတတ်ကြောင်းကို
အထက်ကပေါ်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုသို့မိမိတကိုယ်တည်း တွေးတောဆင်ခြင်နေတတ်
သောအချိန်များ၌ ဗိုလ်ချုပ်၏ဦးကျောက်ထဲတွင် ပြဿနာ
အမျိုးမျိုးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ယူဆချက်၊ သူ၏အမြင်တို့
သည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်စစ်အတွင်း ဂျပန်ခေတ်က ရှေး
သားခဲ့ဘူးသော သူ၏ကိုယ်ရေးရာဇဝင်မှတ်စုတခု၌-

“ကျွန်တော်သည်လူရိုင်းဘဝမှလာလေသသားမသီး၊
ယနေ့အထိ လူရိုင်းသဘောမျိုးနေချင်သည့်စိတ်ထားများရှိ
သည်။ ရံဖန်ရံခါလူယဉ်ကျေးများနှင့်အသားမကျခဲ့မျက်စိ
နောက် မြင်ပြင်းကပ်လာမိသည်ထိအခါများတွင် လူယဉ်
ကျေးများနှင့်ငါကလူရိုင်းဟု ဇာတ်ခွဲပစ်ချင်သည့်စိတ်များ
ရှိလာသည်။ လူရိုင်းကား ကြမ်း၏၊ ခက်ထန်၏၊ သို့သော်
ဖြူဖြောင့်၏၊ တည်ကြည်၏၊ လွတ်လပ်၏၊ ကျန်းမာ၏၊
ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် အလွန်စွဲမြဲလတ်ဆတ်သောဘဝဟု
ယူဆမိသည်”

“ဗမာပြည်ရှိလူများသည်လူရိုင်းဘဝမျိုးရောက်ချင်
ရောက်သွားပါစေ- လွတ်လပ်ချမ်းသာစွာခေါင်းထောင်နေ

အတွေး-အခေါ်-အမြင်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို လေ့လာရာ၌ အလွန်စိတ်
ဝင်စားဘွယ်ကောင်းသော အချက်မှာ လူ့အဖွဲ့အစည်း
နှင့် ပတ်သက်၍၎င်း၊ နိုင်ငံရေးအခြေအနေနှင့်၎င်း၊ သူ၏
အတွေးအခေါ်အယူအဆ တနည်းအားဖြင့် သူ၏အမြင်
ပင်ဖြစ်၏။ ဤအချက်ပင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်အား သာမန်
အညာကျေးလက်က တောသားရိုးအာ တယောက်ဘဝမှ
ကမ္ဘာကျော်အောင် ထင်ရှားသည့် နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးခေါင်း
ဆောင်ကြီးတဦး အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဖန်းတီးပို့
ဆောင်ပေးခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်ကဆိုချင်ပါ၏။

ငယ်စဉ်ကသူသည်အခြားကလေးများနှင့် ရောနှော

www.burmeseclassic.com

နိုင်မည်ဆိုလျှင် မလွတ်လပ်သော လူ့ယဉ်ကျေးဘဝထက် အဆတရာ ကျွန်တော်ကြိုက်နှစ်သက်သည်။”

“ကျွန်တော်ကား စိမ်းလန်းစိုပြေ ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်ရိုင်းပေါ်တွင် လက်ပန်းပေါက်ခတ်၍ လွတ်လွတ် လပ်လပ် မြူးတူးအော်ဟစ်နေလို့ပေသည်။”

ဟူ၍အတိအလင်းရေးသားခဲ့ဘူးပေရာ၊ ၎င်းမှတ်ချက် တခုထဲနှင့်ဗိုလ်ချုပ်၏ ပင်ကိုအတွေးအခေါ် လဘောထား ကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြပေပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သော စာရေး ဆရာဒဂုန်တာရာသည် ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းလေ့လာချက် ဆောင်းပါးတပုဒ်ရေးသားခဲ့ရာတွင် “အောင်ဆန်းသို့မဟုတ် အရိုင်း” ဟူ၍ သူ၏ဆောင်းပါးကို ခေါင်းစဉ်အမည်တပ်ခဲ့ ဘူးလေသည်။

ယင်းသို့ဖြူးဖြောင့်ပြီး လွတ်လပ်သောအရိုင်းဘဝကို စုံမင်နှစ်သက်သည့်ဗိုလ်ချုပ်၏စိတ်ဓါတ်အား သူကြီးပြင်း လာပြီး နောက်ဆုံးကျယ်လွန် သွားသည်အထိ စွဲမြဲတည်ရှိ လျက်ရှိသေးကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် အကဲခတ် မိခဲ့ပါသည်။

နဂိုက အဝတ်ကောင်း အစားကောင်းကိုကျကျနုနု ဝတ်ဆင်ရမှာ ကြောက်သူဖြစ်ရာ စစ်အတွင်း ကာလတွင်

စစ်သေနာပတိ၊ စစ်ဝန်ကြီး၊ ယင်းနောက် စစ်ပြီးခေတ်တွင် အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးစသည်ဖြင့် အဆောင်အယောင်များ ထယ်ဝါခန့်ငြားသော အဝတ်အစားများ ပကသန်များ လိုအပ်သော၊ ရာတူးနှင့်နေရာသို့ ရောက်လာသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်တွင် အလွန်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ဒီနေ့ညညွှန်ခံပုံကို ခါတိုင်းလိုဝတ်စား သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဟောဒီအဝတ်စုံနှင့် ဘိနပ်ကိုစီးသွားပါ” ဟု ကျွန်တော်က တခါတရံ သူ့နေရာ အချိန်ကာလနှင့် လျော်ညီအောင် တံလည်ရဲဘော်ပီပီ စီစဉ်ပေးသောအခါ များ၍

“ကွာ-မင်းတို့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုတွေရဲ့ ပကသန်တွေ က တယ်ရှုပ်တာကိုး၊ ငါတွေ့ ဒါတွေအားလုံးအပိုတွေချည့် ဘဲလို့ ထင်တာဘဲ” ဟု ပြောရင်း ကျွန်တော်ယူပေးသော အဝတ်စုံကို မဝတ်ချင်ဝတ်ချင်ဝတ်တတ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏အတွေးအခေါ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိတ်ဝင် စားဘယ်ခန့်ကံတချက်ရှိပါသည်။ ၎င်းကား အမှန်တရားကို မြတ်နိုးခြင်း Love of Truth ပင်တည်း။ ဤအချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ပင်ကိုယ်စရိုက်တွင်အပေါ်လွင်ဆုံး အချက်တချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ် ကတည်းက သူသည် လိမ်လည်လေ့ မရှိ

လိမ်လည်၊မလိမ်တတ်ခဲ့ပေ။ မတော်တဆ လိမ်မိလျှင်လည်း
ချက်ချင်းမှန်ရာကိုဖွင့်ပြောပြီး ပြောင့်ချက်ပေးတတ်သည်။

နတ်မောက်မြို့ဆရာတော် ဦးသောဘိတကျောင်း၌
နေစဉ် တနေ့သ၌ ကျောင်းသားများ အလုပ်အားနေရာ
ဆရာတော်ဘုန်းတော်ကြီးက—

“ဟေ့ ကျောင်းသားတွေ အလုပ်မရှိရင် ဆော့မနေ
ကြနဲ့၊ အိပ်နေကြ၊ မင်းတို့အားလုံး အိပ်ချင်ကြတယ်
မဟုတ်လား” ဟုမေးရာ ကျောင်းသားတွေက မအိမ်ချင်ဘဲ
အိပ်ချင်ပါသည်ဟု ဘုန်းတော်ကြီး အလိုကြလျှောက်ကြ
လေသည်။

“ဟဲ့ အောင်ဆန်း မင်းကော မအိပ်ချင်ဘူးလား”
ဟုတိုက်ရိုက် မေးသောအခါ၌မူ—

“မအိပ်ချင်ပါဘူးဘုရား” ဟု သူ့စိတ်ထဲ ရှိသည့်
အတိုင်း မှန်ရာကိုလျှောက်လိုက်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ပြုံး
နေလေသည်။

ဤကား ငယ်စဉ် တောင်ကျေးဘဝထဲက အမှန်
တရားကို မြတ်နိုးပြီး လိမ်လည်ခြင်းကို စက်ဆုတ်သော
ဗိုလ်ချုပ်၏ ပင်ကိုယ်သဘောကို ထင်ရှားစေသောသဘော
တခုပင်ဖြစ်သည်။

လူလားမြောက်၍ ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌လည်း

မှန်ကန်ပြောင့်မတ်ခြင်းကို လိုလားနှစ်သက်သော သူ၏
စရိုက်မှာပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ ဆက်လက် တည်မြဲ နေခဲ့
လေသည်။ ငယ်ငယ်ကလို ဒေါသကြီးစိတ်တိုသလောက်
စကားကိုဘယ်တော့မှလိမ်၍မပြော ဟုတ်မှန်ရာကိုတိတိကျ
ကျပြောတတ်သည်။

ထိုသို့မှန်ကန်ပြောင့်မတ်ခြင်းလိုလားသောဝါသနာ
စရိုက်ကို သူ၏သားသမီးများတွင်လည်းရှိစေချင်သောဆန္ဒ
ဗိုလ်ချုပ်တွင်ရှိလေသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီး
ဖ-ဆ-ပ-လ အမျိုးသားတပ်ဦးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ဦးစီး
ခေါင်းဆောင်လျက် ရှိစဉ်၊ ဗိုလ်ချုပ်၏ ဒုတိယ သား
အောင်ဆန်းလင်း (ယခုကွယ်လွန်သွားရှာပြီ)မှာ အခြား
ကလေးများထက်ပိုပြီး ဆိုးချင်ဆော့ချင်သဖြင့် ဒေါ်ခင်
ကြည်က မိခင်တို့ဘဝ-

“ဒီကောင်လေး တယောက်ဟာ သိထ်ဆိုးတာဘဲ
အငြိမ်ကိုမနေဘူး” ဟု ငြီးတူး လိုက်ရာ ဖ-ဆ-ပ-လ-
ရွှေတိဂုံ ညီလာခံအတွက် မိန့်ခွန်း စီစဉ်ရေးသားနေသော
ဗိုလ်ချုပ်က-

“ဟေ့-ငါ့ကလေးတွေ ဆိုးချင် ဆိုးပါစေကွာ
အရေး ကြီးတာက ကလေး ဆိုတာ ကိုယ်ကျင့် တရား

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

Character ကောင်းဘို့ရယ်၊ နောက်ပြီး မှန်ကန်ပြောင်
မတ်ခြင်းကို လိုလားဘို့ Love of Truth ရယ်၊ ဒါဘဲ
လိုတယ်” ဟု သူ့ ကိုယ်သူနှင့်လည်း နှိုင်းလျက် သူလိုလား
မျှော်မှန်းသော ယောက်ျားကောင်း၏ ဂုဏ်အင်္ဂါကို ထုတ်
ပေါ်ပြောခဲ့သွားလေသည်။

အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသော ဗိုလ်ချုပ်၏ အတွေး
အခေါ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နောက်သဘာဝတရားရှိသေး၏။

သူ ၄-နှစ်သားအရွယ်ခန့်က မိခင် ဒေါ်စုသည်
တနေ့သ၌တောမှစပါးဝယ်လာသူတွေနှင့် အရောင်းအဝယ်
ဈေးစကားပြောနေကြရာ အမေစုက-

“ကဲ-ဒီစပါးတွေကို မင်းတို့လိုချင်ရင် ၅ဝိ ဈေးနဲ့
ဘဲပေးလိုက်ပါမယ်၊ ငါ့ဝယ်တူးက ၆ဝိ-ဈေးတောင်ပေး
ရတယ်” ဟု ဟု ပြောနေစဉ် အနီးအနားတွင် ကစားနေ
သော မောင်အောင်ဆန်းကလေးက မိခင်အား-

“ဟာ-အမေကလဲ မဟုတ်တာ ပြောရော့မယ်...
ခင်ဗျား ၅ဝိ-ဈေးနဲ့ ဝယ်ထားတာ ကျွန်တော်သိသားနဲ့
မှန်တာကို ပြောပါဗျား၊ လိမ်တာ မကောင်းပါဘူး” ဟု
ဒယ် ခိုးကြီး ဝင်ပြောလိုက်သောအခါအောင်ဆန်းကလေး
မှာ မိခင်ကြီးက ပေါင်းတွင်းကြော လိမ်ဆွဲခြင်းကို ခံခဲ့
လေသည်။ သို့သော်-သူကအလျှော့မပေး။

“အမက လိမ်ပြောတာကိုးဗျ” ဟု မိခင်ကြီးအား
ဆင်ခြေပြန်ကန်ခဲ့လေသည်။ ကြိုက်သား ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမ
၏ ပင်ကိုယ်စရိုက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ့အသက်ထက်အေး
တည်မြဲပေါ့လွင်ခဲ့သော အတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ အချက်
အလက်အချို့ ပင်တည်း။

+ + + +

ပြီးခဲ့သောအခန်းတွင် ပေါ်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း သူ၏ လေးလေးနက်နက် တွေးတောဆင်ခြင်မှုများမှ ဖြစ်ပေါ်လာအပ်သည့် အတွေး အခေါ်နှင့် အမြင်တို့မှ တစ်ဆင့် သူ၏စိတ်ဓါတ်နှင့် ထင်မြင် ယူဆချက်များ ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာသည်ဟူ၍ပင် ဆိုရပါမည်။

ဥပမာ...မိဘများက ပစ္စည်း ဥစ္စာ ကုန်လုံသော မြေပိုင်ရှင်များဖြစ်သည့်အတိုင်း တောအရပ်မှ ဆင်းရဲသား တောင်သူ လယ်သမားတွေအား မြေ ရှင် ပီ ပီ အပေါ် စီး၍ဆက်ဆံသည်ကို ဗိုလ်ချုပ်အနေနှင့် မနှစ်မြို့ခဲ့၊ အထူး သဖြင့်ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသော စာရင်းငှား အလုပ်သမား ကိုကြည့်ရင်း လူတန်းစေ့ မနေနိုင်သော ဆင်းရဲသားလူထု အပေါ် သနား ငရုဏာဖြစ်မိခဲ့သည်။

ဗမာပြည်လူဦးရေ၏ လူများစုဖြစ်သောဆင်းရဲသား လူတန်းစား၏ကောင်းကျိုးချမ်းသာနှင့်ဘဝမြှင့်တင်ရေးကို ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်လိုစိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ သည်။

တဖန် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဘိုးအေတော်သူရွှေလရောင် ဆွဲဆွဲ မျိုးချစ်အာဇာနည်ကြီး ဦးမင်းရောင်၏ အစွမ်းနှင့် စိတ်ဓါတ်အကြောင်းကိုကြားသိမှတ်သားရရှိရင်းဗမာပြည် ငွေဝင်သမိုင်းကို လေ့လာ သင်ကြားရပြီး အမျိုးသား

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

နိုင်ငံရေးဗီဇ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် မျိုးရိုးဇာတိအားဖြင့် ကြေးနွဲ့ရအဖွဲ့၏ မြေပိုင်ရှင်(ဝါ) ဗမာ့လူ့ အဖွဲ့အစည်း၏ အဖွဲ့အစည်းများ အရင်းရှင်ဥပဒေအစီအစဉ်အပိုင်းမှ ဆင်း သက်လက်ကြောင်း အထက်တန်းပြဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင်လူလားမြောက်သောအခါ၌မူ သူ၏ဘဝ အသိနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော နိုင်ငံရေးစိတ်ဓါတ်တွေ ဆင်းရဲသားကျောမဲ့လူထု၏ ဘဝလွတ်မြောက်ရေးကိုဖန်တီး ဆောင်ကြဉ်းပေးလိုသော ဆန္ဒတွေပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း မှာ အဘယ်ကြောင့်ပေနည်း။

ကျောင်းတင်နေခဲ့ရ၍၎င်း၊ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓါတ်၊ အမျိုးသား
ရေးစိတ်ဓါတ်တွေ ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက် လာရသည်ဟူ၍
လည်းအချို့ကဆိုကြသည်။ ဤအချက်သည်လည်း ဖြစ်နိုင်
သောအကြောင်းတရပ်ပင်ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏နိုင်ငံရေးဗီဇကား ခပ်ငယ်
ငယ်ကလေးအရွယ်လောက်ကပင် စတင်ခဲ့ကြောင်း ယုံမှား
ဘွယ်မရှိပေ။ ရေနံဈေးမြို့ အမျိုးသားကျောင်း၌ ပညာ
သင်ကြားလျက်ရှိစဉ် ကျောင်းသားအစည်းအဝေးတစ်ခုတွင်
ကိုအောင်ဆန်းက....

“ကျွန်တော်တို့အမျိုးသား ကျောင်းသားတွေဟာ
ကျောင်းစာကိုကုန်းဖတ်ရုံနဲ့ တာဝန်ကျေပြန်ပြီလို့ မဆိုနိုင်
ဘူး။ ဗမာပြည်ကြီးသူများလက်အောက်ခံ ကျွန်ဖြစ်နေတာ
ကို ကျွန်ဘဝလွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုဖန်တီးကယ်တင်
ရမယ်ဆိုတာကို ခုနေကစဉ်းစားဘို့ တော်ပြီ။ ဒါတွင်မက
သေးဘူး။ အခုခင်ဗျားတို့ကျွန်တော်တို့ ရာဇဝင်ဘာသာသင်
နေရတယ်။ ရာဇဝင်ကို တတ်သိနားလည်ရုံနှင့်မပီးသေးဘူး။
ရာဇဝင်ကိုဖန်တီးပေးနိုင် တဲ့လူတွေဖြစ်လာအောင် ကိုယ်တိုင်
ကြိုးစားကြမတက်လူတော်လှူကောင်းတွေလို့ ဆိုနိုင်မယ်”
ဟုရဲရဲတောက် နိုင်ငံရေးစကားကို ပြောဆိုခဲ့သဖြင့် သူ့
အထက်အသက်ကြီးသေကျောင်းသားကြီးများပင်အံ့အား
သင်ကြာရလေသည်။

၁၉၃၂-ခုနှစ်၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကျောင်းရောက်
လာသောအခါ၌မူကား နိုင်ငံခြားမှ အထွေထွေဗဟုသုတ
စာတမ်းများကိုလည်းဘတ်ရွလေ့ လာရသည်တွင် ဗိုလ်ချုပ်
၏နိုင်ငံရေးစိတ်ဓါတ်နှင့် အစွေးအခေါ်များသည် ပို၍ရင့်
သန်တက်ကြွလာလေသည်။

တက္ကသိုလ် ပဲခူးကျောင်းဆောင်၌နေရင်း ဆိုကရေ
တိမ်၊ ပလေတို၊ အရစ္စတိုတယ်လ်နှင့် နိုင်ငံရေးအဘိဓမ္မာ
သစ်ရှာဖွေသူ ကားလ်မာ့ကွစ်၏ စာပေများကို သဲသဲမဲမဲ
လေ့လာခဲ့လေသည်။

အထူးသဖြင့် ခေါမ (ဂရိ) အဘိဓမ္မာ ဆရာကြီး
အရစ္စတိုတယ်လ်၏ “လူသည် နိုင်ငံရေးသတ္တဝါဖြစ်သည်”
ဟူသောအဘော်ကို ဗိုလ်ချုပ်က အလွန်နှစ်ချိုက်သဘော
ကျခဲ့လေသည်။

ထိုခေတ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရုပ်ရှင်မင်းသားဟန်
ကျော့ကျော့မှော့မှော့ စတိုင်ပြောင့်အောင် ဝတ်စား ဆင်
သင်လေ့ ရှိသော ကောလိပ် ကျောင်းသား များအား
ဗိုလ်ချုပ်က အစိုးရအမှုထမ်း၊ မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက်၊ အရေးပိုင်
စာရေးစာချီလောက်များအဖြစ် မမြင်မီ ခေါမ စာရေး
ဆရာကြီး အရစ္စတိုတယ်လ်ရေးခဲ့သော “နိုင်ငံရေးသတ္တဝါ”
များအဖြစ်သာ မြင်ခဲ့လေသည်။

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

သို့သော်-အခိုက်အတန့်အားဖြင့် အဆိုပါ နိုင်ငံရေး သတ္တဝါများသည် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေအရ နိုင်ငံရေး အတွေးအခေါ် မှားနေခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ သူတို့အားလုံး အမြင်မှန်ရအောင် မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ကို ပုံမှန်ကျောင်းဆောင် သူ၏အခန်းကလေးထဲတွင် အောင်းနေရင်း ဗိုလ်ချုပ်သည် တွေးတောကြံဆခဲ့လေသည်။

ဘီ-အေ-အောင်လျှင် အိုင်-စိ-အက်၊ ဘီ-စိ-အက် စာမေးပွဲဝင်ရန် သူရည်ရွယ်ချက်ရှိပြီ။ ဘီ-အေ မအောင်မီ ကာလတွင်မူ တင်းနစ်ကစား၊ လှေလှော်၊ ဆိုရှယ်မိတ်ဆက် ပွတ်သတင်တက်၊ အင်းယားဟောင်း(မိန်းကလေးဆောင်) သွားတို့လောက်သာ အားထုတ် အချိန်ဖြုန်းနေကြသော ဗမာ့သားကောင်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားထုကို ကြည့်ရင်း ဗိုလ်ချုပ်မှာ စိတ်ထဲတွင် မချင့်မရဲဖြစ်နေ၏။

“တနေ့တနေ့ ဒီလူတွေ စိတ်ဓါတ်ပြောင်းလဲပြီး မှန်ကန်ပြောင်းလဲလာအောင် လုပ်ပေးရမယ်” ဟု တွေးရင်း ဗမာလူငယ်အား မှန်ကန်သော ခေါင်းဆောင်မှုပေးရန် အခွင့်အရေးကား သူ ဘီ-အေ အထက်တန်းသို့ ရောက်သောနှစ် ၁၉၃၅-တွင် အခြေအနေအရ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေတော့သည်။

+ + + +

အကောင်အထည်ဖြစ်လာသော အိပ်မက်

ဒေါက်တာတမော်နှင့် ဒေါက်တာ သိန်းစမောင်တို့ ထံမှ ကြားသိရသော သမားကား ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုအတွက် နိုင်ငံခြား အကူအညီရနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်တို့ထံမှ အကူအညီ ယူမည်ဆိုက ရနိုင်သည် ဟူသော စကားကမ်းလှမ်းချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် သခင်အောင်ဆန်းနှင့်စာကူ အခြားလူငယ် နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များသည် ဓလေးလေးနက်နက်စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြရ လေတော့သည်။ အင်အား ကြီးသော ဗြိတိသျှတို့ထံမှ အင်အားမရှိသော မျိုးချစ်လူငယ် တစုက

www.burmeseclassic.com

လွတ်လပ်ရေးရအောင် ယူရန်အတွက် ပြင်ပအကူအညီတော့ လိုသည်။ နိုင်ငံခြားအကူအညီရလျှင် ဗမာလူထု၏ လွတ်လပ်ရေး ကြေးကြော်ဆံ့၏ ကမ္ဘာ့ဓာတ်ကြားသိနိုင်မည်။ အခြားလိုနေသော အကူအညီများလည်းရနိုင်မည်။ သို့သော်... မည်သည့် နိုင်ငံခြားအကူအညီကိုယူကြမည်နည်း။

ဗမာပြည်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး နိုင်ငံများမှာကားတရုတ်ပြည် ယိုးဒယားပြည်တို့သာဖြစ်နေသည်။

အထက်ပါအချက်အလက်များကိုဆွေးနွေးဆင်ခြင်ပြီးနောက် မူလက လျှို့ဝှက်စွာ အဆက်အသွယ် ရှိပြီးဖြစ်သော တရုတ်ပြည်သို့ သွားကြရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။ သို့သော်... တရုတ်၊ ဂျပန်၊ စစ်မက် အရေးကြောင့် ဗမာမော်တော်ကားလမ်းမကြီးကို ၁၉၄၀-ခုနှစ်ကပင် ပိတ်ထားလိုက်ပြီးဖြစ်၍ တရုတ်ပြည်သို့ တိတ်တဆိတ် သွားရောက်ရေးမှာ ခက်ခဲနေပြန်သည်။

သခင်အောင်ဆန်း တယောက်တည်း အနေနှင့်မူ နိုင်ငံခြားအကူအညီကို ဝါဒပြန်ချိမှရရှိရန် အတွက်လောက်သာ ယူချင်ပြီး လုံးဝအားကိုးခြင်းမပြုလိုချေ။ သို့အမြင်တွင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် တကဲ့လုပ်ငန်းစတုမှာ နိုင်ငံခြားတွင်မဟုတ်ဘဲ၊ ဗမာပြည်တွင်းမှာသာ ရှိသည်ဟု ယူဆမိသည်။ ဗမာပြည်လူထုကြီးကို နိုင်ငံရေးသဘောဖြင့်

ဆွဲလှဲညီညွတ်အောင် အပြင်းအထန် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးသွားခြင်း၊ လူတန်းစားအားလုံးအကြံကွာ သပိတ်မှောက်ခြင်းကဲ့သို့လှုပ်ရှားမှုတွေ့ဆက်တိုက်ဖန်တီးပေးခြင်း၊ နောက်ဆုံးဗြိတိသျှအစိုးရအုပ်ချုပ်ရေးစက်ယန္တရားကြီး မလည်တော်ရပ်တန့်သွားအောင် ပြုလုပ်ပြီးမှနိုင်ငံရေး အာဏာကို အစိုးရယူရန် သခင်အောင်ဆန်းက လုပ်ငန်းစီမံကိန်း အဖြစ် ရေးဆွဲခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင်... သခင်အောင်ဆန်း၏ အကြံပေးချက်အင်ပြချက်များကို အခြားလုပ်သော်ကိုင်ဘက် နိုင်ငံရေးသမားတွေက များစွာသဘောမကျလှကြပေ။

“ကျွန်ုပ်တို့အပါအဝင်လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားတစ်စုမှာမိမိတို့၏ အရင်းရှင်ပေါက်စလူလတ်တန်းစားဥှာနှင့် အတွေးအခေါ်ညွှန်ပေးမှုကြောင့်ပြုသနာတခုကိုပြတ်ပြတ်သားသား မမြင် ခြင်း၊ အပြော သန်သလောက်အလုပ်ကျတော့ နှေးကွေးခြင်း ပြည်သူလူထုကြီးနှင့် လူထုစည်းရုံးမှု အင်အားအပေါ်ယုံကြည်အားကိုးစိတ် ကင်းမဲ့ခြင်း၊ စသောတောဝေမှုများ ထိုအချိန်က ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။”

သခင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

ဟူ၍ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင်၁၉၄၅-ခုနှစ်
ကပြန်သည်သုံးသပ် ဝေဖန်ခဲ့ဘူးလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရန်
အတွက် လက်နက်ခဲယမ်းလိုသည်၊လက်နက်ခဲယမ်းရအောင်
လက်ကမ်းလာသည့် နိုင်ငံခြားအကူအညီကိုဘဲ၊ယူကြရတော့
မည်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ ဒေါက်တာဘမော်မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်
လာသော ဂျပန်အကူအညီကို လက်ခံကြလေတော့သည်။

စင်စစ် ထိုအချိန်က ဂျပန်တို့သည် ဗမာပြည်ရှိ
မြို့တိုသို့ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားဖြစ်သော သခင်အောင်
ဆန်းတို့အား စကားကမ်းလှမ်း ရလင့်စကား ပထမတွင်၊
တို့ဗမာအစည်းအရုံးမှ သခင်များကို ကွန်မြူနစ်အစစ်တွေ
ဟု ယူဆကာ သံသယဖြစ်လာပြန်သဖြင့်သခင်တွေပါသော
နိုင်ငံရေးအုပ်စုကို လက်ကမ်းရန် ဆုတ်ဆိုင်း နှေးကွေးနေ
ပြန်လေသည်။

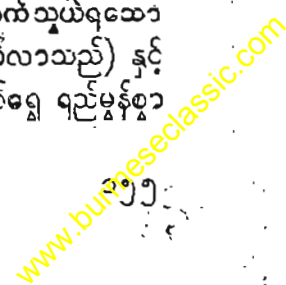
သခင်အောင်ဆန်းအဘို့ ကားဂျပန်တွေနောက်ထပ်
လာသည်အထိ မစောင့်ဆိုင်းတော့ဘဲ ဖြစ်သလိုကြံစည်ပြီး
ပင်လယ်ခရီးဖြင့် တရုတ်ပြည်အမျှင်မြို့သို့ တိတ်တဆိတ်
ထွက်ခွာခဲ့လေတော့သည်။ အမျှင်မြို့မှတစ်ဆင့် ဟရပ်ပြည်မ
ကြီးအတွင်းသို့ ကြပ်နပ်ဝင်ထောက်ရန် စိတ်ကူးလည်းရှိခဲ့
သည်။

သခင်အောင်ဆန်း တရုတ်ပြည် အမျှင်မြို့သို့ ဆိုက်
ရောက်သောနေ့ကား ၁၉၄၀-ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ (၂၄)
-ရက်နေ့ဖြစ်လေသည်။

မြို့တိုသို့အစိုးရ၏ စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့ကား
သူတို့၏ မျက်စေ့အောက်မှ ပျောက်သွားသော သခင်
အောင်ဆန်းမျက်ခြေပြတ်ကာ မည်သို့မည်ပုံ ဗမာပြည်
ပြင်ပသို့ ရောက်သွားကြောင်း မသိလိုက်ကြပေ။

ထိုအတောအတွင်း ရန်ကုန်မြို့ရှိ ဗမာတော်လှန်ရေး
ရဲဘော်များက ဂျပန်ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် လျှို့ဝှက်စွာ
ပြန်လည်ဆက်သွယ်မိသဖြင့်သခင်အောင်ဆန်းအားအမျှင်
မှ ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်အောင် ဆက်လက် ခရီးသွားရေး
အတွက် စီစဉ်ကြရပြန်သည်။ မကြာမီ အမျှင်မြို့တွင်
ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေသော သခင်အောင်ဆန်းအား
ဂျပန်စစ်ဘက်အရာရှိတဦးက လာရောက်ရှာဖွေရှုစိစဉ်ပေး
ချက်ကြောင့် ၁၉၄၀-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၂-ရက်နေ့တွင်
ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန်ပြည် တိုကျိုမြို့သို့ ပထမဆုံးအကြိမ်
ရောက်သွားပါတော့သည်။

ဂျပန်ပြည်တွင်ဗိုလ်ချုပ်တို့တွေဆုံဆက် သွယ်ရသော
ကာနယ်ဆူဇုကီး (နောက်တော့ မိုးကြိုးဖြစ်လာသည်) နှင့်
တကွ အခြားဂျပန်များမှာ အလွန်အော်ရေ ရည်မှန်စွာ

ဆက်ဆံကြလင့်ကစား ဗိုလ်ချုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် ဂျပန်အပေါ်မယုံကြည်စိတ်၊ သံသယစိတ်များကို ကနဦးကပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်တို့တို့ကျိုသို့ရောက်နေချိန်၌ဂျပန်အင်တိုကြီး၏ နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀-မြောက် အောင်ပွဲအမှတ်ပုံများ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ကျင်းပလှူထောင်ပေါင်းများစွာသောဂျပန်လူမျိုးယောက်ျားကလေးကလေးတို့က ဂျပန်ဘုရင်၏ အင်ပိုးရိုးရဲနန်းဆီသို့ ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုကြသည်ကိုကြည့်ရင်း ဗိုလ်၏စိတ်ဝယ် စက်ဆုတ်ခြင်းဖြစ်မိလေသည်။

“ကျွန်ုပ်အဘို့ကား Monarchy ဘုရင်အုပ်စံနစ်ကိုမည်သည့်အသွင်မျိုးဖြစ်စေ လုံးဝ နှစ်သက်ခြင်းမရှိပါ” ဟူ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် တခါက ဖွင့်ဆိုခဲ့ဘူးလေသည်။

ထို့ပြင် ဂျပန်တွေက ညှော်ခံပြုစုရာ၌ အရက်များနှင့်ဆွယ်ပြီးကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ပြားအောင်လုပ်ကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်၏စိတ်တွင် လုံးဝမနှစ်သက်ခဲ့ချေ။ တွင် သူ၏တကဲ့ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ဗမာ့လွတ်လပ်အကူအညီနှင့်လက်နက်ခဲယမ်းတို့ကိုဂျပန်တို့သာလေးဆယ်ပေးနိုင်ကြမည်ဖြစ်၍၊ မချစ်သော်လည်း အော

နမ်းလျက် ဂျပန်တွေနှင့် အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပေါင်းပြီး ဗမာ့ လူငယ်တစု ဂျပန်၏လျှို့ဝှက်စွာ စစ်ပညာသင်ကြားလေ့လာရန် အစီအစဉ်များကို ကာနယ်ဆူဇွန်း (ဗိုလ်မိုးကြီး) တို့နှင့် အတူပြုလုပ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ဗမာပြည်မှ မျိုးချစ်စိတ်များတက်ကြွသော လူငယ်အချို့ကို လျှို့ဝှက်စွာ ပြင်ပသို့ခေါ်ထုတ်ပြီး ဂျပန်အင်ပိုင်ယာအတွင်း လုံခြုံသောတနေရာ၌ အခြေခံစစ်ပညာများကို လေ့လာသင်ကြားစေရန်ဖြစ်၏။ ထိုလူငယ်တစုကတပန် ဦးစီးခေါင်းဆောင်၍ မြိတ်သျှတို့အားတိုက်ရန် ဗမာ့လက်နက်ကိုင်တပ်တစ်တပ်ကို ဖွဲ့စည်းထည့်ထောင်ပြီး စစ်ပညာနှင့် သေနတ်ဗျူဟာများ သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးရန် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ၃-လ ကြာလတ်သော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဂျပန်သင်္ဘောတစင်းကို စီးလျက် ဗမာပြည်သို့ လျှို့ဝှက်စွာတခေါက်ပြန်ခဲ့လေသည်။

လူရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ရောက်သော တနေ့ကား ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၃-ရက်နေ့ဖြစ်ကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် စစ်အတွင်းက ရေးသားခဲ့သော မှတ်တမ်းတချို့ ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

ထိုအချိန်က မြိတ်သျှအစိုးရ၏ စုံထောက်များက

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

“မြေလျှိုး” နေသောဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ခြေချင်း
လိမ်အောင် သဲသဲမဲမဲရှာဖွေလျက်ရှိရာ ဗိုလ်ချုပ်မှာ လုံခြုံ
မှုအတွက် တချပ်အမျိုးသားတဦးအသွင် ရုပ်ဖျက်၍ နေခဲ့ရ
လေသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် မတ်လ ၉-ရက်နေ့အထိသာ
နေပြီးအပြန်တွင် စစ်ပညာသင်ကြားမည့် ရဲဘော်သုံးကျိပ်
မှ ပထမအသုတ် လူငယ်တစ်စုကို တပေါ်တည်း သင်္ဘောနှင့်
လျှို့ဝှက်စွာခေါ်၍ ဂျပန်ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၁-ခု၊ မတ်လ ၂၇-ရက်နေ့တွင် ဂျပန်ပြည်
တိုကျိုမြို့သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်လေသည်။

“ရဲဘော် သုံးကျိပ်” ဟု နာမည် တွင်လာသည့်
ဗိုလ်ချုပ်အပါအဝင် ဗမာ့တပ်မတော်၏ ပထမအမြုတေ
မျိုးချစ် လူငယ်တစ်စု စစ်ပညာလျှို့ဝှက်လေ့လာခဲ့ရသော
နေရာကား ထိုစဉ်က ဂျပန်လက်အောက်ဖြစ်နေသော ဟိုက်
နန်ကျွန်း တောင်ပိုင်းဒေသတွင် ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ချုပ်သည်ဗမာပြည်သို့ ခေတ္တပြန်လာစဉ် သူ၏
နိုင်ငံရေးရဲဘော်များက ဂျပန်စစ်တပ်တွေ့ ဗမာပြည်ကို
ဘယ်တော့လောက် ဝင်လာမည်နည်းဟု မေးကြသည်ကို
ကြားရ၍ အတော်စိတ်ညစ်မိလေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က
ဂျပန်တို့၏အတွေးအခေါ်နှင့် လုပ်ကိုင်ပြုမူမှုတွေကိုသဘော
မကျဘဲရှိခဲ့ပြီးဗမာပြည်လူငယ်တွေကမူဂျပန်ကိုဘဲ မျှော်လင့်

တောင့်တနေသယောင်ယောင် ဖြစ်နေသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်က
ခိတ်ပျက်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဗမာနိုင်ငံရေးသမား လူငယ်တွေ၏ စိတ်တွင်ကား
ဂျပန်က ဗမာပြည်ကိုဝင်တိုက်ရန်ကြံရွယ်ခြင်းချောက်ရုံနှင့်
မြတ်သျှတို့အကြပ်ရိုက်နေစဉ် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကိုထတိုက်
ယူနိုင်မည်ဟုတော့မိကြလေသည်။ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင်လည်း
ထိုစဉ်အခါက သူ၏ရဲဘော်တွေ ခန့်မှန်းချက်သည် ဖြစ်
ကောင်းဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟုထင်မိခဲ့သည်။

စင်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သည့်အတိုင်း
သူတို့တတွေ၏ အရင်းရှင်ပေါက်စ လူတန်းစား အတွေး
အခေါ်ကြောင့်အခက်အခဲ ဘေးအန္တရာယ်များမည့်အလုပ်
ကို ရှောင်နိုင်သလောက်ရှောင်ပြီး ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်
ယူရာတွင်လည်း လွယ်လွယ်နှင့်ချောင်ချောင်ရနိုင်မည်နည်း
လမ်းကိုလိုက်လိုသောဆန္ဒရှိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချိန်ကာလနှင့် အဖြစ်အပျက်
တို့က ရွှေ့လျားလှုပ်ရှားလျက်ရှိရာ ဗိုလ်ချုပ်တို့လူစု စစ်
ပညာသင်ကြားပြီး ဟိုင်နန်မှ ဗမာပြည်ဘက်ဆီသို့ ခရီး
ထွက်၍ များမကြာမီပင် ဂျပန်က မြိတ်နန်နှင့် အမေရိကန်
တို့အား စစ်ကျေညာ လိုက်လေသည်။ ၁၉၄၁ ခု၊
ဒီဇင်ဘာလ ၈-ရက်၊ရဲဘော်သုံးကျိပ်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်

ဆန်း(ထိုအချိန်ကဗိုလ်တေဇ)ကပင်ဦးစီးလျက် ယိုးဒယား
ပြည် ဘန်ဘောက်မြို့ရှိ မြန်မာအမျိုးသားများကို စည်းရုံး
သိမ်းသွင်းပြီး ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီး (ဘီ-အိုင်
အေ)ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်လိုက်ကြလေသည်။

“ဗမာပြည်မှ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ သမားကို
အပြုတ်တိုက်၍ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးကို ရ
ယူအံ့”

ဟု ကြွေးကြော်ကာကြားကြားဝင့်ဝင့်ချီထွက်လာ
သောဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်၏ သေနာပတိဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်း(ဗိုလ်တေဇ)ကား တစ်စုံတစ်ခုကိုးတူးပြီး ကျေ
နပ်နှစ်သိမ့်လေသည်။

ထိုနှစ်သိမ့်မှုကား သူ့သဘောမကျသောအကူအညီ
ကိုယူခဲ့စေကာမူ သူ၏နိုင်ငံရေးစိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တစ်ခုဖြစ်
သောမျိုးချစ်ဗမာ့လူငယ်တွေပါဝင်ဆည်းခေတ်မီဗမာ့လက်
နက်ကိုင် ထပ်ပေါင်းစုကြီးတစ်ခုသည် ရုတ်ချင်း အကောင်
အထည် ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

+ + + +

ခေါင်းဆောင်မှု၏ အစ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သားဘဝက အခြားကျောင်းသားများနှင့်လုံးဝမတူ၊ အူ
ကြောင်ကြောင်နှင့် လူဂွံစာတယောက်ဖြစ်ခဲ့လေရာ သူ၏
ဆန်းကျင်ရှိလူ့အပေါင်းတို့က “အောင်ဆန်းအရူးသဲ” ဟု
ညှောင်းပြောင်မဝကန်ခြင်းခံရလေသည်ကို သူနှင့်ကောလိပ်
ကျောင်းတွင် တချိန်တည်း နေခဲ့ရသူမှန်သမျှက သိခဲ့ကြ
လေသည်။

တနည်းအားဖြင့် သူသည် ကောလိပ်ကျောင်းသား
တယောက်ဖြစ်လာသည့်တိုင်အောင် တနေ့ကျလျှင် လူဦးရေ
၁၇)သန်းမျှသာ ဗမာတိုင်းရင်းသား လူထုကြီးအား

အောင်ဆန်းဦးတို့အစဖ

လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်ဆီသို့ ရှေ့ဆောင်ခေါ်ယူသွားမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတိုင်း၏ အရိပ်လက္ခဏာများလည်း လွင်ထင်ရှားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင်သူ၏ဦးနှောက်ထဲ၌နှစ်ရှည်လများစဉ်းဆင်ခြင်ခဲ့သော နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ် အယူအဆများ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုအောင်ဆန်းတွင် အတော်ကျက်၍ လာခဲ့လေ၏။ တဖန်...ထိုသို့တပြည်းဖြည်းကြွယ်ပြောင်မြောက်လာသော သူ၏ အတွေး အခေါ်များ လက်တွေ့လုပ်ငန်းအဖြစ် စမ်းသပ်အကောင်အထည်ဖော်အခွင့်အရေးတခုသည် သူ ဘီ-အေ အထက်တန်းစတုရန်းသော ၁၉၃၅-ခုနှစ်တွင် ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဆမဂ္ဂအသင်းသည်ကား စတင်တည်ထောင်သော ၁၉၃၁-ခုနှစ်မှစ၍ သာမန်စာကြိုသင်းယောင်ယောင်၊ သဟာယအသင်း ယောင်ယောင်တကဲ့ စည်းရုံးမှုသဘော ပါဝင်သော လူထုအဖွဲ့အစည်းတရပ်မဖြစ်ခဲ့ချေ။ ထိုအသင်းကို ခေါင်းဆောင်သည့်ဥက္ကဋ္ဌအတွင်းရေးမှူး စသည့် အမှုဆောင်များမှာလည်း နေ့ကျောင်းမှထွက်သောအခါ အစိုးရဘက် ရာထူးကောင်းကောင်းရဘို့လောက်သာ မျှော်မှန်းချက်ရှိသူများဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသားထု၏ ဘဝမြှင့်တင်ရေး၊ ဗြိတိသျှ

ပေးထားသော ကိုလိုနီပညာရေးစံနှုန်းကိုတော်လှန်ပြောင်းလဲပစ်ရေးတို့၌ ရှေ့ဆောင် ရှေ့ထွက် ပြုပေးရန်လည်း ဆမဂ္ဂအမှုဆောင် များကကောင်းစွာစိတ်မဝင်စားခဲ့ကြချေ။

၁၉၃၆-ခုနှစ်တွင်မူအယူအဆအတွေးအခေါ်သစ် မြင်သစ်တွေနှင့် လူငယ်တစုသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဆမဂ္ဂအသင်းကြီး၏ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လာကြသည်။

ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် မျိုးချစ်စိတ်သန်လှသော ကိုနု (နုကြီးချုပ်ဟောင်းဦးနု) အရွေးခံရသည်နှင့်အမျှ ကျန်အမှုဆောင်များအဖြစ်လည်း ကိုကျော်ငြိမ်၊ ကိုသိန်းဖေ၊ လှဖေ၊ မစတုရားရာရှစ်၊ ကိုအုံး စသောလူငယ်များက များသောတူမဆန္ဒဖြင့် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုအမှုဆောင်အဖွဲ့တွင် ကိုအောင်ဆန်းသည်လည်း ပါဝင်လာလေရာ စာပေအရေးအသား ကောင်းမွန်နိုင်နှင့် အထာယောက်အဖြစ် သူ့အား တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂအသင်း၏ ဦးကြော်သံဖြစ်သော “အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း”၏ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် ရွေးချယ်ခြင်းခံရလေသည်။

ဟင်း...အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ဖြစ်လာခြင်းမှာ ကိုချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဘဝခရီးတွင် အလွန်အရေးပါသော အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

ထူးခြားသော မှတ်တိုင်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သူငယ်စဉ်ကစပြီး တွေးတောဆင်ခြင်ကြည့်ခဲ့သော အယူအဆများကို လူထုပရိသတ်ရှေ့မှောက်သို့ တင်ပြနိုင်လာသော ပထမဆုံး အခွင့် အရေးလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...သမဂ္ဂ၏ စာစောင် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ့ကုလားထိုင်ပေါ်မှနေ၍ ဗိုလ်ချုပ်သည် ဗမာ့လူငယ်ထုအား သူ့အမြင်အတိုင်း ခေါင်းဆောင်မှုပေးလော့အံ့ ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ကလောင်လက်နက်ကိုစွဲကိုင်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၁၅-ခုနှစ်ထုတ် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း မှာ ယခင်နှစ်များကနှင့် လုံးဝမတူတော့ဘဲ တမူခြားကာ ဆန်းသစ်ပြောင်မြောက်သော အသွေးအရောင် အာဘော်တွေနှင့် တွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

အဆိုပါ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း ထွက်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်နယ်မြေတစ်ခုလုံး သွက်သွက်ဆောင်ဆောင် တုန်လှုပ်သွားစေသည့် အကြောင်းတရပ်လည်း ပေါ်လာတော့၏။ ထိုအကြောင်းကား ရေးသူအမည်မရှိ ကိုဖော်မထားသော “အဝီစိငရဲမှ ခွေးနက်ကြီးတကော့ လွတ်နေပြီ” “Hell Hound Released From Hell” ခေါ် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါလာခြင်းဖြစ်၏။

ထိုဆောင်းပါးမှာ တက္ကသိုလ် အာဏာပိုင် အရာရှိပိုင်းမှ ကိုယ်ကျင့်တရား ဖောက်ပြားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းအား လက်သံပြောင်ပြောင်နှင့် စောင်းချိတ် သရော်ထားသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြောင်ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ဖြစ်ရာ တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တို့ကဆတ်ဆတ်ခါနာကျည်းကြလေသည်။ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတာဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်သူ ကိုအောင်ဆန်းကိုလည်း အကြီးအကျယ်အမျက်ထွက်ကာ အထက်ပါဆောင်းပါးရေးသူ၏အမည်မှန်ကိုထုတ်ဖော်ကင်ပြရမည်ဟု အတင်းအကြပ်အမိန့်ပေးလေသည်။

ဤကား မဲခဲတောက်သတ္တိနှင့်စိတ်ဓါတ်ရှိသူ ဗိုလ်ချုပ်အား ဟက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်တို့က အကြောင်းမသိဘဲ သွေးတိုးဖမ်းသလို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

စာနယ်ဇင်း လောက၌ စာဖြင့် ရေးမထားသော ဥပဒေများရှိရာ တခုသော ဥပဒေမှာ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာမည်သည် စာစောင် သို့မဟုတ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါဝင်ရေးသားသော ဆောင်းပါးစာမူများအားလုံးအတွက် တာဝန်ယူရသည့်အပြင် တစ်စုံတရာအကြောင်းကြောင့်ဆောင်းပါးရှင်၏အမည်နေရပ်ကို ပြင်ပလူများက မေးမြန်းစစ်ကြောလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ထုတ်ဖော်ဖွင့်ဟခြင်းမပြုရ၊ တစ်စုံတရာဖြစ်လာခဲ့လျှင်လည်း အယ်ဒီတာကသာ တာဝန်ယူအပြစ်ခံသင့်ရမည်၊ သစ္စာရှိရမည်ဟူသတည်း။

www.burmeseclassic.com

ဤတာဝန်ဥပဒေကို ဗိုလ်ချုပ်မှာ အထူးလေးစား
ရိုသေသူဖြစ်ရာအာဏာပိုင်တို့က “ဆောင်းပါးရှင်ဘယ်သူလဲ
ဖွင့်ပြောရမည်” ဟု အကြပ်ကိုင်လေ သစ္စာရှိ၊ သတ္တိရှိသော
အယ်ဒီတာပီပီ “မပြောနိုင်ဘူးခင်ဗျားတို့ကြိုက်သလိုလုပ်”
ဟူ၍သာ ခေါင်းမာမာနှင့် စာင်းခံလေ လုပ်နေခဲ့သည်ကို
တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးဘဏ်က အထူးမခံရပ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့၏။

အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေသော တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ
အသင်းနှင့် အသင်းဥက္ကဋ္ဌကိုလည်း အရေးယူပြန်သဖြင့်
သမဂ္ဂနှင့်တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်တို့ အကြီးအကျယ် ပဋိပက္ခ
ဖြစ်လာတော့သည်။

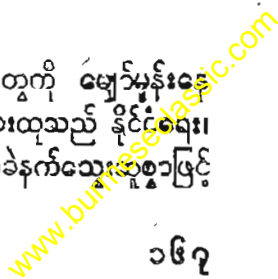
ဤနေရာတွင် ထိုစဉ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမဂ္ဂ
အသင်းအကြောင်း အနည်းငယ်ဖော်ပြရန် လိုပေသည်။
ထိုနှစ်သမဂ္ဂအမှုဆောင်အဖွဲ့သို့ တက်ရောက်ဦးစီးသူများမှာ
တိုးတက်သောနိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်နှင့်မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်
တက်ကြွသူလူငယ်တစ်ဖြစ်ရာ ဝါဒပေါ်လစီအားဖြင့် ဗြိတိသျှ
နယ်ချဲ့စံနစ်ကို၎င်း၊ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီ နိုင်ငံရေးစံနစ်ကို၎င်း၊
တိုက်ဖျက်ပြီး၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးလမ်းစကို ဖော်လိုသော
ရည်ရွယ်ချက် ထားရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် သမဂ္ဂ အသင်း၏
ခေါင်းဆောင်မှုနှင့် စည်းရုံးရေးအောက်ကွန် တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားထု၏အင်အားစုရုံးသိမ်းသွင်းရန်လိုနေခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေမှာ သာမန်အားဖြင့်
သွေးအေးသူများဖြစ်ရာရိုးရိုးနည်းနည်းဖြင့်စည်းရုံးရန် မလွယ်ကူ
လှချေ။ ဗမာ့လူ့ အဖွဲ့ အစည်းမှာအရင်းရှင်ပေါက်စလူလတ်
တန်းစားများဖြစ်သည်အတိုင်း သွေးဆူပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမှု
တခုခုမရှိဘဲ၊ ထိုင်ရာမှမထလိုသူများချည်းဖြစ်ခဲ့၏။ မျိုးချစ်
စိတ်မရှိ၍မဟုတ်၊ ဗိုလ်ချုပ်သားနေလိုသော စိတ်ဓါတ်မျိုး
ဖြစ်၏။

ထိုအခြေအနေမျိုးတွင် အိုးဝေဆောင်းပါးကြောင့်
သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်ပိုင်နှင့် တက္ကသိုလ် အာဏာပိုင်တို့၏
ပဋိပက္ခဖြစ်မှုသည်၊ ပြာဖုံးသော မီးခဲအနီးမှအကောက်ရိုးပုံကို
ဟုန်းကန်လေပင့်၍တိုက်သလို ဖြစ်သွားစေလေတော့သည်။

အထူးသဖြင့် အိုးဝေမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ ကိုအောင်
ဆန်းအား ခေါင်းမာမှုကြောင့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းမှ
ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်သောအခါမျှ၊ သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်တို့၏
စံနစ်တကျ လွှဲဆောင်မှုကြောင့် ကောလိပ် ကျောင်းသား
ရဲ့များစွာသည် အလုံအလျောက် ညီညွတ်စွာ စည်းရုံးမိ
ပြီးသား ဖြစ်လာတော့သည်။

အိုင်စီအက်၊ ဘီစီအက်ရာထူးတွေကို မျှော်မှန်းနေ
ကြသော လူတော်ကြော့ကျောင်းသားထုသည် နိုင်ငံရေး၊
မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်တွေတက်ကြွကာ တခဲနက်သွေးဆူစွာဖြင့်

သမဂ္ဂအလံတော်အောက်သို့ တညီတညွတ်တည်း စုရုံးဝင်
လာကြလေစော့သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရာဇဝင်တွင် မကြုံဘူးအောင်
ကျောင်းသားထု၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကို သမဂ္ဂအသင်းမှ
ခေါင်းဆောင်ဖန်တီးပြလိုက်သော အခါတက္ကသိုလ်အာဏာ
ပိုင်များနှင့်ဗမာပြည်(ဗြိတိသျှ)အစိုးရပါမုက်လုံးပြုးသွား
ခဲ့သည်။

သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌကိုနှင့် အိုးဝေအယ်ဒီတာ ကိုအောင်
ဆန်းတို့အား တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်များက စတင် ထိုးစစ်
ဆင်သလို ရန်စလာခြင်း၏ အကျိုး သက်ရောက်မှုအား၊
ပစ္စုပ္ပန်ခေတ် ဗမာနိုင်ငံသမိုင်းတွင် အလွန်အရေးပါစွာ
မှတ်တမ်း တင်ရမည့် (၁၉၃၆-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၂-ရက်နေ့စတင်သော) ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သပိတ်မှောက်
အရေးတော်ပုံကြီးပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

အ ဗ အ ဒ

စစ်ကြိုခေတ်

၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံကြီး ပြီးဆုံးသော
၁၉၃၉-ခုနှစ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အရှေ့အာရှ တစ်ခုသို့
အဝက်ဖြစ်ပွားလာသော အချိန်ကာလကို “စစ်ကြိုခေတ်”
ပြု၍ပင် ခေါ်ဝေါ်မှတ်သားသင့်ပါသည်။ အကြောင်းမူ
အား ၁၃၀၀-ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံ ကြီးကြောင့် နိုင်ငံ
အသိတရားတွေ နိုးကြားတက်ကြွလာသော ဗမာလူထု
သည်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးပွား ဥရောပတိုက်တွင် စတင်
အောက်လောင်သော အချိန် ၁၉၃၉-ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ
၁ ရက်နေ့မှစပြီး နိုင်ငံတကာစစ်မက်ရေးရာ အခြေအနေကို
အကြောင်းပြု၍ ဗမာ့လူ့စိတ်လမ်းရေးကို အရတိုက်ယူရန် ကြံ

www.burmeseclassic.com

စည်ကြီးပမ်းခဲကြပုံမှာ၊ ၁၉၄၁-ခုနှစ်ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် အကောင်အထည်ဖြစ်လာသည့် ဒုတိယ ကမ္ဘာပွဲကြီးကို မျှော်မှန်းကြိုဆိုတိုသကဲ့သို့ ရှိသောကြောင့်တည်း။

ဤအချိန်ကာလသည်ပင်လျှင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားအဖွဲ့မှ သခင်ဖြစ်လာသော အောင်ဆန်းကို ဗိုလ်အောင်ဆန်း ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးပေးမည့် အဖြစ်အပျား၏ အစပျိုးရာ ပဏာမခဏ်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်တော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ချို့ ဗမာအစည်း အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်စဉ်၊ ထူးသောသူ၏ကြိုးပမ်းအောင်မြင်မှုတရပ်ကား၊ ၁၃၀၀ နှစ် အရေးတော်ပုံကြီးအပြီး ကျင်းပခဲ့သော မော်လမြိုင် သခင်ညီလာခံကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ဤဗမာ အစည်း အရုံးကြီး သက်တမ်း သက်တလျှောက်ကျင်းပခဲ့သည့် ညီလာခံများအနက် မော်လမြိုင် ညီလာခံကြီးကို စိတ်ဝင်စားစွာ အာရုံစိုက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုမော်လမြိုင်ညီလာခံကြီး အောင်မြင်ထမြောက်သည်မှာ အတွင်းရေးမှူးသခင်အောင်ဆန်း၏ လုံ့လစိတ်ဓာတ်၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုနှင့် စည်းရုံးမှု အရည်အချင်းကြောင့်ဟုဆိုက မှားမည်မဟုတ်ပေ။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ၁၃၀၀ နှစ် အရေးတော်ပုံ ကြီးဆုံးသော ၁၉၃၉-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃-ရက်နေ့တွင် ဒုတိယကမ္ဘာပွဲကြီး၏ အစသည် ဥရောပ၌ စတင်တောက်လောင်ခဲ့လေရာယင်း အောက်နိုင်ငံများမှ အရေးရှင်နယ်ချဲ့သမားအချင်းချင်း ကြွဖြစ်နေသော နိုင်ငံတကာရေးရာ အခြေအနေကို ကြောင်းပြုချက်ကောင်းယူကာ၊ ဗမာနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်အောင်မြင်ရရှိအောင် ဖန်တီးရန် အခါအခွင့် ကောင်းအချိန်ပပြုဟုသခင်အောင်ဆန်းနှင့် တက္ကဗမာလူငယ်နိုင်ငံခေါင်းဆောင်များက ထင်မြင်ယူဆမိကြလေသည်။

၁၃၀၀ ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံ အပြီးတွင် မော်လမြိုင်တောင်ပေါ်ရှိ ညွန့်ပေါင်း အစိုးရအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသော်လည်း ကြာရှည်မခံဘဲ၊ ဦးပု အစိုးရအဖွဲ့သစ်တော်ရေးဝန်ကြီးဖြစ်သူ ဂဠုန်ဦးစောက တဖန် အစိုးရအား အယုံအကြည်မရှိ အဆိုတင်သွင်း ပြုတ်ချခဲ့သောကြောင့် နန်းရင်းဝန်လုပ်၍ အစိုးရအဖွဲ့တက်သည်။

ထို့ကြောင့်ဗိုလ်ချုပ်တို့လူမှု လွတ်လပ်ရေး အတွက် နှစ်ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေသော “စစ်ကြိုခေတ်” အတွင်း ဗမာပြည်၏ နန်းရင်းဝန်မှာ ဂဠုန်ဦးစောအောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အရင်းရှင်ပေါက်စမြေပိုင်ရှင်လူလတ်တစ်စားတို့ အများဆုံးပါဝင်သည့် ဦးစော၏ မျိုးချစ်ပါတီလည်း ဗမာပြည်တွင် တံခိုးအာဏာထွမ်းမိုးနေတော့သည်။

ကမ္ဘာ့စစ်မက်ကြီးအခြေအနေနှင့် နိုင်ငံတကာရေးရာ အခြေအနေတို့အရ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးအတွက် အထူးတခုထိထိထောက်ထောက်လုပ်ကြံတော့မှထော်မည်ဟု ယူဆသော ဗမာနိုင်ငံရေးသမားများက ဦးစောအစိုးရထက်တွင်ပင် Ali Burma Freedom Bloc ခေါ် “ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကြီး” ကို ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်လိုက်လေသည်။ (၁၉၄၀ ခုနှစ်)။

ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကြီးတွင် လူကြီးပိုင်းက ဒေါက်တာဘမော်၊ ဒေါက်တာသိန်းမောင် (ယခုကွယ်လွန်ရှာပြီ) တို့၏ ပါတီဝင်နောက်လိုက်များနှင့် ကခင်ကိုယ်ဘော်မှ ဝင်သခင်မြ၊ သခင်အောင်ဆန်းတို့ပါဝင်သော ဝိဇ္ဇာဗဟိုအစိုးရတို့က ဦးစီးခေါင်းဆောင်ခဲ့၏။ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း၏ ဝန်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်များကိုမူ ဝိဇ္ဇာဗဟို အစည်းအရုံး အောက်ခံလူထုအသင်းအဖွဲ့များ၊ သမဂ္ဂအသင်းများ စသော လူထုအဖွဲ့အစည်း မြောက်မြားတို့က ထောက်ခံသဘောကြံသဖြင့် နိုင်ငံရေးသဘောအရ ဗမာ့ထွက်ရပ် ဂိုဏ်းသို့ ကိုယ်ပြောင်မြောက်ခဲ့လေသည်။

ဒို့ဗမာထွက်ရပ်ဂိုဏ်းတွင် သခင်အောင်ဆန်းပင် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်လာလေသည်။

ဥရောပစစ်ပွဲတွင် ဗြိတိန်ပြည်က ဒီမိုကရေစီလွတ်လပ်ရေး အတွက် တိုက်နေရပါသည်ဟု ကြွေးကြော်သည့်အတိုင်း၊ ဗမာ့ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကလည်း လွတ်လပ်ရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီတည်မြဲရရှိရေးကို ရှေ့ရွပါသည်ဟု ကျေညာခဲ့လေသည်။ ဗြိတိသျှတို့က ဥရောပစစ်ပွဲတွင် ဗမာနိုင်ငံ၏ ထောက်ခံကူညီမှုကို လိုလားနေရာ၊ ဗမာ့ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များက ဗြိတိန်၏ စစ်မက်အင်အားကို ကူပါမည် သို့သော် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကို ပေးမည်ဟု ဇာတိပေးပါ။ ဗမာပြည်၏ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံကို ရေးဆွဲမည့် တိုင်းပြည်ပြုလွှတ်တော်တရပ်ကိုလည်း ခေါ်ပေးပါဟု တောင်းဆိုကြလေသည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရကား ဗမာပြည်သူလူထု ကိုယ်စားတောင်းဆိုသော ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း၏ ကြွေးကြော်သံများကို ဂရုမစိုက် လျစ်လျူရှု၍သာ နေခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဥရောပတိုက်၌ နယ်ချဲ့သမားအချင်းချင်း အဝေမတဲ၍ ဗိုလ်လုသောစစ်ပွဲကို ဗမာလူထုအနေနှင့် စိတ်ဝင်စားဘွယ် မရှိဟု ယူဆကာ၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက နယ်ချဲ့စံနစ်နှင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးလှုံ့ဆော်မှုများကို အပြင်းအထန်ကြီးစွာ ရှိလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

၁၉၄၀-ခုနှစ်မှာပင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းခေါင်းဆောင်၍ သခင်သန်းထွန်း၊ ကိုဗဟိန်းတို့ပါဝင်သောသခင်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တဖွဲ့သည် အိန္ဒိယပြည်ရမ်ဂါမြို့၌ကျင်းပသော အိန္ဒိယအမျိုးသားကွန်ဂရက် ညီလာခံကြီးသို့တက်ရောက်ခဲ့လေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်တို့လူစုမှာ ထိုစဉ်အခါကပင် အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး နေဂူးနှင့်အမျိုးသားကွန်ဂရက်အဖွဲ့ကြီး၏နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းစဉ်များကို များစွာလေးစားသဘောကျခဲ့ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ အိန္ဒိယပြည်မှပြန်လာပြီးနောက် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားပြင်းထန်လာလေသည်။ ဗြိတိသျှအစိုးရကလည်း လူထုလှုပ်ရှား အကြံမူများကို နှိမ်နှင်းရန်အတွက် လူမှုအခွင့်အရေးတွေ့ကိုပိတ်ပင်သော ဗမာပြည်ကာကွယ်ရေး တချက်လွှတ်ဥပဒေ Defence-Of Ordinance ကိုထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

ဤအခြေအနေမျိုးတွင်သခင်အောင်ဆန်းတို့လူငယ်တသိုက်မှာ နယ်ချဲ့သမားခြေလှမ်းကို တတက်ကြည့်ရှင်း ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးမရရအောင်ယူရေး ပြဿနာ၏အဖြေကို အပြင်းအထန်ရှာဖွေနေခဲ့ကြလေသည်။

ဗြိတိသျှအစိုးရအနေနှင့် ဥရောပစစ်ပွဲနှင့် ဗမာပြည်လုံခြုံရေးကိုအကြောင်းပြုကာအမျိုးသားလှုပ်ရှားမှုဟူသမျှ

ကိုနှိမ်နင်းရန် ဟန်တပြင်ပြင်ရှိနေလေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအစရှိသော ဗမာ့လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ဗမာ့ထွက်ရပ်ဝိုက်လိတက်ကြွသော နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းတိုင်း လုပ်ငန်းစဉ်နှင့်လွတ်လပ်စွာစည်းရုံးမှု၊ လွတ်လပ်စွာရေးသားပြောဆိုမှုတို့ကိုလည်း တစတစ ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်လာလေတော့သည်။

မကြာမီ၌ ဗမာအစည်းအရုံးမှအရေးပါသောသခင်ခေါင်းဆောင်ဟူသမျှကိုလည်း နိုင်ငံရေးပုဒ်မဖြင့် ဖမ်းဆီးကာ ထောင်အသွင်းအကျဉ်းချထားလိုက်ပြန်သည်။

သခင်အောင်ဆန်းကိုလည်း ဟင်္သာတခရိုင်ဇလွန်မြို့သခင်ညီလာခံမှအပြန် ဒေဂါင့်ကြီးရွာ၌ ဗမာအစည်းအရုံးက ကျင်းပသော တရားပွဲတခု၌ အစိုးရက တားမြစ်ထားသည့် တောင်တန်းဒေသ (ချင်းတောင်နယ်) အကြောင်း ပြောသည်ဟုဆိုကာ ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းထုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်မျိုးချစ်စိတ်ရှိသော ဗမာပုလိပ်အရာရှိတဦး၏အကူအညီဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာကိုယ်ရောင်ဖျောက် ထွက်ခွါသွားကြပြန်သောအခါ ဟင်္သာတခရိုင် ရာဇဝတ်ဝန် မစ္စတာဇေဗီးယားက သခင်အောင်ဆန်းအား မိအောင်ဖမ်းပေးနိုင်သူ သို့မဟုတ် သတင်းပေးနိုင်သူအား ဆုငွေ ၅-ကျပ်ပေးမည်ဟု သရော်လှောင်ပြောင်သလိုလှိုနှင့် ကျေညာခဲ့လေသည်။

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

ပြတိသျှအစိုးရ၏ စုံထောက်ပုလိပ်တွေခြေလှမ်းလိမ့်
နေသည့်ကြားက ရန်ကုန်ရောက်အောင် ကြံဖန်ပြန်လာခဲ့ရ
သောသခင်အောင်ဆန်းကား၊ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် နေ၍
မဖြစ်တော့သဖြင့် ပုန်းလျှိုးဝှက်လျှိုးနေထိုင်သွားလာနေရ
လေသည်။ နိုင်ငံရေးအခြေအနေကလည်း ပိုမိုလှုပ်ရှား ပြင်း
ထန်လာပြီဖြစ်ရာ၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကို မရရအောင်ယူမည်
ဟုစိတ်ပိုင်းပြတ်ထားကြသော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်
မှာ ရှေ့ခြေလှမ်းအတွက် အပြင်းအထန် ကြိုးစားပြင်ဆင်
ကြရလေတော့သည်။

အားလုံးသဘောတူလက်ခံသည့်အချက်ကား ဗမာ
တွေ လွတ်လပ်ရေးလိုချင်ကြခြင်းမှာ တားဆီးဖြင့် ရသင့်ရ
ထိုက်သောလိုလားချက်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို၊ ဗမာပြည် ပြင်ပ
နိုင်ငံခြားသို့ထိုင်စေောင် သတင်းပို့ဖြန့်ချိမှုရရှိရန်နှင့်နိုင်ငံ
ခြားအကူအညီတစ်ခုခုရမည်ဆိုလျှင် လက်ခံကြရန်ဟူသော
အချက်ပင်တည်း။

သို့သော်-ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် မည်သည့်နိုင်ငံခြား
အကူအညီကို တောင်းယူ ရရှိကြသည်ဟူသော ပြဿနာ၏
အဖြေကိုကား မည်သူမျှ တိကျစွာမပေးနိုင်စေ။

ထိုအတောအတွင်း၌မမျှော်လင့်သောထွက်ရပ်ဂိုဏ်း

ခေါင်းဆောင်ခေါက်တာဘမော်နှင့်ခေါက်တာသိန်းမောင်
ထံမှ ကြားသိရသော သတင်းစကား တခုက သခင်
အောင်ဆန်း၏ ဘဝကို၎င်း၊ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲ၏
နိုင်ငံကို၎င်း၊ တမျိုးတဖုံပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်အောင်ဖန်
ဆင်လိုက်ခဲ့ပြန်ပါသတည်း။

* * * *

သောဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအသင်း
ဦး၏ လုပ်ငန်းအရပ်ရပ်၌ အလွန်ပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့လေ
သည်။ ကျောင်းသားထုကြီးကို စည်းရုံးခြင်းဖြင့်ဗမာလူငယ်
ထုကိုစည်းရုံးနိုင်မည်။ လူငယ်တွေကိုစည်းရုံးနိုင်လျှင် ဗမာ့
လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် နိုင်ငံရေးတွင်အလွန်အရေးပါ
သော အင်အားစုကြီးတခုကို အလိုလိုရနိုင်သည်ဟူ၍ သူ၏
စိတ်ဝင်စားမှုသည် ကြည်မိခဲ့လေသည်။

၁၃၀၀-ပြည့်နှစ်အရေးတော်ပုံ

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ တ ၀ မှာ ဗမာနိုင်ငံ၏
လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းနှင့် ခွဲခွာ၍ မရအောင် ဆက်စပ်လျက်
ရှိခြင်းကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကို လေ့လာရာတွင်လည်း ဗမာ့
လွတ်လပ်ရေးသမိုင်းကို ချိန်လှုပ်ထား၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ နိုင်ငံရေးဘဝဦးကို မွေးဖွားပေ
ထုတ်ပေးခဲ့သော ၁၉၃၆-ခုနှစ်၊ တက္ကသိုလ်သပိတ်ကြီး
ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဗမာပြည်နိုင်ငံရေး
လှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း ဆက်လက်လေ့လာရင် လိုအပ်ပေ
သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည် သပိတ်ကိစ္စမှ ဆက်စပ်ဖြစ်ပေါ်လာ

ထို့ကြောင့်ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ
သမဂ္ဂအသင်း၏ အောင်မြင်ရေးအတွက် ခရိုင်နယ်များသို့
ပို့လှူထွက်၍ စည်းရုံးလှူဆောင်ခြင်း၊ ရံပုံငွေရှာ၍
အောက်ခံခြင်း၊ လူထုတရားပွဲများ ကျင်းပဟောပြောခြင်း၊
သောစည်းရုံးလုပ်ငန်းအရပ်ကို ပင်ပမ်းခံကာ အင်တိုက်
အားတိုက်လုပ်ခဲ့ပေသည်။ သူ၏ ကြိုးစားမှုကြောင့်လည်း
ဗမာနိုင်ငံအနှံ့ အပြားတွင်နယ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂအသင်း
အဖွဲ့ အမြောက်အမြား ဖြစ်မြောက်ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေ
သည်။

ထိုထက်တူးခြားသည်ကားဗိုလ်ချုပ်ထို့လူစုကြီးပမ်း
မျက်ဖြင့် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများညီလာခံ
ဦးကို ပဋ္ဌမဆုံးအကြိမ် မန္တလေးမြို့၌ အောင်မြင်စွာ
ကျင်းပနိုင်ခဲ့၏။ ဗမာနိုင်ငံ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ၏

ပဋမဆုံးအတွင်းရေးမှူးအဖြစ်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အေးကိုပင် ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ်ထုက ရွေးတင်မြောက်ခဲ့ကြလေသည်။ (ပထမဥက္ကဋ္ဌမှူးအမ်အေ ရာရှစ်)ဖြစ်လေသည်။

ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများအသင်း၏ ဒုတိယနှစ် (၁၉၃၇-၃၈)တွင်မူ ဗိုလ်ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာသည်။ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားဒုတိယညီလာခံကြီးကိုလည်း ပုသိမ်မြို့တွင်ခမ်းနားသိစွာကျင်းပအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်က ဗိုလ်ချုပ်မှာ ဘီအေ အောင်ပြီး ဘီအယ်လ် ဥပဒေတန်း၌ ပညာ ဆက်သင်လျက်ရှိသို့သော်... သူ၏စိတ်များမှာကျောင်းသုံးဥပဒေစာအုပ်ထဲတွင်မရှိ၊ ကျောင်းသားလူငယ်များကိုပျိုးချစ်စိတ်ရေးစိတ်၊ လွတ်လပ်ရေး လိုချင်စိတ်တွေ ပွားများလာအောင် လူ့ဆော်လမ်းပြပေးရန်သာ ဆန္ဒရှိနေ

“ကျောင်းသားနှင့်နိုင်ငံရေးမသက်ဆိုင်” ဟု စကားကို ဗိုလ်ချုပ်ကလက်မခံနိုင်၊ နယ်ချဲ့သမားအောက်က ကိုလိုနီပညာရေးစံနှစ်အတိုင်း သင်ကြားသော ကျောင်းသားများ၏ ဘဝကို နိုင်ငံရေးနှင့်

ကျောင်းသားများကိုယ်တိုင် လွတ်မြောက်အောင် ကြံစည်ဟု သူကစွဲမြဲစွာယုံကြည်ခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်သည်သူယုံကြည်ချက်အတိုင်းကျောင်းသားသမဂ္ဂလုပ်ငန်းများကို အာရုံစိုက်၍ အချိန်ပြည့်အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီး၊ သူ၏ပညာဆက်လက်သင်ကြားရေးကိုလျစ်လျူရှုခဲ့ခြင်းကြောင့် ဘီအယ်လ် ပထမနှစ်စာမေးပွဲကို ရှုံးခဲ့လေသည်။ သို့သော်... သူ၏စိတ်ထဲတွင် နိုင်ငံရေးအတွေးအခေါ်တွေ ပြာသွယ်နေပြီးဖြစ်၍ စာမေးပွဲပွဲသည်ကိုခမ်းမနည်းစွာလည်း မစိုက်တော့ပေ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသပိတ်ကြီးမှအတွေ့အကြုံနှင့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂအသင်းကြီးကို ခေါင်းဆောင်မှုမှလျှော့အပ်သောအယူအဆအတွေးအခေါ်ကြောင့်သူ၏စိတ်တွင် အာလွတ်သက်ရေးကိုမရရအောင်တိုက်ယူရန်နှင့်နိုင်ငံရေးကို နှိပ်စက်လက်ကျောက်ဝင်ပြီးဆောင်ရွက်လိုသောဆန္ဒတွေသာ ဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့တော့သည်။

ထိုအချိန်၌ ဗမာပြည်ရှိ နိုင်ငံရေးပါတီများအနက် ပျိုးချစ်စိတ်တက်သန်သော လူငယ်တွေဦးစီးပြီးအတက်ကြွဆုံးပါတီဟူ၍ ထိုဗမာအစည်းအရုံး(သခင်ပါတီ)တခုသာ ရှိလေသည်။ ထိုဗမာ အစည်းအရုံးမှာ ၁၉၃၆-ခုနှစ်

ကျောင်းသားသပိတ်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ပေါ်ပေါက်လာ၍ ၁၉၃၈-ခုနှစ်တွင်မူ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြခေါင်းဆောင်သော အပိုင်းနှင့် သခင်ထွန်းအုပ်၊ သခင်ဗစိန်ကိုဦးစီးသည့် အပိုင်းနှစ်ပိုင်းမှာ အချင်းချင်းစိတ်သဘောကွဲလွဲလျက် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး နှစ်ခြမ်းကွဲသွားလေသည်။

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ဆန်းကား သူ၏ယူဆချက် အတွေးအခေါ်များနှင့် အနီးစပ်ဆုံးသော နိုင်ငံရေးပါတီကိုရှာဖွေရာတွင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကိုသာ မြင်၏။ တဖန်သခင်ထွန်းအုပ်၊ သခင်ဗစိန်တို့အယူသည်းမကိုလည်း မနှစ်ချိုက်သဖြင့် နောက်ဆုံးသို့ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ သခင်မြတို့ဦးစီးသည့် မူလတို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီးသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်လေတော့သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ၏ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုအောင်ဆန်းသည် သူ၏ရာထူးသက်တမ်းမစေ့ မီပင် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး၏ဌာနချုပ် အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး သခင်အောင်ဆန်းဘဝသို့ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ၏နေရာဖြစ်သော ဗမာနိုင်ငံကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌနေရာကိုကား ထိုနှစ် တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ

ကိုဗစိန်၊ (ယခုကွယ်လွန်) ပင် ရှေးဦးစာကတ်မြောက်ခြင်း၊ ရေးလေသည်။

ထိုသို့တို့ဗမာအစည်းအရုံးသို့ ဝင်ခဲ့ခြင်းမှာ သူလုပ်သော နိုင်ငံရေးလုပ်ငန်းစဉ်များကို ထိရောက်စွာ လုပ်နိုင်လို၍၎င်း၊ စည်းရုံးရေးတွင် ရော့ရဲရဲဖြစ်နေသော ပါတီစည်းပုံ ကို ပြုပြင်စည်းရုံးလို၍၎င်း၊ ဖြစ်လေရာ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးဖြစ်လာလာချင်း ဗိုလ်ချုပ်သည် စံနစ်ကျပြီး နှစ်စသော စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းများကို စတင်တော့၏။ အချိန်က သူနှင့် တပြိုင်တည်း နိုင်ငံရေးလုပ်ရင်း သခင်မြစသော သခင်နှု၊ သခင်သိန်းဖေ၊ သခင်လှဖေတို့၏ အကူအညီ အကြံဉာဏ်ကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၃၈-ခုနှစ်သည်ကား ၁၉၄၁-ခုနှစ် (ဒုတိယကမ္ဘာစစ်) ဟိုဘက်ပိုင်းမှာ ဗမာ့သမိုင်းတွင် အလွန်အရေးကြီးလှသောနှစ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမူကား ထိုနှစ်တွင် ဗမာနိုင်ငံတွင် မကြုံဘူးသော ပြည်သူလူထုစည်းရုံးမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ “၁၃၀၀-ပြည့်နှစ်အရေးတော်ပုံကြီး” ဆို၍ ပေါ်ကဲခဲ့သော ကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုနှစ်တွင် ဒုတိယဗမာ-မုတ်စလင် အဓိကရုဏ်းကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အက်ဥပဒေပြင်ဆင်ရေး

ဥပဒေကြမ်းကိုလည်း ခေါက်တာ ဘမော်တို့ အစိုးရ
လွှတ်တော်တွင် တင်သွင်းအတည်ပြုသောနှစ်ဖြစ်လေသည်။
ဗိုလ်ချုပ်တယောက် မရှိသော်လည်း တက္ကသိုလ် သမား
ခေါင်းဆောင် ကိုဗဟိန်း၊ ကိုလှရွှေ၊ ကိုသိန်းအောင်၊
ကိုလှမောင် (စာရုပ်ပြည်ရောက်ဗမာသံအမတ်ကြီးဟောင်း
တို့မှာ ၁၉၃၆-ခုနှစ်၊ သပိတ်က ချမှတ်ခဲ့သော လမ်း
အတိုင်း ပြတ်သား တင်းမာစွာ ဆောင်ရွက် ကြလေ
ကျောင်းသားတု၏ စည်းရုံးမှုအင်အားကို တောင့်တင်း
ရရှိခဲ့၏။ တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ တိုးတက်သော ခေါင်း
ဆောင်မှုကြောင့်လည်း ရေနံမြေအလုပ်သမား တောင်
လယ်သမားများ ရပ်ကွက်တွင်လည်း စည်းရုံး ညီညွတ်
ရအောင် လှုံ့ဆော်ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်။

နိုင်ငံရေးစကားပြင်ဆိုရသော် ထိုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှ
နယ်ချဲ့သမားအား လူထု အကြံ တော်လှန်ရေးနည်းဖြင့်
တိုက်ရန် အဆင်သင့်ရင့်ရော်မှုညှိဝင်းနေသော အခြေအနေ
မျိုးသို့ ရောက်နေခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုကြောင့် ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌကိုဗဟိန်းနှင့်
အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေတို့ မကျွေးမြို့သို့
ကျောင်းသားကိစ္စဖြင့် သွားရောက်စဉ် အစိုးရက ပမ်းသီ
ချုပ်နှောင် လိုက်သည်မှအစပြုပြီး၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်နှင့်

တက္ကဋ္ဌဗမာတပြည်လုံးရှိ ကျောင်းများသို့ ကူးစက်ပျံ့နှံ့
သွားခဲ့သော ဒုတိယအကြိမ် ကျောင်းသားသပိတ် အရေး
တော်ပုံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်အခါက ဗမာပြည်တွင် ခေတ်မှီစည်းရုံးမှု
သဘောသက်ဝင်သော အလုပ်သမားအသင်းအဖွဲ့ဟူ၍ မရှိ
သေး၊ ရေနံမြေအလုပ်သမားများသာလျှင်စိတ်ဝါတ်အတက်
ကြွဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရေနံမြေ သပိတ်မှောက်
အလုပ်သမားတပ်ကြီး အလုံးအရင်းနှင့် ရန်ကုန်သို့ ချီတက်
လာခြင်းကို နန်းရင်းဝန် ခေါက်တာဘမော်၏ အစိုးရအဖွဲ့
နှင့် ဗြိတိသျှဘုရင်ခံတို့ပါ မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးပြီး တုန်
လှုပ်ခြောက်ခြားခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်လမ်းတလျှောက် အမြို့မြို့မှနေ၍ အလုပ်
သမားတပ်ကြီးကို ပုလိပ်တို့ကတားဆီးကြသေး၏။ သို့သော်
စည်းကမ်း သေဝပ်စွာနှင့် လူထုအင်အား အရသာလျှင်
ချီတက်လာခြင်းကြောင့် ပုလိပ်တို့၏ အဓမ္မ တားမြစ်ခြင်း
မှာ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

ရေနံမြေ အလုပ်သမားတို့၏ အကြံ လှုပ်ရှားမှုနှင့်
ဘက္က သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌကိုဗဟိန်း၊ အတွင်းရေးမှူး ကိုဗဆွေတို့
အမ်းဆီး ခံရခြင်းကြောင့် ဆူပူမကြေနပ် ဖြစ်နေသော

ကျောင်းသားထု၏ အခြေအနေကို နိုင်ငံရေး အမြင်တွင် အလွန်တန်ဖိုးရှိသော အခြေအနေပင်ဖြစ်ကြောင်း သခင်အောင်ဆန်းအမှူးရှိသော လူငယ်နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များက ကောင်းစွာသဘောပေါက်ခဲ့ကြလေသည်။

ရေနံမြေ အလုပ် သမား တပ်ကြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာချိန်တွင်ကား ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှင့် ဗမာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိကျောင်းသားအားလုံးသပိတ်မှောက်နေကြပြီးလျှင် တတိုင်းပြည်လုံး နိုင်ငံရေးကြွေးကြော်သံတွေ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ဟစ်အော်သံတွေ ဆူညံ လျက်ရှိနေပေပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ ထိုအချိန်ကကျောင်းသား သမဂ္ဂ ဥက္ကဋ္ဌ မဟတ်တော့ဘဲ၊ တို့ဗမာ အစည်းအရုံး၏ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး သခင်အောင်ဆန်းသာ ဖြစ်နေရာရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှင့်ဆီလျှင် တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကော်မတီလူကြီး တဦးအဖြစ်သာ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်မှုရှိနေတော့၏။

သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား ကျောင်းသား လူထုကြားထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တဦးပင် တို့ဗမာ အစည်း အရုံး၏ နိုင်ငံရေး လုပ်ငန်းစဉ် လုပ်နေသည့် ကြားက တက္ကသိုလ်နှင့်

ကျောင်းသားသမဂ္ဂကို သံယောဇဉ် မှုပြုတ်နိုင်ပေ၊ ထိုကြောင့် အားလပ်ချိန်ရတိုင်း တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်များနှင့် အတူရင်းနှီးစွာ ဆွေးနွေးခြင်းအကူအညီ အကြံဉာဏ်ပေးခြင်းစသဖြင့်တိုက်ရိုက်အားပေးခဲ့လေသည်။

၁၃၀၀-ပြည့်နှစ် အရေးတော်ပုံကြီးတွင် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုဗဟိန်း၊ ကိုလှရွှေကိုဗဆွေတို့လောက် နာမည်မထင်စေကာမူ စတင်သပိတ်မှောက်သည့်ကိစ္စ၊ ရေနံမြေအလုပ်သမား သပိတ်တပ်ကြီး ချီတက်ရေးကိစ္စ၊ ကျောင်းသားဗိုလ်အောင်ကျော်ကျဆုံးပြီး သပိတ်မှောက် ကျောင်းသားတွေ အရေးတော်ပုံသည့်ကိစ္စ၊ အာ-အီး-တီ ဘတ်စ်ကားအလုပ်သမားများ၊ သပိတ်မှောက်သည့်ကိစ္စတွေအားလုံး၌လှုပ်ရှားမှု၏နောက်ပိုင်းပိုင်းခိုက်ရိုက် အကြံဉာဏ်ပေးအစီအစဉ်များ ပြုလုပ်ပေးဆောင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအရေးတော်ပုံနှစ်က အဖြစ်အပျက် အကြောင်းခြင်းရာတွေကို စုံလင်အောင် ပေါ်ပြနေမည်ဆိုလျှင်ကျယ်အံ့စိုး၍ ဤမျှနှင့်ပင် တော်လိုက်ရပါတော့သည်။

သို့သော်...ဗမာတနိုင်ငံလုံး ကြိမ်မီးအုံ့သလို ဆူပူအုံ့ကြွကာ ပြည်သူလူထုကြီး၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကိုမကြံ

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

၁၇

ဘူးအောင် ရရှိခဲ့သော ၁၃၀၀ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီး၏
ထင်ရှားသည့် အကျိုးသက်ရောက်မှုတစ်ခုကား ဒေါက်တာ
ဘမော်ခေါင်းဆောင်သော ညွန့်ပေါင်း အစိုးရအဖွဲ့မရှိ
မလှ ပြတ်ကျခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

* * * *

“တော်လှန်ရေးသမားဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း”

ဗမာ့တို့အပေါ် စေတနာရှိလှပါသည်။ ဗမာ့
လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် အကူအညီပေးချင်လှပါသည်
ဆိုသော ဂျပန်တို့ကားဗမာပြည်တွင်းသို့ချင်းနှင်းဝင်ရောက်
မိသည်နှင့်တပြိုင်နက်သူတို့၏ဇာတိရပ်ကွက် နှစ်ကျယ်မနေတော့
ဘဲ တွင်းတွင်းပေါ်အောင် လုပ်ကိုင်ပြုမူနေကြလေပြီ။

ပစ္စည်းယူလှသတ်၊ အပြစ်တင်သူတွေကို ပါးရိုက်၊
အမျိုးသမီးတွေကိုမတရားကျင့်ခြင်းစသည်တို့ကားဗမာပြည်
ရှိ ဂျပန်စစ်တပ်တွေက ထမင်းစားရေသောက်သလို မှန်မှန်

www.burmeseclassic.com

ကြီးပြုကျင့်သွားကြသော သောင်းကျန်းမှုများပင်ဖြစ်လေ
တော့သည်။

ဖက်ဆစ်စံနစ်အရ လူထုခေါင်းပေါ်တွင် မီးမိုး
ကာ အာဏာဖြင့် တင်းမာခက်ထန်စွာ ဗမာပြည်သူလူထု
အပေါ် စိုးမိုးလျက်ရှိရာ အစွမ်းကုန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်
လှသော ဂျပန်စစ်ပုလိပ်(ကင်ပေတိုင်)အဖွဲ့ကလည်း ဂျပန်
ဆန့်ကျင်ရေးအရိုပ်အဆိုင်ဟူသမျှသုတ်သင်ခြေမှုန်းလျက်ရှိ
လေသည်။

သို့ရာတွင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ မစူးစမ်းမဆင်ခြင်ဘဲ
တခုခုထုလုပ်ရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အခြေအနေကလည်း
မပေးကြောင်းကို ဟိုင်နန်ကျွန်းတုံးကတည်းကအတော့အကြံ
ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် ကောင်းစွာသိရှိခဲ့လေသည်။

ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် စံနစ်လက်အောက်တွင် စံနစ်
မကျသော လှုပ်ရှားမှုများသည်အကျိုးများဘို့ထက်အကျိုး
ယုတ်ဘို့ကပိုများသည်။ တကယ်ထိရောက်အောင်မြင်သည်
တော်လှန်ရေးမည်သည်အဘက်ဘက်ကပြည့်စုံအောင် စည်း
ကမ်းစံနစ်ကျစွာ စည်းရုံးပြင်ဆင်ရန် အထူးလိုအပ်သည်။

ဤအချက်များကို ဗိုလ်ချုပ်သည် လေးနက်စွာ

သုံးသပ်တော့တော့ခဲ့၏။ ဂျပန်လိုလက်နက်ပြည့်စုံပြီး ရက်
စက်ကြမ်းကြုတ်သော ရန်သူအား တော်လှန်တိုက်ရန်ကား
တာဝန်ကြီးမားသလောက် ပြည်သူလူထုအဘို့ အန္တရာယ်
များကြောင်းကိုလည်း ကြိုတင်မြင်ခဲ့မိ၏။

ထို့ကြောင့်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သူ၏ဗမာ
တပ်မတော်မှ ရဲဘော်များကိုမဟိုပြု၍ ဖက်ဆစ်တော်လှန်
ရေးမြင်ဆင်မှု၊ စည်းရုံးမှုများကအထူးပိုမိုသိသိပ်စွာပြုလုပ်
ခဲ့လေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန်အားပြန်လည်
တော်လှန်ရန် အစီအစဉ်အားလုံးကို ၁၉၄၃-ခုနှစ် မကုန်းမိ
ပြင်ဆင်ပြီးစီးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့သော် ပြင်ဆင်
မှုများကား လက်တွေ့လုပ်ရာ၌ ထင်သည်အချိန်အပိုင်း
အတွင်းမပြီးမြောက်ခဲ့ပေ။ မပြီးခြင်းမှာလည်း ထိုမျှခက်ခဲ
နက်နဲသောအရေးတော်ပုံကြီးအတွက်ဖြစ်ကတတ်ဆန်းပြင်
ဆင်မှုများဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကမကျေနပ်နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်
လေသည်။

ပြည်သူလူထုကြီးအားဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓါတ်
တွေ့လှုံ့ ဆော်ပေးရန်ကိစ္စ၊ တော်လှန်ရေး တပ်သားတို့၏
ရိက္ခာဖြည့်တင်းရေး၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ အချင်းချင်း

အောင်ဆန်းဦးထို့အဖေ

ဆက်သွယ်ရေးကိစ္စများမှာ ၁၉၄၃-ခုနှစ်အတွင်းပြည့်ပြည့်စုံစုံ မပြီးမြောက်သေးသော ပြဿနာ ရပ်များပင် ဖြစ်လေသည်။

အိန္ဒိယရှိ မဟာမိတ်စစ်ဌာနချုပ်နှင့်မူ ၁၉၄၃ခုနှစ် ကုန်လောက်တွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ်ခဲ့၏။ သို့သော် ဂျပန်အား အတိအလင်းလက်နက်စွဲကိုင် ကော်လွန်ရန်ကိစ္စကို ဗိုလ်ချုပ်က အလောတကြီးမလုပ်ဘဲ၊ ဝေချာစွာ စဉ်းစားချိန်ဆခဲ့လေသည်။ ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့မှာ မျက်ခြေမပြတ် အကဲခတ်နေသည်ဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ်တို့အနေနှင့် ခြေလှမ်းတချက်မှားယွင်းစွာအပြစ်ကင်းမဲ့ သောပြည်သူလူထုအပေါ် ဒလကြမ်းညှဉ်းပမ်းရက်စက်တော့မည့် အရေးကို အထူးပင် စိုးရိမ်ခဲ့မိ၏။

ရန်ကုန်မြို့ရှိဗီဒင်ဘယ်ရီလမ်းရှိ သခင်သန်းထွန်းနေအိမ်တွင် အကြိမ်ကြိမ်လျှို့ဝှက် စည်းဝေးဆွေးနွေးခဲ့ခြင်း၊ အိန္ဒိယရောက် ရဲဘော်ကိုသိန်းဖေနှင့် ဆက်သွယ်ကာ ဗမာလူငယ်အချို့အား တိတ်တဆိတ်အိန္ဒိယပြည်သို့ လေ့ကျင့်ခင်းယူရန်စေလွှတ်ပြင်း၊ ဗမာ့တပ်မတော်မှရဲဘော်များကိုလည်း တော်လှန်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သဘောတရားရေး၊ စစ်ရေးသင်တန်းများပေးခြင်းအစရှိသောပြင်ဆင်မှုများကို ရှေးဦးစွာဂရုစိုက်ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၄ခု-ဩဂုတ်လ ၄-ရက်မှ ၇-ရက် အတွင်း မှာမူ ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေး၊ ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီး (ဃ-ခ-ပ-လ)ကို ပဲခူးမြို့တွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဖွဲ့စည်းအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

ကိုနောက် တော်လှန်ရေးအတွက် အစားစိတ် ပြင်ဆင်မှုများကို တဘက်ကလုပ်၍ တဘက်ကလည်း ဗမာ့တပ်မတော်စစ်ဌာနချုပ်တွင်(ပြည်သူ့ ဆက်ဆံရေးဌာနချုပ်ကြီး)ဟု၍ သီးသန့်ဖွင့်လှစ်ကာတပ်မတော်နှင့် ပြည်သူ့လူထုများနှင့် စွာချဉ်းကပ်ဆက်ဆံရေးအစီအစဉ်များကို ဗိုလ်ချုပ်ကပင် ညွှန်ကြားပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

တဖန်ဗိုလ်ချုပ်ခြေလှမ်းမှန်သမျှကို မျက်ခြေမပြတ် အကဲခတ်ကြည့်နေသော ဂျပန်တွေက ယိုးမှားသံသယမဖြစ်အောင်လည်း “ရန်သူကို အပြုတ်တိုက်ရန်” ဟု အကြောင်းပြုလျက် တပ်မတော်ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းပြီး ယခင်ကဂျပန်တွေထားခိုင်းသောနေရာတွင်နေရသည့် တပ်မတော်၊ တပ်ရင်း၊ တပ်ခွဲတို့ကိုလည်း ဗိုလ်ချုပ်တို့ စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်က ညွှန်ကြားမှုထားသည့် နေရာသစ်များသို့ စခမ်းပြောင်းနေစေခဲ့လေသည်။

“ရန်သူ” ဆိုသည်မှာအင်္ဂလိပ်လောကီဂျပန်လောကီတို့

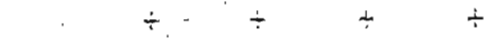
ကား ဗိုလ်ချုပ်ကပွင့်ဟမပြောခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်နောက်ဆုံး အချိန်အထိ တပ်မတော် သို့မဟုတ် တော်လှန်ရေးအင်အား စုံများနှင့်အဆက်အသွယ်မရှိသူတို့က ဗိုလ်ချုပ်တို့၏စစ်ကြောင်း ဆင်မူမှာ ရန်သူအင်္ဂလိပ်ကိုပင် ထိုက်ခိုက်ရန်ဟုထင်မှတ်ခဲ့ကြလေသည်။

၁၉၄၅-ခု နှစ်ဆန်းလတ်သော် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးပြင်ဆင်မှုအရပ်ရပ်သည် ပြီးစီးလှပြီဖြစ်လာသည်။ ဂျပန်တို့ကလည်း တကယ်တမ်းအင်္ဂလိပ်ကို ထိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်အထိ မဟာမိတ်စစ်ဌာနချုပ်နှင့် ဆက်သွယ်မှု ရရှိသည်ဆိုလင့်ကစား၊ ဗမာ့တော်လှန်ရေး တပ်သားနှင့် တပ်မတော်တို့၏ နောင်ရေးနှင့်တကွ ဂျပန်ကို ကူညီထိုက်ထုတ်ပေးသည့်အတွက် အခွင့်အရေးထစုံတရာကို ပေးလိမ့်မည်ဟူသော ဂတိစကားလည်း မရသေးဘဲ ငါရေးရာဖြစ်နေသေးသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်က “အို-ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ မဟာမိတ်တို့ဆီက ဘာအခွင့်အရေးမှ မရချင် နေစေပေး ကျုပ်တို့ဟာကျုပ်တို့ ဂျပန်ကိုတော်လှန်ကြမယ်။ ဒါမှလဲ ကမ္ဘာက ကျုပ်တို့ဟာ တကယ့်ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးသမား တွေဆိုတာသိလာလိမ့်မယ်” ဟု ပြတ်သားစွာပြောဆို အကြံပေးရာက ၁၉၄၅-ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇-ရက်နေ့တွင် ဗမာ

နိုင်ငံသမိုင်းတွင် ထင်ရှားစွာ မော်ကွန်းတင်ထားရအံ့သော ဖက်ဆစ် တော်လှန်မှု အရေးတော်ပုံကြီးသည် အကောင်အထည်ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အထက်ပါ အချက်အလက်များကို ထောက်ရှုခြင်းအားဖြင့် ဘယ်သူက ဘယ်လိုဝေဘန်စေကာမူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တကယ်ပြောင်မြောက် ပြတ်သားသော တော်လှန်ရေးသမားအစစ် တယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှပေတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ဝတ်ထားသောလူရွယ်တယောက်နှင့် ကာကီရှပ်ဘောင်းဘီ
ရှည်ဝတ်ထားသော ဗမာလူငယ် ၃-ယောက်တို့ကိုတွေ့ရပေ
လိမ့်မည်။

ကားမောင်းသူအနီးတွင်ကား၊ ကာကီရှပ်လက်တို၊
ကာကီဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားပြီး၊ ဦးခေါင်းချွန်ထွက်နေ
သည်ကိုထင်ရှားစွာ ဖော်ပြစေသည့် ကတုံးဆံတောက်နှင့်
မျက်မှောင်ကတ်လျက်နေသူ အသက် ၃၀-ခန့် လူရွယ်ထိုင်
လျက်လိုက်ပါသွားလေသည်။ သူကား ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့
ကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပင်တည်း။

ရခိုင်သို့ စည်းရုံးရေး ခရီးထွက်စဉ်က

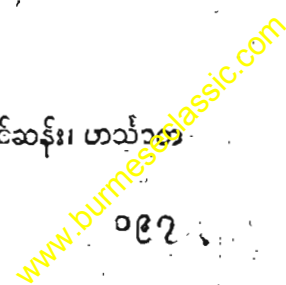
၁၉၄၆ ခု၊ မတ်လ ၄-ရက်၊ တနင်းလာနေ့နံနက်
၁၀-နာရီအချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့ ပြည်လမ်းမကြီး အတိုင်
မြောက်ဘက်သို့ ခပ်မြန်မြန် မောင်းနှင်သွားလျက် ရှိသော
၃-တန်စစ်မော်တော်ကားကြီးတစ်စီးကို သေချာစွာ ကြည့်
လိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ၎င်းစစ်ကားထဲ၌ အင်္ဂလိပ်၊ ကုလား
ကပ္ပလိစ်သားဟူ၍ တယောက်မျှမပါ။ ကားမောင်းသူမှာ
ဗမာအရပ်သား တယောက်ဖြစ်လျက်၊ ကားထဲတွင်လည်း
ကာကီဖေါ့ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော အသက် ၅၀-ခန့်
ဗမာလူကြီး နှစ်ယောက်၊ အသားဖြူဖြူဝဝ ဗလကောင်း
ကောင်းနှင့် ရှပ်လက်တိုအဖြူ စစ်ဘောင်းဘီရှည်အစိမ်းရောင်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ရခိုင်ပြည်၏အခြေအနေ
များကိုစုံစမ်းလေ့လာရန် ရန်ကုန်မှ သွက်ခွာလာခြင်းဖြစ်
ရာ၊ သူနှင့်အတူ ဟင်္သာတဦးမြ၊ ဦးအောင်ဇံဝေ၊ (ရခိုင်
ခေါင်းဆောင်)နှင့် သခင်ဂတင်ကြီးတို့လည်း ပါလာလေ
သည်။

ဗိုလ်ချုပ်၏နောက်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်အဖွဲ့
ဝင် တပ်မတော်အရာရှိဟောင်းများလည်း လိုက်ပါလာကြ
သည်။ ယခု သူတို့တောင်ဂုတ်လမ်းမှတဆင့် ရခိုင်ပြည်သို့
သွားရန်ခရီးထွက်လာကြသည်။

သခင်မြ

မူလအစီအစဉ်တွင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဟင်္သာတ

ဦးမြ၊ ပျော်ဘွယ်ဦးမြတို့ ရခိုင်ပြည်သွားရန်ရှိခဲ့သော်လည်း ခရီးထွက်သောအခါ ပျော်ဘွယ်ဦးမြတယောက်မပါသဖြင့် နယ်ထွက်သွားသော သခင်မြသို့မဟုတ် သခင်ဝတင်လိုက် ရန်အတွက် သခင်ဝတင်ကြီးလိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ညနေ ၄-နာရီအချိန် နတ္တလင်းသို့ရောက်ကြသော် တောင်သူလယ်သမားအစည်းအဝေး လုပ်နေသောသခင်မြ တို့ လူစုကိုသွားတွေ့ရလေသည်။ ကြိုတင်အကြောင်းကြား ထားခြင်းမရှိသော်လည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက “သခင်မြ ဘဲလိုက်ခဲ့ပါဗျာ” ဟု ခေါ်သောအခါ သူ့ ခမြာမငြင်းမဆန် ချက်ချင်းပင်ထလိုက်လာခဲ့သည်။

သခင်မြကား ၁၉၄၁-ခုနှစ်၊ ကျောက်တော်မြို့၌ပင် လုပ်သော ရခိုင်အမျိုးသား ကုန်ဝရက်၏ညီလာခံသတင်သို့ ခို ဗမာအစည်းအရုံးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့ဘူး သူဖြစ်၍ ယခုအကြိမ်ပါဆိုလျှင် သူ့ရခိုင်ပြည်သို့သွားသည် မှာ နှစ်ခေါက်ရှိတော့မည်၊ ရခိုင်ပြည်လိုက်မည်ဟုအားခဲ၍ လိုက်လာသော သခင်ဝတင်ကြီးကား၊ နတ္တလင်းမှာဆင်း ကျန်ရစ်လေတော့သည်။

ဦးအောင်ဇံဝေ

ရခိုင်ပြည်သွားအဖွဲ့တွင်အစစအရာရာထိမခန့်ခဲ့စေဘဲ

သူမှာ ဦးစီးအဖွဲ့ဝင် ရခိုင် အမျိုးသား ဝေဦးအောင် ဦးအောင်ဇံဝေပင်ဖြစ်လေရာ၊ မော်တော်ကားစက်ပျက်နေ ခြင်းကြောင့် သူ့ကြိုတင်ရေးဆွဲထားသည့်အတိုင်း နံနက် ၆-နာရီတိတိရန်ကုန်မှ ထွက်မည်ဟူသော အစီအစဉ် ပျက် ကွက်ခဲ့ရသည့်အတွက် အလွန်စိတ်ညစ်လျက် မျက်နှာမသာ ယာရှိခဲ့လေသည်။

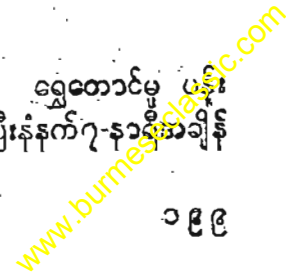
ထိုနောက် ပြောင်းစီးသော မော်တော် ကားက အလွန်ကောင်းမွန်၍ ထိုနေ့ညနေနေ့ဝင်ချိန်တွင် ရွှေတောင် သို့ ချောမောစွာရောက်သွားတော့မှ-

‘အင်း-ဒီကားကကောင်းပေလို့ အချိန်မှီရွှေတောင် သို့ ရောက်လာတော့တယ်၊ တယ်ကောင်းတဲ့ကားဘဲ၊ ဟဲ- ဟဲ-ဟု-

သူ၏ကျိုးနေသော ရွှေသွားနှစ်ချောင်း ပေါ် အောင် ဦးအောင်ဇံဝေမှာ ရယ်လာနိုင်တော့သည်။

တောင်ဂုတ်လမ်း

မတ်လ ၄-ရက်နေ့ညတွင်ပင် ရွှေတောင်မှ ပန်း တောင်းဘက်သို့ဖြစ်ကိုးကျွဲအိပ်ကြပြီးနောက် ၇-နာရီအချိန်

တွင် ပန်းတောင်မှ မော်တော်ကားဖြင့် စောင်ဂုတ်လမ်း
အတိုင်း ခရီးဆက်ထွက်ကြလေသည်။

စောင်ဂုတ်လမ်းကား။ ရခိုင်ပြည်နှင့်ဗမာပြည်ဆက်
သွယ်သွားလာရေးအတွက် အကောင်းဆုံးလမ်းဖြစ်၍ မ
သက်တ ပြုပြင်ထားသည်ဆိုသော်လည်း လမ်းမှာ အလှ
ကြမ်းတမ်းလျက်ပင်ရှိသေးလျက်၊ မော်တော်ကား ၂
ကောင်းစွာရှောင်သာအောင်ကျယ်ဝန်းသည့်နေရာ အလှ
ရှားလောက်အောင် ကျဉ်းမြောင်းလေသည်။

ယမန်နေ့ညက စောင်ရွာ အိပ်မရသောကြောင့်
ကားပေါ်တွင် လူအားလုံးမှာ ငိုက်မြည်း၍ လာကြလေ
မကြာမီ အိပ်ငိုက်ရာမှ မျက်လုံးကျယ်လာသော အဖြစ်
ရောက်ရလေတော့သည်။

တကဲ့ကိုချောက်ကျပြီ

မိုင်တိုင် ၄၀-ကိုကျော်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်တော်
၏ မော်တော်ကားသည် အကွေ့တနေရာတွင် နွားလှည်း
တစ်စီးကို ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ၊ ကားမောင်းသမားက နွား
ကိုတိုက်အံ့စိုး၍အရှောင်လွန်သွားသောကြောင့်၊ မော်တော်
ကား၏ လက်ဝဲဘက် ၂-ဘီးသည် စတင်ကမ္ဘားယံဖြင့်

ကပ်လျက်ရှိသော တတောင်ခန့်နက်သည့် ရေစီးမြောင်း၊
ကလေးထဲသို့ မြူးကန် ကျသွားလေတော့သည်။

အရေးထဲတွင် စက်ပါရုတ်စာရက် ရပ်သွားပြန်လေ
ရာ၊ ဘက်ထရီအားနည်းလှသော ကျွန်တော်၏ မော်တော်
ကားမှာမတုန်မလှုပ်ချောက်ထဲတွင် ငြိမ်နေလေတော့သည်။
စိတ်ဖြန်လက်မြန်နှင့် ခြေတမ်းထထကြွကြွရှိသော ဟင်္သာတ
ဦးမြက-

“ကဲ-ကဲ-ငိုင်နေလို့ မပြီးဘူး။ အားလုံးဝိုင်းတုန်းကြ
ရအောင်၊ ဟေ့-ကားမောင်းတဲ့သူဇော်၊ လုပ်စမ်းပါအုံး၊
ကွဲ့၊ ဟိုဘက်က ရဲဘော်တွေကော တုန်းကြလေ”

ဟု-ဆော်သြလိုက်သဖြင့်၊ ကျွန်တော်တို့တတွေမှာ
မနေသာဘဲ မော်တော်ကားကို တုန်းကြရတော့၏။

ကား၏လက်ျာဘက်တွင် ဦးအောင်ဇံ ဝေနှင့်သခင်မြ
တို့ပါ ချွေးတံစီးစီးနှင့် တုန်းနေကြရာ သခင်မြ၏ နောက်
နားတွင်ကပ်လျက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပေါ် ကျွန်တုန်းနေ
ရှာလေသည်။

“ကဲ-လုပ်ကြစမ်း ယောကျ်ားဘုသား”ဟု

ညာသံပေး၍ အားကုန်ဝိုင်းတုန်းကြ၏။ သို့
ကားက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ ငြိမ်ချက်သား ကော
တော့သည်။

“တယ်ဂွကျတဲ့ ကားဘဲ” ဟု စိတ်မရှည်
ဦးအောင်စံဝေက ငြီးလိုက်ရာ လူကြီးသလောက်
မြန်သော ဟသံတ ဦးမြက “အို...ဒါတွေရှောက်
နေလို့ အပိုဘဲဗျာ၊ ကဲ-ကားနောက်ဘီးကို ဂျိုက်ထော
ပြီး မြောက်ကြည့်ရအောင် ဟေ့-သူငယ်တွေ ရဲဘော်
ကော လာလာလုပ်ကြရအောင်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုမော်တော်ကား နောက်
ဂျိုက်ထောက် မြောက်ကြည့်ပြီး တုန်းကြည့်ကြပြန်
သော် အချိုးနဲ့ ပင်၊ တဖန်အနီးသို့ ရောက်လာသော
သမားအချို့ ကိုပါခေါ်ကာ၊ လူပေါင်း ၂၀-ခန့် ဝိုင်း
ကြပြန်၏။ ဤတွင် ကားရှေ့ပါ၏။ သို့သော်...လမ်း
သို့ မတက်၊ ကျန်တော်တို့ကားမှာ တကဲ့ကို “ချောက်
နေလေတော့သည်။”

မနပ်သောထမင်းနှင့် ဖုတ်လူးသော ငါးခြောက်

မော်တော်ကားတုန်းမရ၍ ချေးတဖိုးဒီးနှင့်

အနက်ကထမင်းမစားရသေးသည်ကိုသတိရပြီး၊ ဝမ်းဟာ
လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် မော်တော်ကားဆရာတို့အား
ဆက်ကိုကြိုးစားပြင်ရန်ခိုင်းပြီးပါလာသောဆံနှင့် ထမင်းကို
ချက်ကြလေသည်။

နာရီဝက်ကြာသောအခါ မနပ်သောထမင်းတအိုး
ဖြစ်လာ၏။ ငါးရုံခြောက် ၃-ပြားမီးဖုတ်ပြီး၊ မနပ်တနပ်
ထမင်းပူပူကို ပြာအလူးလူး မြေကြီးအလူးလူးငါးခြောက်
မှတ်နှင့် လှေ့ရသည်မှာ ဆာလောင်နေလွန်း၍လားမသိ
အလွန်စား၍မြှန်ကြ၏။

အချိန်သုံးနာရီကျော်ကျော်ကြာသွားပြီးမှမော်တော်
ကားစက်သည် ရုတ်တရက်နှိုး၍ရလေတော့သည်။ စက်နှိုးပြီး
ဆန့်န့် ပြင်းပြင်းနှင့် တဟုန်တည်း မောင်းတက် လိုက်မှ
ကားသည် လမ်းပေါ်သို့ရောက်လာသောအခါ အားလုံး
ဝမ်းသာ၍မသုံးနိုင်ဖြစ်ကြသည်။

မိုခ်းထိတောင်

သို့နှင့်ပင် ခရီးဆက်ထွက်ကြရာကျန်တော်တို့သည်
တပြည်ပြည် မြင့်သထက်မြင့်လာသော တောင်ကြီးများ
ပေါ်သို့တက်လျက်ရှိကြောင်း သိရလေသည်။ (မိုခ်းထိ
တောင်)ဟုခေါ်သောတောင်ကြီးကားအမြင့်ဆုံးဖြစ်လျက်
၎င်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှအရှေ့ဘက်ရောဝတ်မြစ်ကြီးကို၎င်း၊

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

အနောက်ဖက် ရခိုင်ပြည်ကမ်းရိုးတန်းဆီ၎င်း၊ လှမ်း၍ ကြည့်နိုင်လေသည်။

ပန်းတောင်းမှထွက်စဉ်ကစ၍ မြင်ရသောဘေးပင်လည်ရှုမျှော်ခင်းတွင် အခက်အခဲမရှိ ပကတိခြောက်ဆူနေသည့်သစ်ပင်များကိုမြင်ခဲ့ရသော်လည်း ခရီးမိုင်(၆၀)ကျော်သွားသောအခါ၌ကားပတ်ဝန်းကျင်ရှိသစ်ပင်ငါးပင်စိမ်းလန်းစိုပြေလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

အခက်အခဲတို့ဖြင့် စိမ်းစိုသာယာလော သစ်ပင်ငါးပင်တို့ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့်ရခိုင်ပြည်တက်မှ ရာသီဥတုအခြေအနေကို ခန့်မှန်းသိနိုင်လေသည်။

‘ရေပေါ်ကြီး’အမည်ရှိကုန်းမြင့်တခုကားအလွန်မြင့်မားမတ်စောက်လျက် အရှည်ဆုံးသော အတက်လည်းဖြစ်ကာ နွားလှည်းသာသာသွားသော ကျွန်တော်တို့၏ကားသည် တက်မှတက်နိုင်ပါ့မလားဟု စိတ်ထင်ထင်နှင့်လိုစပါလာကြသည်။

ယမန်နှစ်မိုင်းတွင်းက အာဖရိကတိုက်မှကပ္ပလီများမောင်းသော ကားကြီးပင် ၎င်းရေပေါ်ကြီး အတက်တွင် နောက်ပြန်ကျခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့၏ကားကို လူတွေအကုန်ဆင်းစေပြီးနောက် တက်ကြည့်ရာခပ်ပြည်ပြည်နှင့်အပေါ်သို့ရောက်သွားလေတော့သည်။

ကျားသောင်းကျန်းသောစခမ်း

ရေပေါ်ကြီးစခမ်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သောအခါ ညနေ ၆-နာရီ ထိုးလုနီးပြီဖြစ်၍ နာရီဝက်မျှ ထပ်သွားပြန်သော် နေမှာလုံးလုံးဝင်သွားလျက် တပြည်ပြည် မှောင်လာတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသောမော်တော်ကားမှာ ရှေ့မီးလုံးများဆွန်းမရအောင်ပျက်နေရာကျဦးမြောင်းလှသော တောင်ပေါ်လမ်းများ၌ မီးမပါဘဲ မော်တော်ကားမောင်းရန် အလွန်အန္တရာယ်များလှသဖြင့်၊ မိုင်တိုင်(၇၀)အလွန်တွင် ကျွန်တော်တို့၏မော်တော်ကားကိုထိုး၍ရပ်လိုက်ရလေတော့သည်။

တောကြီးထဲတွင် တညအိပ်ရချေတော့မည်၊ စတာအလယ်ခေါင်အိပ်၍ ကိစ္စမရှိ၊ ထမင်းတနပ်ပိတ်၍ အရေးမကြီး၊ တောင်ကုတ်လမ်းမှာလူသားစားကျားတွေသောင်း

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

ကျန်းနေသည်၊ ကပ္ပလိစစ်သားတွေ မကြာခဏ ကျားဆီ ရသည်ဆိုသော သတင်းက အရေးကြီးလေသည်။

ထိုကြောင့် ထိုနေ့ညက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ဦးမြ၊ သခင်မြနှင့် ဦးအောင်ဇံဝေတို့ကို မော်တော်ကား ပေါ်မှာအိပ်စေပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ရဲသော်တွေ အလှည့်နှင့် ကင်းစောင့်ကြရ၏။

ထိုနေ့ည ချောမောစွာလွန်မြောက်သွားလေသည်။

ဒုက္ခပေးသောကား

နောက်တနေ့နံနက် မိုးသောက်သော် ဒုက္ခတစ်ခု တွေ့ရပြန်၏။ မော်တော်ကားဘက်ထရီ အားကုန်သွားစက်နှိုး၍မရတော့ပေ။ ဝိုင်းတွန်းကြသေး၏။ သို့သော် ကားက ဗုံးတံပေ၍ ကပ်နေ၏။ အိပ်ရေးကလည်းပျက် ထမင်းကလည်းဆာသည့်အထဲ၊ မော်တော်ကားစက်နှိုး၍မပြန်၍ ကျွန်တော်တို့တတွေမှာ အတော်စိတ်ပျက်နေကြသေးပြီ။ ထိုအခိုက်နားလည်း ၄-စီး ပန်းတောင်းဘက်မှ တစ်လားသဖြင့် ၎င်းလှည်းဆရာများကို တောင်းပန်ပြီး ပစ္စည်းများကိုတင်ကာ လူတွေက ခြေလျင်လျှောက်ကြလေသည်။

(စလူ) အမည်ရှိ စခန်းတခုအနီးသို့ ရောက်သ

လှည်းတစ်စီးမှ နွားတကောင်သည် မသွားတော့ဘဲ၊ လမ်းပေါ်တွင် ဇွတ်ပေအိပ်နေတော့၏။

ထိုအခါ မတတ်သာသော လှည်းဆရာသည်၊ ၎င်းနွားကို ပြုတ်၍ နွားနေရာက သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်ထမ်းပြီး စခန်းသို့ ရောက်အောင် လာခဲ့ရလေသည်။

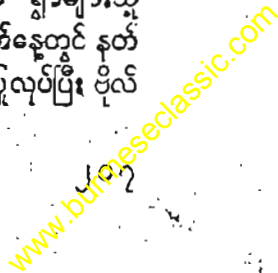
(စလူ) စခန်းတွင် ကျွန်တော်တို့ လှည်းဆရာတွေ ထံမှ ထမင်း တောင်းစား ကြရသည်။ စလူ စခန်းမှ တဖန် လှည်းအသစ်ငှား၍ ဆက်ထွက်ကြပြန်ရာ ညနေ ၃-နာရီ ထိုးခန့်တွင် တောင်ကုတ်မှ ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို ကြိုဆိုရန်ဆို၍ ကားကြီးတစီးတက်လာ၏။

၎င်းကားနှင့် ချက်ချင်းလိုက်လာမှ ညနေ ၅-နာရီခွဲခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့တောင်ကုတ်သို့ရောက်ကြတော့သည်။

တောင်ကုတ်မြို့

တောင်ကုတ်မြို့ကား စစ်ကြိုရေးဒဏ်ကြောင့်ပျက်စီးလျက်ရှိ၍ မြို့အတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သူတွေ သိပ်မများသေး။ အနီးအနားရှိ (နတ်မော်-မောင်ရွာ) စသော ရွာများသို့ ပြောင်းရွှေ့နေသူကများသည်။ မတ်လ ၇-ရက်နေ့တွင် နတ်မော်ရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ လူထုစီးဝေးပွဲပြုလုပ်ပြီး ဗိုလ်

တောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဟင်္သာတဦးမြ၊ သခင်မြဦးအောင်တံခွေနှင့် ဗိုလ်အောင်မင်း(ပြည်သူ့ရဲဘော်)တို့ အသီးသီး ဟောပြောကြသည်။

ဟောပြောပွဲအပြီးတွင် တောင်ကုတ်မှ လူကြီးတစ်ဦးက သူတို့မှာ အလွန်ချောင်ကျသော မြို့ဖြစ်၍ မြန်မာပြည်နှင့် အဆက်အသွယ် 'ခက်ခဲကြောင်း၊ စာနယ်ဇင်းများ မရောက်သဖြင့် ပညာဗဟုသုတ နည်းပါးကြောင်း ပြောသည်။ တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက အစည်းအဝေး လာဘော့ အမျိုးသမီးအချို့ကို ညွှန်ပြရင်း....

“အမယ်....ခင်ဗျားကိုဆီကို သတင်းစာတွေဘာတွေ့သာ မရောက်တာ မိန်းခလေးတွေ ခေါင်းက အမေက ကလေးတွေလိုပဲတာ ခေတ်ဆန်ဆန် ဖတ်စားတာဆိုတဲ့ ရန်ကုန် ဖက်ရှင်တွေတော့ အရောက် သားကိုးဗျ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ-

ကျွန်တော်တို့လူသိုက်တွင် ဝါးကနဲ့ပဲကျသွားလေသည်။ နောက်မှ

“ဒါကတော့ ဒီလိုပါ တခါတလေ ရုပ်ပွင့်တို့သာတို့ ရောက်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီကမိန်းခလေး တချို့ဟာ

ရန်ကုန်သွားပြီး ကျောင်းနေကြတာက စလို့ ဘာပညာ ဟုသုဘမှယူမလာတောင် ခေါင်းက “အမောက်” စတဲ့ စိတ်ရှင်သစ်တွေတော့ ယူလာပါတယ်” ဟု

ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူ ပါလာသော သံတွဲသား သာညွန့်က ရှင်းပြလေသည်။

မတ်လ ၈-ရက်နေ့ မုန်းလွဲ တချက်တီးချိန်တွင် တောင်ကုတ်မှစစ်တွေသွားရန် မီးသင်္ဘောနှင့်ထွက်ကြရလေ သာသည်။ ရခိုင်ပြည်တပြည်လုံးတွင် လူစီးမီးသင်္ဘော ၄-စီး သာ ရှိသည်ဟု ကြားသိရသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့စီးနင်း နက်ပါသွားသော သင်္ဘောမှာ လူတွေထိုင်စရာမရှိအောင် ညှို့ကြပ်နေလေတော့သည်။ သင်္ဘောသည် ရခိုင်ကမ်းရိုး တိုင်း အတွင်းမြစ်များမှ အထက်သို့ ဆန်တက်သွားရာ တချက်တချက်တွင် အနောက်စူးစူး၌ ကမ်းမမြင်ရသော နယ်လယ်ရေပြင်ကြီးကို မြင်ရသည်။ ရေမြေ တောတောင် ဆျာက်ဆောင်တွေ၊ အုံးပင်တောကြီးတွေနှင့်ရခိုင်ပြည်၏ အာဝဠမြေခင်းကား အထူးသာယာလှလေသည်။

လမ်းဟွင်ရမ်းမြဲကျောက်ဖြူမြို့များသို့ဖြတ်သွားရ၏။ နန်တက်သွားရင်း စကားပြောသံတို့သည် တရွာထက်တရွာ

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

(ဝဲ)သထက်(ဝဲ)လာသည်ကိုလည်း သတိပြုမိ၏။ သူတို့
လူများစကားပြောပုံက အလျဉ်းမပဲပကတိဘာသာကဲ့သို့ပင်
ပြီသ၏။ စစ်တွေနယ်ရောက်သောအခါ၌ကား--

“သုတို့ ခတ်မြန်မြန်ပြောသွားလျှင် ကျွန်တော်တို့
နားမလည်နိုင်တော့ပဲ”

ဟု-သံတွဲသားများက ဆို၏။

စစ်တွေအခြေအနေ

တောင်ကုတ်မှနှစ်ညအိပ်ခရီးသွားလျှင် မတ်လ ၁၈
ရက်နေ့ညတွင် စစ်တွေမြို့သို့ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်တော့သည်။
စစ်တွေမြို့ကား အလွန်ပျက်စီးလျက်ရှိ၏။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာက
မြို့ကို ယခုတိုင် သိမ်းထားသေးသဖြင့် မြို့သူမြို့သားများမှာ
စစ်တွေနှင့် ဝ-မိုင်ကွာ ကြက်ကိုင်တန်းသို့ စစ်မော်တော်
ကားများ အချောင်မစီးရလျှင် ကုန်းကြောင်းရွှောက်ကြ
ရ၏။

စစ်တွေမှသင်္ဘောစီးခရီးသွားလျှင်သင်္ဘောလက်မှတ်
အပြင် အရေးပိုင်ထံမှ လက်မှတ်စာစောင် ယူရသေး၏။
သင်္ဘောအိပ်သို့လည်း လူအများမလာရ၊ လူလာကြိုလျှင်
ပင် စပါယ်ရှယ်လက်မှတ်တောင်းရသေး၍ ကျွန်တော်တို့

ကျွန်သို့ လှပန်ဝင်စက “ဘူးသီးကျော်” လက်မှတ်တွေ
ခွဲကြီးပုံကို ပြေးသတိရမိလေသည်။

ဦးပညာသီဟနှင့် ကိုကြာလှအောင်

စစ်တွေမြို့တွင် ဆရာတော် ဦးပညာသီဟနှင့် ရခိုင်
ဦးပညာသီဟနှင့် ကိုကြာလှ
အောင်တို့ကို က အားလျော်စွာ သွားတွေ့လေသည်။ သူ
ကား ပြေလဆန်းတွင် ကျင်းပလေတံ့သော ရခိုင်တိုင်း
အိုင်ရာ ညီလာခံအတွက် စိုင်းပြင်း နေရင်း မကြာမီက
ပြုမှုနှင့်မသင်္ကာဟုဆိုပြီး (ဖ-ဆ-ပ-လ)အဖွဲ့ဝင် အချို့
ကား ဖမ်းထားခြင်း ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် စစ်တွေသို့
တက်နေကြပြီဖြစ်၍ ဗိုလ်ချုပ် အမှူးရှိသော ဗမာပြည်မှ
တိုင်းဆောင်များကိုမခမျာ်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရသောအခါ
ညီတွင် တအားတက်သွားတော့၏။

လူထုအစည်းအဝေး

နောက်တနေ့ နေ့လည် ၁၁-နာရီတွင် ၎င်းကြက်
တန်းအရပ်မှပင် လူထုအစည်းအဝေး ပြုလုပ်ကြ၏။

ဆန်းဦးတို့အဖေ

ဆရာတော် ဦးပညာသို့ဟက နာယက ဦးအောင်ဇံဝေက အကျိုးဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ဦးအောင်ဇံဝေကား ရခိုင်သံ ပီပီသသလေးလေး ကြီးဖြင့် (ဖ-ဆ-ပ-လ)၏ အဓိပ္ပာယ်ကို လူတိုင်း နားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့်သခင်မြတို့က ဗမာနိုင်ငံရေး၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးအခြေအနေများနှင့် လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးစခမ်းသို့ မည်သို့ လှမ်းရမည်ကို ရှင်းလင်း ယောပြောကြ၏။

ဟသံဘတ ဦးမြက လွတ်လပ်ရေးနှင့် စီးပွားရေး အကြောင်းကို ခပ်ရှင်းရှင်းဟောပြော၏။ ဗိုလ်အောင်မင်းက (ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်)အကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

ရခိုင်ပြည်၏စီးပွားရေး

ရခိုင်ပြည်၏ မြို့တော်ဖြစ်သော စစ်တွေမြို့ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ရခိုင်ပြည်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေဆိုးနေပုံကို သိနိုင်လေသည်။ ဗမာပြည်မှာထက် ငွေရှားနေသည်။

ဗမာပြည်ဘက်ကဲ့သို့ပြည်တွင်းစားကုန်သွယ်ကုန်တော့လည်းမထွက်၊ လမ်းပမ်းသွားလာရေးကလည်း ခက်ခဲ

လှသဖြင့် ကုန်ကူးသန်း၊ ရောင်းဝယ်ခြင်း ပြောပလောက်အောင်မရှိပေ။

အိန္ဒိယပြည်ဘက်မှ ပလောက်ပဲလုံချည်၊ အထည်၊ ဂိတ်အုပ်များ၊ အလှကုန်ပစ္စည်းများ၊ တိတ်တဆိတ်သွင်းယူရောင်းချရာ၌လည်း၊ ငွေရင်းများသောကုလားကုန်သည်ကြီးများကြားသို့ တိုးနိုင်သူရှားလှ၏။

တောင်သူလယ်သမားတွေမှာလည်း လယ်ခွန်တော်ပေးရန်ငွေမရှိကြ၊ ယမန်နှစ်က စစ်တလင်းဖြစ်ခဲ့၍ ရခိုင်ပြည်မှာ၊ ဆန်စပါးကောင်းစွာမစိုက်ပျိုးနိုင်သဖြင့်၊ ရှေ့နှစ်အကို ဆန်စပါးမလုံလောက်ဟု ခန့်မှန်းရရှိ၏။

ကျောက်တော်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့သည် မတ်လ ၁၂-ရက်နေ့တွင် စစ်တွေမှကျောက်တော်မြို့သို့ မီးသင်္ဘောဖြင့်ခရီးထွက်ကြပြန်လေသည်။ လမ်းတွင်မြို့ဟောင်း၌ တညအိပ်ရသည်။ ၁၃-ရက်နေ့လည်တွင် ကျောက်တော်မြို့သို့ ရောက်ကြ၏။ ကျောက်တော်မြို့ကလူများသည်တင်ကြိုသတင်းရနှင့်၊ သင်္ဘောပဆိတ်မီကပင်၊ မြိုင်လှေများဖြင့်အားတက်သရေကြိုဆိုလာကြ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျောက်တော်သင်္ဘောဆိပ်တွင်ကြိုဆိုသူများအနက်
လေထီးသမားဆောင်းဦးထုပ်၊ အမေရိကံရှပ်အင်္ကျီ၊ ရခိုင်
လုံချည်အနီ တို့ဖြင့် တံဆာဆင်ထားသော ခပ်ဝဝလှရွယ်
ထဦး၊ ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ရပ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အနီးသို့
ရောက်မှ ထိုသူမှာ ရဲဘော်ကြီး ကိုညိုထွန်း (ရခိုင်ပြောက်
ကျားခေါင်းဆောင်) ဖြစ်နေလေ၏။

ဦးအောင်ဇံဝေ၊ ကိုညိုထွန်းတို့၏ နေရင်းဌာနဖြစ်၍
လားမသိ၊ ကျောက်တော်မြို့နယ်မှာ အလွန်နီးကြားထကြွ
အားကျဘွယ်ရာကောင်းသော နယ်ပင်တည်း။ ဖဆပ-လ
အဖွဲ့၊ လူငယ်အစည်းအရုံး၊ အမျိုးသမီးများအဖွဲ့စသည်ဖြင့်
အလွန်မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ဖြစ်လေသည်။

ရခိုင်မင်္ဂလာဆောင်

ကျောက်တော်မြို့ ရောက်သည့်နေ့တွင် ဟင်္သာက
ဦးမြ၊ သခင်မြ၊ ဦးအောင်ဇံဝေတို့လူကြီးစုက ၅-မိုင်ကွာ
မဟာမြတ်မုနိဘုရားသို့ ဖူးမျှော်ရန်သွားကြ၍ လူငယ်တရ
ဖြစ်သောဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ကိုညိုထွန်း၊ ဗိုလ်အောင်မင်း
နှင့် ကျွန်တော်တို့က ထိုနေ့ညနေက ရခိုင်မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ
တခုသို့ သွားကြည့်ကြ၏။

မင်္ဂလာဆောင်သတို့သားသည် အိပ်ယာလိပ်ပစ္စည်း

များယူ၍ နောက်လိုက်နောက်ပါ မိတ်ဆွေများနှင့် သတို့သမီး
ထိမ်သွားကာညနေပိုင်းမင်္ဂလာဆောင်ပွဲတွင်မိန်းခလေးများ
လာရပုံ- သတို့သမီး သတို့သား မင်္ဂလာထမင်းစားကြပုံတို့ကို
ဗိုလ်ချုပ်တို့တတွေက စိတ်ဝင်စားဘွယ် ကြည့်ရလေသည်။

ခရီးစဉ်

မတ်လ ၁၄-ရက်နေ့တွင် ကျောက်တော်မြို့၌ လူထု
စည်းဝေးပွဲပြုလုပ်ပြီး ၎င်းညနေ၌ပင် မြို့မဟောင်းသို့လှေဖြင့်
ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တညလုံးမအိပ်ဘဲသွားရပြီး နောက်တနေ့
နံနက် ၁၀-နာရီထိုးမှ မြို့ဟောင်းသို့ ရောက်တော့သည်။

နေ့ ၁၂-နာရီ၌ မြို့ဟောင်း၌ အစည်းအဝေးပွဲလုပ်
ပြီး ညနေ ၃-နာရီအချိန်တွင် (မြောက်ဘေ့)ခေ ၇ ရွာကြီး
သို့ ၁၀-မိုင်ခရီးဖြင့်ခြေလျင်လျှောက်သွားရသည်။ မြောင်
ဘေ့တွင် ညစာစားပြီး၊ ညတွင်းပင် လှေဖြင့်ဆက်သွားရ
ပြီး နံနက်စာခံစက်ချိန်မှ မင်းပြာမြို့သို့ရောက်လေသည်။

မတ်လ ၁၆-ရက်နေ့နံနက် မင်းပြား၌ တရားမဟာ
ပြောကြပြီး ၎င်းနေ့မှန်းလွဲချိန်တွင် စစ်တွေမှ လာသော
မီးသင်္ဘောနှင့် ကျောက်ဖြူမြို့သို့ လိုက်ကြပြန်သည်။ လမ်း
တွင် မီးသင်္ဘောက မြေပုံမြို့တွင်တညအိပ်သဖြင့် မြေပုံမြို့ပေါ်
တက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်တို့ စကားပြောရသေး၏။ ၁၇-ရက်ည
နေတွင် ကျောက်ဖြူမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာပြန်လေသည်။

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

ကျောက်ဖြူမြို့မှာလည်း မြို့တွင်းသို့ မြို့သူမြို့သားများမလာရသေး။ (အောက်တော့ဘောင်) လုပ်ထား၍ ညအချိန်သွားမိလျှင် သေနတ်ပစ်ခံရမည်ကိုပင် ကြောက်ရသေးသည်။ မြို့သူမြို့သားများကား ဂ မိုင်ကွာ ရွာတရွာတွင်စုရုံးနေထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ၁၆ ရက်နေ့ည ကျောက်ဖြူ၌ စည်းဝေးပွဲပြုလုပ်၍ နောက်တနေ့နံနက် ခရီးဆက်ထွက်ရာ၊ ၁၇ ရက်နေ့မုန်းတည့်သော် ရမ်းဗြဲသို့ ရောက်ကြလေသည်။ ရမ်းဗြဲတွင် ၂ ရက်နားကြရသည်။

ထိကြပြီ

ရမ်းဗြဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့လူသိုက်မှာ အတော်ပါးနေလေပြီ။ ဗိုလ်အောင်မင်း (ပြည်သူ့ရဲဘော်) မှာ ငှက်ဖျားရောဂါပြင်း၍ ခဆားများ ထိုးရ၏။ ဟင်္သာတဦးမြို့မှာလည်း ခရီးပမ်းလွန်းသဖြင့် အလွန်နွမ်းနယ်နေလေပြီ။

သူကား ကောင်းစွာမကျန်းမာဘဲ၊ ကြီးစား၍လိုက်လာခြင်းဖြစ်၍ သူ၏ငွေထွက်ကို မချီးမွမ်းဘဲမနေနိုင်၊ သခင်ဦးမြ၊ ဦးအောင်ဇံဝေနှင့်ဗိုလ်ချုပ်တို့မှာလည်း မလဲသေးစေကာမူ အတော်(ထိ) ခနဲကြောင်း သူတို့အား အကဲခတ်၍ သိနိုင်လေသည်။

ရမ်းဗြဲမှ မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် မီးသင်္ဘောဖြင့် ဆွက်ရပြန်ပါသည်။ သံတွဲသို့ သွားရန်ပြင်သည်။ သို့သော် နောင်ဂုတ်နီးလာသောအခါ သင်္ဘောကသံတွဲမသွားတော့တောင်ဂုတ်ကပင် စစ်တွေမှတစ်ဆင့် စစ်တောင်းလှည့်ပြန်ရမည်ဟု သိရပြန်သည်။

သံတွဲသို့ ကားသွား၍မဖြစ်ပေ။ ဗိုလ်ချုပ်တို့တောင်ဂုတ်သို့ရောက်စကပင် မျှော်လင့်နေကြပြီးမလာသဖြင့် စိတ်ပျက်နေကြသော သံတွဲနယ်သူနယ်သားများအလိုကိုမငြင်းဆန်ပါ။ (ကိုကြောင့် ဟင်္သာတ ဦးမြ၊ဗိုလ်အောင်မင်းတို့အား တောင်ဂုတ်မှဆင်းစေပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ သခင်မြနှင့် ဦးအောင်ဇံဝေတို့က တောင်ဂုတ်ချောင်းဝမှ လှေဖြင့် သံတွဲသို့တညလုံးအပြင်းသွားရန်စီစဉ်ရတော့သည်။

သို့နှင့်ပင် မတ်လ ၂၁ - ရက်နေ့နံနက်တွင် သံတွဲသို့ ရောက်ကြလေသည်။ မင်းနေ့တွင်ပင် သံတွဲ၌အစည်းအဝေးလုပ်ပြီး ည ၁၀-နာရီအချိန် လှေဖြင့် ပြန်ဆွက်ကြရာ၊ နောက်တနေ့နံနက် ၁၁-နာရီမှ တောင်ဂုတ်သို့ရောက်ကြလေသည်။ တောင်ဂုတ်မှတစ်ဆင့် မော်တော်ကားဖြင့် ဆက်ဆွက်သော် တနေ့လုံးတညလုံး မောင်းရပြီး နံနက်စော

စော ၃-နာရီခွဲမှပန်းတောင်းရောက်ကြသည်။ ပန်းတောင်း
တွင် ၂၃-ရက်နေ့တွင် တရားဟောရသေးသည်။

၂၃-ရက်နေ့ညရွှေတောင်ဘက်ကူးအိပ်ပြီး ၂၄-ရက်
နေနံနက် ရွှေတောင်မှရန်ကုန်သို့ထွက်ခဲ့ကြရာ ည၈-နာရီခွဲ
ရန်ကုန်သို့ဆိုက်ရောက်ပြီး ၂၂-ရက်မျှသောခရီးကြမ်းကြ
ကို ဗိုလ်ချုပ်တို့ အဆုံးသတ်မိကြလေသည်။

မည်သူမျှမည်ညည်းညူ။

ဤမျှရှည်လျား၍ ကြမ်းတမ်းသော ခရီး၌ ဗမာ
ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည်မည်မျှပင်ပန်းခဲ့သည်ကိုစာဖတ်
သူများတွေးကြည့်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မော်တော်
ကားတွန်းရာ၌၎င်း၊ ခြေလျင်လျှောက်ရာ၌၎င်း၊ ဆင်းရဲစွာ
လှေစီးရာ၌၎င်း၊ မည်သူမျှမည်ညည်းညူကြ၊ အထူးသဖြင့်
အသက်အရွယ် အကြီးဆုံး ဖြစ်သော ဟင်္သာတ ဦးမြတ်
ချီးကျူးထိုက်လှသည်။

သံတွဲ သင်္ဘောမရသဖြင့် ညချင်း သွားရသည်မှာ
ပင်လင်ပြင်ကိုလှေငယ်ကလေးဖြင့်ဖြတ်ကူးသွားရသဖြင့်နတ်
မောက်မြို့သားဗိုလ်ချုပ်အား ကျွန်တော်တို့သည်ပင်လယ်သို့
ဖြတ်နေကြောင်းမပြောရဲကြပေ။ ညအချိန်ဖြစ်၍ “လှိုင်းတက်
ကြီးပါလား” ဟုသာသတိပို့မိပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လဟာဖြင့်

ဦးကို ဗိုလ် ချုပ် ကြည့်ရှုမိဟန်မတူပေ။ သံတွဲမှ တောင်
ဘက်သို့အရောက်လှေဖြင့်လာခဲ့ရသည်မှာလည်း နာရီပေါင်း
၂၄ နာရီလှေထဲတွင် ကျဉ်းကြပ်စွာနေရ၏။

ဗိုလ်အောင်ဆန်းကို မမြင်ဘူးသူများ၊

ရခိုင်ပြည်ကား မည်သည့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှ
မည်မသွားချင် သွားလည်း မသွားခဲ့သော ဒေသဖြစ်၍
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလာသည်ဟူသော သတင်းကိုကြားရ
သည်နှင့် ရခိုင်လူထု ပရိတ်ကြီးထဲတွင် အလွန်အားတက်
သွားမြောက်လျက် ဗမာပြည်မှလူများပင်အားလုံးမမြင်ဘူး
သော ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးကိုမြင်ရတော့အံ့ဟူသော
သောင်းဖျူဖျူလာရောက်ကြုံ၍နိုင်ငံရေးတရားနာလာကြ၊ မြို့
ဆောင်းရမ်းမြဲ အစည်းအဝေးများသို့ခရီးမိုင် ၂၀ ကျော်
အဝေးသော ရွာများမှ လာရောက်ကြ၏။

သံတွဲမြို့စည်းဝေးပွဲသို့ကား မိုင် ၄၀ အထိဝေးကွာ
သောရွာများမှ ညအိပ်ညနေကျိုးစား၍လာကြကြောင်းသိ
သောအခါ ကျွန်တော်တို့မှာမအံ့သြမချီးမူးဘဲမနေနိုင်၊
၁၀ နှစ်သားအရွယ် ကလေးများမှအစ၊ အသက်
၁၀ ကျော် အဘိုးကြီးအမယ်ကြီးများအထိနေပူရှိန်အလွန်

ရခိုင်ရာ(ဖ-ဆ-ပ-လ)အဖွဲ့ချုပ် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလျက် ရှိလေပြီ။

သူတို့၏ ရင်နှစ်သီးခြာ သားရတနာ များကား တခါက ဤပုဂ္ဂိုလ်နှင့်အတူ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်မှုအတွက် ကြိုးပမ်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြ၏။ ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို မြင်ရသောအခါ လွန်လေပြီးသော သူတို့၏ အာဇာနည် သားကောင်းသားမြတ်များကိုအဘယ်မှာသတိမရဘဲနေနိုင် အံ့နည်း။ ဗိုလ်ချုပ်က-

“ကျဆုံးတဲ့ ရဲဘော်တွေ အတွက် လျော်စကြးရစရာ ရှိသေးတယ်”

ဟု အားပေးစကား ပြောသောအခါ အဘိုးကြီး တယောက်မှာ မျက်ရည်တွေလည်သျှက် စကားမပြောနိုင် ဦးခေါင်းကိုသာ ငြိမ့်ရှာလေသည်။ စိတ်ထဲတွင် တကယ် ထိခိုက်တယ်ရာပင်တည်း။

ဖ-ဆ-ပ-လ တောင့်သည်

ရခိုင်ပြည်တွင် (ဖ-ဆ-ပ-လ) အဖွဲ့ချုပ်ကို မည်မျှ ယုံကြည်ကိုးစား၍ မည်မျှ(ဖ-ဆ-ပ-လ) အင်အားရှိသည်ကို ယခု ထင်ရှားစွာ သိရလေပြီ။ ရခိုင်ပြည်တွင်(ဖ-ဆ-ပ-လ) မှတပါး နိုင်ငံရေးမရှိ၊ ယခင်ကတည်ရှိခဲ့သောရခိုင်တိုင်းလုံး

ဖိနပ်ချုပ်ချယ်မှုများ

ဖက်ဆစ်ဂျပ်ကို ရှေ့ဦးစွာ တော်လှန်ခဲ့သောရခိုင် လူထုကြီးကား ယခုအခါ ဖိနပ်ချုပ်ချယ်မှုများကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ရခိုင် ပြောက်ကျားတပ်သား များ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ ကောင်းစွာ မခံစားချ ရခိုင် ပြည်မှမျိုးချစ်တပ်မတော်ဝင် ရဲဘော်ဟောင်းများ စစ်တပ် သို့ ပြန်ဝင်ရေး၌ လျစ်လျူရှုထားခြင်း ခံနေရ၏။

တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင် တဦး ဖြစ်သော ဆရာတော်ဦးစိန္တာအား ယခုထက်တိုင်ဂရမ်းလှတ်ထား၏။ မြေပုံနယ်၌ ပြိတီသျှတို့ ဝင်စက ကုလား စစ်သားများ သောင်းကျန်းစော်ကားခဲ့သည်ကိုလည်း အစိုးရက ဘာမှ အရေးမယူသေး။ တဖန် ယခုဒပြီလဆန်းတွင် ရခိုင်ပြည်လုံး ဆိုင်ရာ(ဖ၊ဆ၊ပ၊လ) ညီလာခံသတင် ကျင်းပရန်စိုင်းပြင်း နေကြစဉ်၊ (ဖ၊ဆ၊ပ၊လ)အဖွဲ့ဝင် အချို့အစား ခေပြီမှုနှင့် မသက်သာမှုဖြင့် ဘမ်းဆီးခြင်း ခံရပြန်၏။

ဘီအိုင်အေ လက်ထက်က အချွန်ကျပ် ချုပ်ချယ်မှု

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

အမှု၊ ဘာမှုညာမှု စသည်ဖြင့် အနာဆွေး အနာဟောင်း
တွေကိုလည်း ပြန်လည်တူးဖော်ကာ အမှုသစ်တွေဆင်လျက်
ရှိသည်ကို ရခိုင် လူထုကြီးက မကျေမနပ် ရှိလေသည်။

ယခုဗမာခေါင်းဆောင်ကြီး ဘူးကျိုသို့သွားရောက်
လိုက်ခြင်းကြောင့် ရခိုင်လူထုကြီးတွင် တအားတက်လျက်
ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၊ အမှု ပြုသော (ဖဆ၊ပ၊လ) အဖွဲ့
ချုပ်သာလျှင် လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးစခန်းသို့ လမ်းညွှန် ပို့
ဆောင်ပေးနိုင်မည့်အကြောင်းရခိုင်တပြည်လုံး ကောင်းစွာ
စွဲမြဲ ယုံကြည်လျက် ရှိပြီဖြစ်သတည်း။

(၁၉၄၆ခု၊ ဧပြီလ ၆- ရက်နေ့ထုတ် ဂျာနယ်ကျော်မှ)

စစ်သူကြီးဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင်
နေစဉ်အခြားဝေကလိပ်ကျောင်းသားများနှင့်အနေအထိုင်
အပြုအမူလုံးဝမတူဘဲ ကမူခြားကာ လူ့ဂုဏ်တယောက်
ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကို အသက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်လေပြီ။

ဤအချက်ကို တိုခေတ်က သူနှင့်အတူ တက္ကသိုလ်
ကျောင်း၌ နေခဲ့တူးသော ကျောင်းသား ဖောင်းများ၊
အားလုံးက ကောင်းစွာသိခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့်မူ
ဗိုလ်ချုပ်၏ ပင်ကိုယ် သဘာဝစရိုက် Character ကို
ထိခိုက်အခါကပင် တမျိုးတဖုံ မြင်ခဲ့မိပါသည်။

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

... အားလပ်ချိန်ရတိုင်း စာအုပ်ပေး
သာ ဖတ်ခနုတတ်ပြီး လူ့လောကနှင့် လူ့ဘဝ၏ရည်မှန်း
ချက် သဘောတရားကို လေးလေးနက်နက် တွေးမော
စဉ်းစားနေတတ်ခြင်း၊ ပြောစရာရှိလျှင် မဂထောက်မညာ
အားမနာတမ်း ရှင်းရှင်းနှင့် ဘွင်းဘွင်း ပြောတတ်ခြင်း၊
ပြဿနာတခု ပေါ်ပေါက်လာလျှင် တွေ့နေ စိုးရိမ်ကြီး
မရှိဘဲ၊ ထိုပြဿနာ၏ အခက်အခဲ အချက်အလက်များကို
အမြန်အလျန် ဆုံးဖြတ်ဆင်ခြင်ပြီး ဖြေရှင်း ကျော်လွှားပေး
နည်းလမ်းကို လျင်မြန်စွာ ရှာဖွေ တွင်ပြနိုင်စွမ်းရှိခြင်း၊
မဟုတ်မမှန်လိမ္မာလည်လှည့်မှုများခြင်းကို စွဲလွယ်စွာ
တရားကို အလွန်မြှင့်နှိုးခြင်းစသော ဗိုလ်ချုပ်၏ ဝါသနာ
နှင့် အရည်အချင်းတို့ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့က ကေး (ပီ
ကျောင်းဝန်ထမ်း) လူတော်ကြော့တယောက်အဖြစ်မမြင်၊ သူ့ကို
မြက်... သာ လူထုခေါင်းဆောင်တယောက် ဖြစ်လာနိုင်အောင်
... လာအလာရှိသူတယောက်အဖြစ် မြင်ခဲ့မိသည်။

အထူးသဖြင့် ၁၉၃၆-ခု သပိတ်တော်တွင်းနှင့်သပိတ်
ဆည်း ပမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကျောင်းသားများသမဂ္ဂအသင်း
ကြီးကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်စီစဉ်ရာ သူ၏ကြိုးပမ်းချက်
နှင့် စည်းရုံးရေး စွမ်းရည်ကို ကြည့်ပြီး သူသည် လက်နက်
ကိုင်စစ်သည်ရဲမက်တို့အား ဦးစီးကွပ်ကဲပြီး သေနတ်ဗျူဟာ

၂၂၆

တက္ကသိုလ်နေဝင်း

စီမံ၍ ကြည့်ကြပ်ရာ၌ အလွန် ထူးချွန်သော စစ်ရေး
ခေါင်းဆောင် Military Leader သို့မဟုတ်စစ်သူကြီး
ကောင်းတယောက် ဖြစ်လာနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ် တယောက်
ဟူ၍ ထင်မြင်အက်ခတ်ခဲ့ကြသည်။

ထင်ခဲ့သည့်အတိုင်းလည်း ၁၉၄၂-ခု နှစ်ဦးတွင်
ဗမာပြည်တွင်းသို့ သုံးရောင်ချယ် ဒေါင်း အဖွဲ့ကြီးကို
ကြွားကြွားဝင်ဝင် လွှင့်ထူချီတက်လာသော ဗမာ့လွတ်လပ်
ရေးတပ်မတော်ကြီး၏ ဆေးနာပတိအဖြစ် ဗိုလ်ချုပ်အောင်
ဆန်းကို ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ မြင်ခဲ့ကြ
ရလေသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝက လူ့ရာမဝင်သော
သူတယောက်ဟု အထင် အမြင် မသားခဲ့ပေသည့် အညတြ
ကိုအောင်ဆန်းကား ဗမာနိုင်ငံကျွန်းခြေတစ်သမိုင်းတွင်ပထမ
ဆုံးပေါ်ထွက်လာသည့် ဗမာ့လက်နက်ကိုင် စစ်တပ်မတော်
ကြီး၏ ဦးစီးဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်တေဇဝေခါ ဗိုလ်အောင်ဆန်း
ဖြစ်လာလေပြီ။

“တိုင်းပြည်အတွက် ငါတို့၏ အသက်ကိုစွန့်ပါအံ့”

ဟု ကြွေးကြော်အဓိဋ္ဌာန်ပြုစားသော မျိုးချစ်ဗမာ
လူငယ်အဖော်ငါးတို့ကလည်း သူတို့၏စစ်သူကြီး ဗိုလ်ချုပ်

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

၂၂၇

အောင်ဆန်းအား အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်အားကိုးခဲ့ကြသည်။
လေးစားမြတ်နိုးခဲ့ကြသည်။
စစ်ဝတ်စုံ ယူနီဖောင်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကို ကြည့်ရင်း
ကမ္ဘာကျော် ပြင်သစ်စစ်သူကြီး သေနင်္ဂဗျူဟာ ပါရဂူ
နပိုလီယန်ကို သတိရမိသည်။

နပိုလီယန်သည်လည်း ကာယဗလ တောင်တင်
ခန့်ညားခြင်းမရှိခဲ့။ အင်္ဂလိပ်မှလည်း ထူးခြားပေါ်လွင်ခြင်း
မရှိခဲ့။ သို့သော်... သူ၏စစ်မှုရေးရာ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့်ခေါင်း
ဆောင်မှု အရည်အချင်းကြောင့် ၁၉-ရာစုနှစ်က ဥရောပ
တတိုက်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန် ခြောက်ခြားသွားခဲ့ရ၏။

ထို့အတူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ခန့်ညား
ထူးကြိုင်းသော ဟန်ပန်မျိုးမရှိစေကာမူ ကမ္ဘာကပင်
အသိအမှတ်ပြုရသော စစ်ရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်
ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်သာ ရှေ့ဆောင်ရင် သေမလမ်းက
သွားရပါစေ၊ ဝန်မလေးဘဲ ပြေးသွားပါမယ်” ဟုသော
စိတ်ဓာတ်မျိုး ဗမာ့တပ်မတော်သား ရဲဘော်တိုင်း၏ စိတ်
ဝယ် ထာဝရဉာဏ် ကိန်းအောင်းခဲ့လေသည်။

ဤကား စစ်သူကြီးကောင်းတို့ရှိအပ်သော လက်

အောက်ငယ်သား စစ်သည်ရဲမက်တို့၏ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်
လေးစားမှု အရည်အချင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်တိုင်အလိုအလျောက်
ပြည့်စုံနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗမာပြည်ရှိ ဗြိတိသျှတို့ကား အလိုလိုမှ ငဏ်မငြိမ်
ဘဲ၊ တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည်တွင် ဗမာပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးက
ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓါတ်တွေ ပြင်းထန်စွာ ဝင်နေ
ခြင်း၊ ဂျပန်စစ်တပ်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဘီ၊
အိုပီအေ တပ်မတော်ကြီးပါ ထိုးစစ်ဆင်၍ ဝင်ရောက်
လာခြင်းတို့ကြောင့် အလွန် ခြောက်ခြားကာ ခံစစ်ကိုပင်
ခံနိုင်တကျမစည်းရုံးနိုင်တော့ဘဲ၊ ကစဉ့်ကလျား ဆုတ်ခွာ
ပြေးရတော့သည်။

၁၉၄၂-ခုနှစ်၊မတ်လ ၈ ရက်နေ့တွင်ရန်ကုန်မြို့ကြီး
ကျဆုံး၍ မေလ ၄ ရက် နေ့ တွင် မူ မန္တလေး မြို့ကို
ဘီအိုင်အေနှင့် ဂျပန်တပ်များက ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်မိခဲ့
ကြသည်။

ဗမာပြည်မှ ဗြိတိသျှစစ်တပ်အကြွင်းအကျန်များကို
အပြေးသတ် သုတ်သင်တိုက်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းသည် စစ်သူကြီးကောင်း တယောက်ပီပီ
သူ၏ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်ကြီးနှင့် ရဲဘော်တို့၏
နောင်ရေးကို လေးလေးနက်နက်တွေးမိလေသည်။

ဂျပန်တို့နှင့်ဆက်ဆံမှုကား အဆင်မပြေ သည်သာ မက ဆိုးသထက် ဆိုးရွံ့လာခဲ့သည်။ ဗမာပြည်လူထုကြီးကို လည်း ဂျပန်စစ်သားတို့ ရိုင်းပြစ်စွာ ဖော်ကားညှဉ်းဆဲ၍ နေလေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လက်နက်အားကိုးသမား ဂျပန် တွေ စိုးမိုးနေချိန်တွင် လက်နက်ကိုင် ဗမာအမျိုးသားတစ် ဧကရာဇ်ဖြစ်မည်ဟုတွေးကာ ဘီးအိုင်၊ အေ တပ်မတော်ကြီး လုံးဝဖျက်သိမ်းခြင်းမခံရအောင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း သည် မနားမနေ ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လတွင် (ဘီးအိုင်၊ အေ) တပ်ကို ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော် (ဘီးအိုင်) ဟူ၍ စံနစ်တကျ ပြောင်းလဲဖွဲ့ စည်းလိုက်ကြလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကား၊ ကာနယ် (ဗိုလ်မှူးကြီး) ရာထူး ပြင့် ဗမာ့ကာကွယ်ရေးတပ်မတော်၏ ဦးစီးသေနာပတိပင် ဖြစ်လာသည်။

ဂျပန်တွေ ဖက်ဆစ်ဆန်ဆန် မင်းမူနေသော စစ် အတွင်းကာလက ဂျပန်ကို ကြောက်လည်းမကြောက် ဂရု လည်း မစိုက်သော လူတန်းစားဟူ၍ ဗမာပြည်တွင်ဘီအေ တပ်မတော်သားများသာ ရှိခဲ့သည်။

ထိုသို့ ဂျပန်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ သတ္တိ ပြိုင်ပွဲသော ဗမာ့ တပ်မတော်သားတို့၏ စိတ်ဓာတ်မှာလည်း သူတို့၏ ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင် ၍ သွက်သွက်ပုံလောင်းပေးခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ ကျသောအခါ ဗိုလ်ချုပ် သည် ဒေါက်တာဘမော်နှင့်အတူ ဂျပန်ပြည် တို့ကျွန်းသို့ ဘိတ်ကြားခြင်းခံရပြီး ဂျပန်ဘုရင်နှင့် တွေ့ဆုံရသည့်ပြင် ဂျပန်အင်ပိုင်ယာ၏ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတံဆိပ် Order of The Rising Sun ပြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရလေသည်။ သူ၏စစ်ဘက် ရာထူးကိုလည်း ကာနယ် အဖြစ်မှ မေဂျာ ဂျင် န ရယ် (ဗု-ဗိုလ်ချုပ်) ရာထူး အထိ တိုးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံရလေ သည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ - ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့က ဗမာပြည်အား “လွတ်လပ်ရေး ပေးပါပြီ” ဟု ကျေညာ လိုက်သည့်အခါ ဗမာ့တပ်မတော်၏ဦးစီးသေနာပတိရာထူး မြင့် ဝေဂျင် ဒေါက်တာဘမော် အစိုးရအဖွဲ့၌ စစ်ဝန်ကြီးအဖြစ် အောင်ရွက်ရပြန်သည်။

ဂျပန်အစိုးရက First Class Order Of The Sacred Treasure ခေါ် ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူး တံဆိပ်ပြင့် လည်း နောက်ထပ် ချီးမြှင့်ခဲ့သေး၏။

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

ဗိုလ်ချုပ်ကားဗမာလူမျိုးထဲတွင်စစ်ဘက်၌ တာဝန်
အကြီးဆုံးသော နေရာမှ အမှုထမ်းဆောင်နေသူ ဖြစ်သည့်
အတိုင်း စစ်မက်ရေးရာနှင့် ပတ်သက်သောစာပေဗဟုကုတ
များကို တတ်နိုင်သရွှေ့ လေ့လာ ဆည်းပူးခဲ့လေသည်။
ပြင်သစ်စစ်သူကြီးနပိုလီယန်လိုပိုဂိုလ်မျိုးရေးသား
ခဲ့သည့် စစ်ပရိယာယ်နှင့်သေနင်္ဂဗျူဟာ ကျမ်းစာအုပ်များ
ကိုလည်း ကတ်ရှုလေ့လာခဲ့သည်။

ဗြိတိသျှ စစ်ပညာနည်းစံနှစ်ကို ကောင်းစွာ တတ်
ကျွမ်းသောဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးကြာဒိုးလိုပိုဂိုလ်မျိုးကိုလည်း
တပ်တွင်းသို့ ခေါ်ယူ ထုထူးပေးထားကာ နည်းနာနိသ
များကို မေးမြန်း ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

စစ်သူကြီးကောင်း တယောက်၏ အင်္ဂါအရည်
အချင်း ဗိုလ်ချုပ်တွင်ရှိကြောင်းကား ယုံမှားဘွယ်မရှိချေ။
ထို့ကြောင့်ပင် ၁၉၄၃ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်
နေ့တွင် ကမ္ဘာကျော်အောင် အကောင်အထည် ပေါ်
လာခဲ့သည့် ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးတည်းဟူသော စစ်
ခင်းကျင်းမှု အရေးတော်ပုံကြီးကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက
အောင်မြင်ပြောင်မြောက်စွာ ဦးစီး ခေါင်းဆောင်နိုင်ခဲ့
သတည်း။

+ X +

ဖက်ဆစ်ဝါဒနှင့် ဗိုလ်ချုပ်

ဂျပန်ပြည်သို့ စစ်ပညာ သွားရောက်သင်ကြားပြီး
ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့်အတူ ဗမာပြည်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်
လာခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ဖက်ဆစ် ဝါဒ
အပေါ် မည်သို့သော ဆဘောတားယူဆခဲ့လေသနည်း။

ဖက်ဆစ်ဝါဒကို သူကိုယ်တိုင်ဆဘောကျလက်ခံခဲ့၍
ပေလော၊ သို့မဟုတ်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်သည်
စစ်ဦးကာလက ဂျပန်တို့နှင့်ပူးပေါင်းခဲ့လေသနည်း။ နောက်
ပိုင်းကြောော့ ဂျပန်ကို ပြန်လည် တော်လှန်ခြင်းမှာလည်း
ဂျပန်အရေးနိမ့်၍ ဗြိတိသျှနှင့်မဟာမိတ်တို့ စစ်နိုင်တော့မည်
ကိုသိ၍မဟုတ်ပါလော။

ကြိုမေးခွန်းများကား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံး
သည့်အချိန်မှစ၍ ဗိုလ်ချုပ် ကျဆုံးသော ၁၉၄၇-ခုနှစ်
အထိ ကမ္ဘာကစိတ်အဝင်စားဆုံးနှင့်အမေးမြန်းဆုံးမေးခွန်း
များပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဗမာတိုင်းရင်းသားများကလည်းဂျပန်နှင့်
ပေါင်းပြီး အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်သည်
ဘာကြောင့်နောက်ပိုင်းတွင်ဂျပန်ကိုပြန်တော်လှန်ရသည်ကို
တိကျရှင်းလင်းစွာ နားလည်ထားရန်လိုပေ၏။

အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ကိုယ်ရေး
ရာဇဝင်ကို လေ့လာရာ၌ ထိုမေးခွန်းများကို အသေးစိတ်
စူးစမ်းလေ့လာရန် လိုလှပေသည်။

ရှေးဦးစွာ ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဂျပန်နှင့် ဆက်သွယ်မိခြင်း
မှာ ဂျပန်တို့၏ဝါဒနှင့် ဖက်ဆစ်စံနစ်ကိုနှစ်သက်၍မဟုတ်ဘဲ
လွတ်လပ်ရေးလိုချင်စောပြင်းထန်နေခိုက် ရန်သူ (ဗြိတိသျှ)
ကို ဆန့်ကျင်သော မည်သည့် နိုင်ငံခြား အကူအညီကိုမဆို
လက်ခံရန် အသင့်ရှိနေစဉ်တွင် ဂျပန်တို့ကိုယ်တိုင်က လက်
ကမ်းလာချက်ကြောင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆက်သွယ်မိခြင်းဖြစ်
ကြောင်းကို သိထားရန်လိုပေသည်။

တဖန် ဗိုလ်ချုပ်သည် ပထမအကြိမ် ဗမာပြည်

ပွက်စွာထွက်ခွာပြီး အမျှင်မြို့သို့ ရောက်သည်အထိ
ရန်နှင့်ပူးပေါင်းရန် အစီအစဉ်ဘာမျှမရှိသေး၊ တရုတ်ပြည်
င်းသို့ ဝင်ရောက်ဆက်သွယ်ရန်သာ ကြံရွယ်ခဲ့လေသည်။

ဗမာပြည်မှ သူ၏နိုင်ငံရေးရဲဘော်များကသာဂျပန်
တိတ်တဆိတ် ဆက်သွယ်မှု အစီအစဉ် ရကြပြီနောက်
ဗိုလ်ချုပ်မှာ ဂျပန်ပြည်တို့ကျိုမြို့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်
စားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဂျပန်တို့၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆနှင့် ရက်စက်
ခြင်းကြောက်မက်သော အပြုအမူ တို့ကို လည်း ကနဦးကပင်
မမျှော်လင့်ဘဲ ဆက်ဆံဆက်ဆံဆက်ဆံမိခဲ့၏။

သူ၏စစ်ဘကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သူ ကဒနယ်ဆူဇွဲကီး
ဆီမီးကြိုး)က ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ၎င်းတို့တပ်
မှ ရှေ့ပြည်အရှေ့ပိုင်းတွင် တိုက်ခိုက်နေစဉ် ရန်သူ ရှေ့
ဆွှာမှ အရပ်သားအားလုံး ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊
အမျိုးသမီးကို ၎င်းတို့ ကိုယ်တိုင် သတ်ဖြတ် ပစ်ခဲကြောင်း၊
အထူး ဗိုလ်ချုပ်တို့ကလည်း ရန်သူ့ဗြိတိသျှဆီလျှင် မိန်းမ
အလေးပါး သတ်ပစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း တစားယောသည်
ဗိုလ်ချုပ်တွင် အလွန်တုန်လှုပ်သွားမိပြီး ထိုမျှလောက်

ပြင်းထန်သော ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်မှုကိုတော့ မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း အတိအလင်းပြန်ပြောခဲ့ဘူးလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မှာ ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး ရမှု အတွက်သာ ဗြိတိလျှံတို့အား စစ်ရေးဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုသူဖြစ်ရာ သူ၏ ပင်ကိုယ်သဘောအားဖြင့် စစ်ကိုမုန်းတီးသူတယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဂျပန်တို့၏ပြင်းထန်သော စစ်ဝါဒနှင့် ဖက်ဆစ်စံနစ်ကိုကား မည်သည့်အခါကမျှ နှစ်ချိုက်လက်ခံခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဂျပန်ကိုပြန်၍ တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရန် (၁၉၄၅-ခုနှစ်၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ဖတိုင်မီ) နှစ်ကြိမ် တိုင်တိုင်ကြိုးစားကြံ့စည်ခဲ့လေသည်။

ပထမအကြိမ်က ဟိုင်နန်ကျွန်း၌ စစ်ပညာလေ့လာနေစဉ်ကဖြစ်၍ ဒုတိယအကြိမ်မှာမူ ဂျပန်တပ်ဧကရာဇ်ပြည် သို့ဝင်ရောက်ခါး၊ ဘီ၊ အိုင်၊ အေ ခေတ်က ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်— အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် နှစ်ကြိမ်စလုံး ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ဖက်ဆစ်ကိုမုန်းတီးသူ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသမား

တယောအဖြစ်ဗိုလ်ချုပ်ကိုယုံမှားသံသယဖြစ်ရန်အကြောင်းလည်း လုံးဝမရှိပေ။ ဖက်ဆစ်စံနစ်က အရင်းရှင်နယ်ချဲ့စံနစ်၏အစွန်ဆုံးနောက်ဆုံးအဆင့်၊ တနည်းအားဖြင့်အပြင်းထန်ဆုံးသော အသွင်တရပ်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်တို့မှာမူ သူတို့၏ မူလနိုင်ငံရေး အတွေးအခေါ်များအရအရင်းရှင်နယ်ချဲ့စံနစ်ပျက်သုဉ်းမည့်ဆိုရှယ်လစ်စံနစ်ကို မျှော်မောသူများဖြစ်ခဲ့သည်။ စစ်ကြိုခေတ်က ဗမာနိုင်ငံတွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ့်ဆော်ဝါဒဖြန့်မှု ဟူသရွေ့ကို ဗိုလ်ချုပ်တို့ပင် ဆော်သြပြုလုပ်ခဲ့၏။

တရပ်ပြည်နှင့် စပိန်ပြည်တွင် ထိုခေတ်က ဖက်ဆစ်အဓမ္မသမားဇာတု ကျူးကျော်နေသည်ကိုလည်း အပြင်းအထန်ရှုတ်ချကာ ဖက်ဆစ်ကို တိုက်နေသော ထိုနိုင်ငံများရှိ ပြည်သူလူထုဘက်က ထောက်ခံအားပေးခဲ့၏။

စစ်မဖြစ်မီက ဗမာပြည်တွင် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်သော လက်ဝဲနိုင်ငံများရှိပြည်သူနိုင်ငံရေးသမားတွေထဲတွင် ရိုးသားသော လက်ဝဲသမားအစစ်တယောက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်က ရဲဝန်စွာဆိုချင်ပေသည်။

၁၉၄၄ ခု၊ သြဂုတ်လ ၁-ရက်နေ့ (ဂျပန်ကပေး

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

သော ဗမာ့လူတ်လပ်ရေးနှစ်ပတ်လည်နေ့) တရပ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပြောကြားခဲ့ ကို မှတ်မိသူများရှိပါလိမ့်မည်။

ထိုနေ့က ဗိုလ်ချုပ်သည် ဂျပန်ဆန့်ကျင် တွေ့ကိုဘွင်းဘွင်းနှင့် ရှင်းရှင်းပြောခဲ့လေသည်။ ပုလိပ်(ကင်ပေတိုင်)၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော လူတိုင်း ပြားပြားဝပ်ကြောက်ရွံ့နေရသည့် ပရိတ်သတ်ဗိုလ်ပုံ အလယ်၌ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လိုက်သော ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကြောင့် ကြားပင် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားခဲ့၏။

ထိုမိန့်ခွန်းစကားတွေကြောင့်လည်း ဂျပန်နှင့်တကွ တိုကျိုမြို့ အာဏာပိုင်များရပ်ကွက်ထိ ဂယက်တွေရိုက်ခတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကား စိတ်ထက်ထိန်ခွက်မထားဘဲ မထောက်မညှာပြောတတ်သော ဝါသနာအတိုင်း ဖက်ဆစ်တို့အား ပြောင်ဖွင့်ဟုလေသည်။

စစ်အတွင်းကာလက ဂျပန်တို့အား ဗမာပြု မျိုးစုံနိုင်ငံရေးသမားပေါင်းစုံနှင့် ငွေ့ဆုံဆက်ဆံခဲ့

တီးခေါက်မိခဲ့၏။ ဂျပန်ကိုအလိုလိုကြောက်သောသူဂျပန် တို့ပြောသမျှကိုနားထောင်ရင်းတွေ့ခဝလိမ်းယိုင်ကာ ဂျပန် အလုံးတန်ရိလုပ်လိုသူများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။

ဘင်ဆန်းကား အခြားဗမာနိုင်ငံရေး ဗိုလ်ချုပ်ပေး... ရှိလည်းမကြောက်၊ ချော့၍ သမားပျားနှင့်မတူဘဲချော့က... တောင်မာပြတ်သားစွာ လည်း ပပျော့သူ ယုံကြည်ချက်... တက သိခဲ့ကြ နေဟက်သူ ဘယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပပုံ... ပေသည်။

ဤနေ့ရာတွင်ဖက်ဆစ်စံနစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင် ၁၉၄၅ ခုနှစ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသား ခဲ့သော မှတ်တမ်းတခုမှ သူ၏ဖွင့်ဟ ဝန်ခံချက် အချို့ကို စုတ်နှုတ်ဖော်ပြလိုပေသည်။

“ထိုအချိန်က ဗမာပြည်သို့ဂျပန်တွေကျူး ကျော် တိုက်ခိုက်လာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်တိကျပြတ်သားစွာကြိုတင် ပြီး မမြင်ခဲ့မိပေ။”

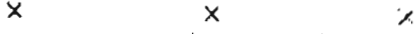
ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ဗမာလူငယ်နိုင်ငံရေး

သမားတို့မှာ အရင်းရှင်ပေါက်စ လူပတ်
တန်းစားဘဝမှ လာသူများပင်။ အရင်းရှင်
ပေါက်စတို့၏ အတွေးအခေါ်ဖြင့် အလုပ်
လုပ်ရာတွင်၎င်း၊ ဆုတ်ဆိုင်ကြောက်ရွံ့ခဲ့
ခြင်း၊ လူထုအင်အားနှင့် လူထုဦးရီးရေး
အပေါ်ယုံကြည်အားကိုးမှု နည်းပါးခြင်း၊
လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခုကို အသက်သာဆုံး တေး
အန္တရာယ်အနည်းဆုံးနည်းဖြင့်သာ လုပ်လို
ခြင်းစသောချို့ယွင်းချက်တွေရှိပြီးနေရာ
တကာတွင် တော့ဝေလျက်ရှိကြသည်။

“ဂျပန် ကိုလည်း အထင်ကြီး သင့်
သလောက်ကြီးခဲ့မိသည်။ ဂျပန်စစ်တပ်တွေ
ဗမာပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်တိုင်
အောင် ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးကိုမထူး ပေး
မှပင် ဘဲဟု ထင်ကြေးနှင့်မျှော်လင့်မိခဲ့ကြ
သည်။”

“ဤနည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်ဖက်ဆစ်
ဝါဒကိုနှစ်သက်လိုလားခြင်းမရှိပါဘဲလျက်
ကျွန်ုပ်တို့၏အရင်းရှင်ပေါက်စလူတန်းစား
ညာဉ်နှင့် လုံ့လုံးသော အတွေးအခေါ်၊
စိုးရွံ့ တုန်လှုပ်မှုကြောင့်သာ ဂျပန်နှင့်
ပူးပေါင်းမိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။”

ဤသို့လျှင် မိမိကိုယ်ကိုပြန်လည်ဝေဘန်ရာ၌ တို့ကျ
ပြတ်သားစွာ ပြောင်ကျကျ ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းသည်၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသမားတစ်ယောက်
ဟုတ်မဟုတ်ကို စာဖတ်သူများကိုယ်တိုင်တွေးယူ ဆုံးဖြတ်
နိုင်ကြပြီ ဖြစ်သတည်း။

မမြော်လင်နိုင်လောက်အောင် လျှင်မြန်လွန်းသော
ကြောင့်လည်း အိပ်မက်ကားမဟုတ်၊ တကဲ့အဖြစ်အပျက်ဖြစ်
ကြောင်းကို ရက်အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင်ကျွန်တော်၏
စိတ်ထဲတွင် ယုံကြည်ရန် အတော်ခဲယဉ်းစွာ ကြိုးစားနေခဲ့
ရလေသည်။

မမေ့နိုင်သော ဇူလိုင် ၁၉-ရက်

မိုးဥတုကျရောက်နေပြီဖြစ်၍ ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းက
ရန်ကုန်မြို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကောင်းကင်သည်အု... မိုင်းညိုမှုန်
ကာ တချက်တချက်တဖွဲ့ဖွဲ့နေလိုက်တဖြိုင်ဖြိုင်ရွာချလိုက်နှင့်
မိုးလုံးလုံးစသည်မရှိဘဲစေ့၍ နေလေသည်။

ထိုသို့ ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်ခြင်း မရှိဘဲ၊
သမုဒ္ဒရာ မြင်ကြီးကို ဝိုးဝိုးဝါး၍နေသော၊ ၁၉၄၇-ခု
ဇူလိုင်လ(၁၉)ရက် စစ်နန္ဒေ နံနက်က၊ ကျွန်တော်တွေ့ကြ
ခဲ့ရသည့်အဖြစ်အပျက်မှာ လျှပ်ပြက် မြင်မက်လိုက်ရသော
အိပ်မက်တခုကဲ့သို့ပင်တည်း။

တန်ကောက်လုံချည် သနပ်ခါးရောင်၊ မန္တလေးပိုး
တိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ သဲကြိုးအဖြူရောင် လေယာဉ်ပျံဘိနပ်တို့ဖြင့်
ဝတ်ဆင်ကာ (ခါတိုင်း သူဝတ်နေကျ ကာကီယူနီဖောင်း
မဟုတ်သဖြင့်) လှပ “စမတ်” ကျနေသော မိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းသည် ထိုနေ့နံနက် အိမ်မှအထွက် ပြုံးပြုံးရွှင်
ရွှင်နှင့်၊ သမီးထွေးကလေး မမစုကိုပင်ယုယစွာနမ်းရှုပ်နှုတ်
ဆက်ခဲ့ပြီးကာမှ အတွင်းဝန်ရုံးသို့ရောက်ပြီး မျက်စိတမှိတ်
လျှပ်တပြက်အတွင်း တခိုင်းခိုင်းထွက်ပေါ်လာသော စက်
သေနတ်သံများနှင့်အတူရေတိမ်နစ်ခဲရသည်မှာကျွန်တော်၏
မျက်စိတိုင် လျှင်မြန်စွာ ပြသွားသော ရုပ်ရှင်ကားတခုကို
ကြည့်လိုက်ရသည်နှင့်လည်း တူလှပေသည်။

စစ်ပြီးခေတ်(လွတ်လပ်ရေးမတိုင်မီ)ဗြိတိသျှဘုရင်ခံ
မဟာပြည်ကိုအုပ်စိုးနေစဉ်အတွင်းကက်မ နက်ခေါ် ဝန်ကြီး
များအဖွဲ့ကို Governor's Executive Council
ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင်အဖွဲ့ဟု ခေါ်တွင်လျက် ဝန်ကြီး

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

အစည်းအဝေးများကိုလည်း ၎င်းအဖွဲ့ သဘာပတိဖြစ်သော ဘုရင်ခံနေထိုင်ရာ အစိုးရအိမ်တော် (ယခုအမတ်အိမ်တော်) ၌ကျင်းပလေ့ ရှိ၏။

သို့သော်...ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ဘိလပ်သို့သွား အရေးဆို၍ (အောင်ဆန်းအက်တလီ)စာချုပ်ချုပ်ပြုသော အချိန် (၁၉၄၇-ခု၊ ဇန္နဝါရီလ)မှစ၍၊ ဝန်ကြီးများ အစည်းအဝေးကို အတွင်းဝန်ရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့ စည်းဝေး ကာ ၎င်းဝန်ကြီး အစည်းအဝေးတွင်လည်း ဘုရင်ခံလာ မတက်တော့ဘဲ၊ ဒုတိယ သဘာပတိဖြစ်သော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းကပင် သဘာပတိအဖြစ်တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက် ခဲ့လေသည်။

အဓိပ္ပာယ်ကား ဗမာနိုင်ငံကို လွတ်လပ်ရေးပေးရ တော့မည်မှာ သေချာသွားပြီဖြစ်၍ တိုင်းပြည်ရေးရာကိစ္စ များတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သောဘုရင်ခံက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းမပြုတော့ပါဟူသောအထိမ်းအမှတ် ကို ဗြိတိသျှတို့က စတင်ပြုသည့် သဘောပင် ဖြစ်ပေ သည်။

ဝန်ကြီးများအစည်းအဝေးကိုရက်သတ္တတပါတ်လျှင် တကြိမ်ကျ သာမန်အားဖြင့် ကျင်းပလေ့ ရှိရာ များသော

အားဖြင့်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်းနံနက် ၁၀-နာရီအချိန်တွင်အတွင်း ဝန်ရုံး ဗိုလ်ချုပ်၏ ရုံးခမ်း၌ပင် ကျင်းပလေ့ ရှိသည်။ ဗူလိုင်လ(၁၆)ရက်ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နံနက်၁၀-နာရီတွင်၊ဝန်ကြီး များအဖွဲ့ အပါတ်စဉ် အစည်းအဝေးကို အတွင်းဝန်ရုံး၌ ကျင်းပရန်စီစဉ်ကျေညာထားပြီးဖြစ်လေသည်။ကျွန်တော်၏ တာဝန်ဝတ္တရားတခုမှာ များပြားလှစွာသော ဗိုလ်ချုပ်၏ အလုပ်တာဝန်၊ ချိန်းဆိုချက်၊ အစည်းအဝေး စသည်တို့ကို တခုပြီးတခု အစီအစဉ် မလွဲမချော်ရအောင် စီမံဖန်တီးပေး ခြင်းဖြစ်လေရာအင်္ဂါနေ့နံနက်ကျသောအခါ ကျွန်တော်က-

“ဗိုလ်ချုပ်နက်ဖန်အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့ချိန်းထားတယ်၊ လွှတ်တော်ကော်မိတီအစည်းအဝေးကလဲ နက်ဖြန် (၁၀) နာရီဘဲဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ် နှယ်လုပ်မလဲ” ဟုမေးရာ သူက-

“ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်လွှတ်တော် ကော်မိတီ ကိုဘဲတက်မယ်၊ အီးစီကို စနေနေ့မနက် စပြောင်းလုပ်လိုက် ကွာ”

ဟုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ရာမှစတင်ကာလဗမာပြည် နိုင်ငံရေးသမိုင်းတွင် အရပ်ဆီးဆိုးသော ဗူလိုင်လ (၁၉) ရက်၊ လူ့သတ် အရေးတော်ပုံကြီး၏ က ကြမ္မာ စတင်ခဲ့ လေသည်။

x

x

၁၉၄၇-ခု၊ ဇူလိုင်လ (၁၉ ရက်၊ စနေနေ့) နံနက် ၁၀-နာရီထိုးလတ်သော် အတွင်းဝန်များရုံး အပေါ်ထပ် စပိတ်လမ်းဘက် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး၏ ရုံးခန်းမကြီး၌ ဗိုလ်ချုပ်မှတပါး အားလုံးသောဝန်ကြီးများသည်စုံစုံညီညီ ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။

ဝန်ကြီးများကောင်စီအဖွဲ့၏အတွင်းဝန်ဦးရွှေဘော် လက်ထောက်အတွင်းဝန်ဦးတင်အုန်း၊ ရုံးအုပ်ကြီးဦးခက်တို့မှာ အစည်းအဝေးဆိုင်ရာ မှတ်တမ်း စာရွက်စာတမ်း ဖိုင်တို့ စသည်များကို ပြင်ဆင်ရှာဖွေရင်း အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိကြ လေသည်။

၁၀-နာရီ ၁၀-မိနစ် တိတိအချိန်တွင် အမှတ် အာရ်-အေ- ၂၀၇၄ အနက်ရောင် ဝူစလီကားတစ်စီးသည် အတွင်းဝန်ရုံးဗဟိုလှေကားကြီး၏ ခြေရင်းသို့ ဆိုက်ရောက် လာလေသည်။

မော်တော် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် ထူးစံ အတိုင်း ကျွန်တော်က ရှေ့ဆုံးမှ တက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်မှာ ကျွန်တော်၏နောက်နားမှကပ်လျက်လိုက်ပါလာလေသည်။

ဤနေရာ၌ထူးစံအတိုင်းဟု ကျွန်တော် သုံးလိုက်ခြင်း၏အကြောင်းကို အနည်းငယ်ရှင်းပြလိုပါသေးသည်။

ကျွန်တော်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် တချိန်လုံး သွားအသွားလာအတူ ပူးတွဲပါရှိနေလေရာ အလုပ်ဝတ္တရား ဆိုင်ရာကိစ္စတို့၌သာမက၊ ထမင်းစားပွဲ ညှော်ခံပွဲများသို့ သွားခြင်းမှအစ တခါတရံ ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်ကြည့်ခြင်း၊ ညနေခင်း အလည်အပတ် သွားခြင်းတို့မှာပင် တကောက် ကောက် နောက်ကပါလာခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ပါနေရာ၌ ကျွန်တော်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အတွက် အမြဲတစေ သတိမလစ် စေဘဲ၊ အစစအရာရာ မလစ်ဟင်းအောင် ဂရုစိုက်ခဲ့ရ၏။ ဗမာပြည်အနှံ့ အပြားသို့ နယ်လှည့်ခရီးထွက်ရသည့်အခါ များ၌ လေယာဉ်ပျံပေါ်တက်လျှင် ကျွန်တော်က ဗိုလ် ချုပ် အရင်တက်၍၊ သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်းလျှင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်မဆင်းမီ ကျွန်တော်ကရှေ့မှ ဆင်းလေ့ရှိခဲ့ သည်။

အကြောင်း တစ်စရာရှိခဲ့သော် ဘာကိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ်အရင် တွေ့ကြုံစေရမည်ဟု ရည် ရွယ်ချက်ရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။

ယခုဇူလိုင်လဆန်းလာကထဲက ကျွန်တော်တို့သည်အထူး သတိပြု ဂရုစိုက်နေရမည့် အကြောင်းတရပ်မှာ ဘီအိုဒီ စစ်တပ်မှ ဘရင်းဂန်းသေနတ် ၂၀၀-ကျော် ပျောက်သွား ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ၎င်းကိစ္စမှာသွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်နိုင် ဟု သံသယဖြစ်မိကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်ကား သူ့ကိုဘယ်လိုမှ မကြံတန်
ရာဟု သူ့ကိုချစ်သော လူထုကြီးကို သူကလည်းတထစ်ချ
ယုံကြည်အားကိုးခဲ့လေသည်။ သို့သော် အချင်းမဖြစ်ပွားမီ
တရက် (သောကြာနေ့)တွင် သူ့စိတ်ထဲ၌ ဘယ်လိုဖြစ်သည်
မသိ ကျွန်တော်အား....

“ဟေ့ငါတို့အိမ်ထဲ လိုလိုမယ်မယ် လက်နက်ကလေး
ယူထားဇာ်းမှဘဲ၊ စတင်ဂန်းတလက်ဖြစ်ဖြစ် အိမ်ယူထား
လိုက်စမ်းပါကွာ” ဟု ပြောသဖြင့်ကျွန်တော်လည်း သောင်း
ကျန်းမုန့်ပိနင်းရေးတပ်မှ စတင်ဂန်းတလက် ခေတ္တယူထား
လိုက်ရလေသည်။

သို့နှင့်ပင် ဇူလိုင်လ (၁၉) ရက်၊ နံနက်တွင် အတွင်း
ဝန်ရုံး အပေါ်ထပ်သို့တက်ပြီး အစည်းအဝေး ခန်းမကြီး
အတွင်းသို့ ဝင်သည်အထိ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဗိုလ်ချုပ်၏
ရှေ့မှ ရှောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ အစည်းအဝေးဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းဖိုင်တွဲများကို
နေရာချထားပြီးနောက် သဘာပတိ ကုလားထိုင်ကြီးကို
နောက်သို့ဆွဲ၍ပင် သူဝင်သာအောင် ကျွန်တော်ကလုပ်ပေး
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် သူ့နောက်ဆုံးအကြိမ်
ဘိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရတော့မည် ဖြစ်သော အမှု

ဆောင်ဝန်ကြီးများ အစည်းအဝေးကို စတင်ရန်ပြင်ဆင်ရှာ
လသတည်း။

+ + +

၁၀-နာရီ ၁၅-မိနစ်အချိန်တွင် ချင်းရေးရာ အတိုင်ပင်
ဝန်ကြီး ဦးဝမ်ကိုဟော်သည် ကျွန်တော်၏ အခန်းသို့
ဗိုလ်ချုပ်ထံ စာတစောင်ပေးရန်လာရောက်ရင်းကျွန်တော်
အလွှာပသလွှာပစကားများ ပြောနေသေးသည်။

သူ့ရိုစဉ်ပင် ကျွန်တော်သည် သုံးကြိမ် တိုင်တိုင်
အစည်းအဝေးခန်းမသို့ဝင်၍ ဗိုလ်ချုပ်လိုအပ်သောစာရွက်
အတမ်းများ ဝင်ပေးခဲ့ရသေး၏။

ချင်းဝန်ကြီးဦးဝမ်ကိုဟော်သည် ၅-မိနစ်ခန့်အကြာ
တွင် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ သူ့ရိုနေတုန်းပင် အလုပ်သမား
အဖွဲ့က သခင်ဗတင်ကြီးသည် ကျွန်တော်ထံသို့ လာ၍
အောက်ပိုင်းက ဗိုလ်ချုပ်နှင့်တွေ့ရန် စေခေါ်သော်လည်းမတွေ့ရ
သဖြင့်စာဖြစ်တောက်တောက်သည်။ နေရာမှတော်တော်ကြာ
အစည်းအဝေးပြီးမှဘဲ တွေ့မည်ဆိုကာ သူ၏ဦးထုပ်နှင့်
အစာအင်္ကျီများကို ကျွန်တော်၏အခန်းတွင်း၌ချထားကာ
အတ္တမပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ထူးဆန်းပုံကား ခါတိုင်းဆိုလျှင် ညွှန်သည်တို့၊ သတင်းသောက်တို့ ရဲဘော်တို့၊ အခြားမိတ်ဆွေတို့ ဒင်းကျမ်းပြည့်ကျပ်နေလေ့ ရှိသော ကျွန်တော်၏ရုံးခန်းမှာ ထိုနေ့က အလွန်လှရှင်းလျက် ကျွန်တော်အပြင်၊ ဗြိတိသျှ ဗိုလ်ချုပ် ဂျင်နရယ်သောမတ်စ်၏ ကိုယ်ရံတော် ကပ္ပတိန် သန်းဝင်းတို့ဦးသာရှိပြီး၊ တခန်းလုံး ထိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ် ရှိနေလေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မှာ အစာမကြေရာဂါဖြစ် လျက်ရှိရာ ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ အပြင်အစား အစာမစားဘဲ၊ အိမ်သို့ပင် နံနက် ၁၀-နာရီခွဲ သာသာ လောက်တွင် နေ့စဉ်ပြန် ထမင်းစားလေ့ ရှိသည်။

ထိုနေ့(ဇူလိုင်လ ၁၉-ရက်နေ့)ကမူ လှရှင်းလျက်ရှိ သောကျွန်တော်၏ရုံးခန်းကိုကြည့်ရှင်းစိတ်ထဲမှအပြင်မသွား ချင်သလိုလို ထုဆန်းစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် “ဒီနေ့ တော့ အိမ်ပြန်ထမင်းမစားတော့ပါဘူး”ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် ကားရုံးခန်းစောင့် ရဲဘော်လှမောင်အား ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်သန်းဝင်းအတွက် ၂-ယောက်စာထမင်းကို တရုတ်ဆိုင်မှ အဝယ်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အချိန်မှာ ၁၀-နာရီ ၁၅-မိနစ်တိတိ ရှိနေလေပြီ။

ထိုခဏ၌ ဗိုလ်ချုပ်တို့ အခန်းဆီမှ (ခိုင်း...ခိုင်း) ဟူသောပေါက်ကွဲသံကြီး ကျယ်လောင်စွာ ရုတ်တရက်ထွက် ပေါ်လာသည်နှင့်တပြိုင်တည်း ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်သန်းဝင်း တို့သည် ဝမ်းလျှားထိုးမှောက်ကာ အကာအကွယ် ယူနေမိ လေသည်။

စေခစောကမြည်ဟိန်းထွက်ပေါ်လာသော ပေါက် ကွဲသံမှာ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်မျှသာ ရှိသေးစဉ် (ဒက်-ဒက် ဒက်-ဒက်)ဟူသော (အော်တိုမက်တစ်) စက်သေနတ်ပစ်သံ တို့ကို အဆက်မပြတ် ကြားရပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့တွင် “ဟာ...ဝန်ကြီးတွေကိုဝင်ပစ်ကုန်ပြီ”ဟူသော အသံဥာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာလျက် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်က ဗိုလ်ချုပ် တို့၏ အစည်းအဝေး ခန်းမဆီသို့ရင်း၊ အသီးသီးပြေးကြ လေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်အခန်းနှင့် ကျွန်တော် အခန်းဆက်လျက် ရှိသော ဘေးတံခါးရွက်ကို ကျွန်တော်က တွန်း၍ ကြည့် လိုက်သောအခါ၊ မြင်လိုက်ရသော ရှုခင်းအချင်းအရာမှာ ကျွန်တော် အဘို့ တသက်တာတွင် မေ့ ပျောက်နိုင်စရာမရှိ အောင် စိတ်နှလုံး နောက်ကျီ ဘွယ်ထုပင်တည်း။

အခန်းတစ်လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလျက်

ယမ်းဝေ့ ယမ်းနဲ့ တွေ့လည်း ညွှန်စော်နဲ့နေလေရာ၊ စော
စောကပင် စိတ်အားထက်သန်စွာ ဗမာပြည်၏ နောင်ရေး
ကိစ္စများဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေခဲ့ကြသော ဝန်ကြီးများအား
အတူးအရိုး လဲနေကြသည်ကို စိတ်မချမ်းမြေ့ဘူးဟု
မြင်ရလေသည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာလည်း
သူထိုင်သောစာပွဲထိပ်မှ ကုလားထိုင်ကြီးနှင့်အတူ ပက်လက်
လန်လဲကျနေရှာလေသည်။

အရွယ် (၄၅)နှင့် (၃၀)အမျိုးအစား သေနတ်
ကျည်ဆံအခွံများလည်း ကြမ်းပြင်၌ ပြန်ကြဲလျက် ရှိလေ
သည်။

လူသတ်သမားများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိပြီ
စတင်ပစ်ခတ်ခြင်းမထိသဖြင့် ဝမ်းလျှားထိုး ဝပ်လိုက်သော
ကြောင့် သေဘေးမှ သို့သိကလေးလွတ်သွားသူ ဝန်ကြီး
ဦးဘဂျမ်း၊ ပျော်ဘွယ် ဦးမြ၊ ဦးအောင်ဇံနှင့်အတွင်းဝန်
ဦးရွှေဘော်တို့ကား ကမန်းကတန်း အခန်းချင်း ကပ်နေ
သော ဦးရွှေဘော်၏ အခန်းတွင်းသို့ ကူးပြေးကြလေပြီ။

ထိုအချိန်၌ပင် ကျွန်တော်၏ အခန်းတွင်းမှအပြင်သို့

ပြေးထွက်သွားသော ရဲဘော်ဗိုလ်သန်းဝင်းမှာ လေကားမှ
ဆင်းပြီးမည့်ဆဲဆဲလူသတ်သမားများနှင့်ရင်ဆိုင်တိုးလျက်
ရှိလေသည်။

ဗိုလ်သန်းဝင်းကို မြင်မြင်ချင်းလူသတ်သမားများ
သည်....

“ဟေ့...မဆိုင်သူမကပ်နဲ့ကွ”

ဟုညာသံပေးခြိမ်းချောက်ကာတော်မီဂန်း၊ စတင်းဂန်း
တို့နှင့် ချိန်လေ တော့ရာ ဗိုလ်သန်းဝင်းမှာ ၎င်းတို့
ဝတ်ဆင်ထားသော အစိမ်းရောင် စစ်ယူနီဖောင်း အပြည့်
အစုံကိုကြည့်ရှင်း၊ ရုတ်တရက်သော် တရားခံများကို လိုက်
ဖမ်းသော စစ်ပုလိပ်များဟုထင်မှတ်ကာ ခေတ္တ ဝိုင်နေစဉ်
လူသတ်သမားတို့လည်း ရှေ့သို့တိုးသွားပြီး လေကားထိပ်
အခန်းမှပြေးထွက်ကြည့်သူ ဆရာကြီးဦးရာဇတ် (ပညာရေး
ဝန်ကြီး)၏သက်တော်စောင့် ကိုထွေအား စတင်းဂန်းဖြင့်
တချက်မျှ ဆွဲလိုက်ခြင်းဖြင့် သူတို့၏ ထွက်ပြေးရာလမ်းရှိ
အတားအဆီးဟူသမျှကို အပြီးတိုင် ရှင်းလင်းလိုက်ကြလေ
သည်။

ထိုအခါမှပင် ဗိုလ်သန်းဝင်းလည်း လူသတ်သမား

များဖြစ်ကြောင်း သိရလေတော့သည်။ တမိနစ် အတွင်း အဆင်သင့်စက်နှိုးပြီး ဆိုက်ထားသော ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ လူသတ်သမားတို့သည် လက်လွတ်ထွက်ပြေး ကြလေသည်။

ကျွန်တော် ယခုစာရေးပြနေရသည်မှာ အချိန်ကြာ သည်ထင်ရသော်လည်း စင်စစ် ဇူလိုင်လ (၁၉) ရက်နေ့က ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကား လျှပ်တပြက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်လှလေ သည်။

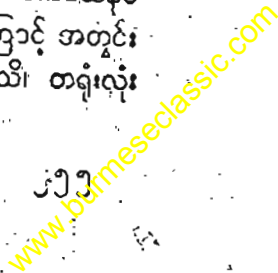
ရုံးအပေါ်ထပ် အစည်းအဝေးခန်းမကြီးတွင်ကား တောင်တန်းဒေသဆိုင်ရာ အတိုင်ပင်ခံ ဝန်ကြီး မိုင်းဖွန် စော်ဘွားကြီးသည် မျက်နှာတွင် သွေးလိမ်း ကျသော ဒဏ်ရာတို့ဖြင့် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ထလျှောက်လာသေးရာ ကျွန်တော်ကပင် ဇွတ်အတင်း အထိုင်ခိုင်းရလေသည်။

ကျွန်တော် အဘို့ အရေးကြီးဆုံးခေါင်းသောင်ဖြစ် သောဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လဲနေရာသို့ ပြေးကြည့်လိုက် သောအခါ လက်ဝဲဘက် ရင်အုံတွင် သွေးများစွာ လျက် သေနတ်ဒဏ်ရာ ၂- ချက်၊ ခု-ချက် သတိထားမိသဖြင့် (စင်စစ်ဗိုလ်ချုပ်တယောက်ထဲသေနတ်ဒဏ်ရာ(၁၃)ချက် တိတိထိမှန်ကြောင်း နောက်တော့ ဆေးရုံကျမှသိရသည်။

တမန်းကတန်း၊ ကိုယ်ကိုစမ်းကြည့်လိုက်ရာ သွေးတိုးခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ၊အသက်လည်း မရှူတော့ကြောင်း တွေ့ရလေ သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်၌ ဆုံးအားသင့် ထုန်လှုပ် ခြင်း၊ဝမ်းနို့ကြေကွဲခြင်း စသောစိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကိုခေတ္တ ကြိုးစားပျောက်ထားကာ အရေးကြီးဆုံး လုပ်ဆောင်မှုကို လုပ်မဖြစ်မည်ဟုတော့လျှောက်ချက်ခြင်း တယ်လီဖုန်းကိုကော် ကိုင်ပြီး မီးသတ်သူနာပြု၊ ဆေးရုံကြီး၊ ပုလိပ်ရုံ။ ဆူရင်ခံ အိမ်နှင့် ဗမာစစ်ဌာနချုပ်များသို့တခုပြီးတခု ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

စာဖက်သူများတော့ မှတ်မိကြမည်လား မပြောတတ် ပါ။ ထိုအချိန် (၁၉၄၇-ခု၊ ဇူလိုင်လက) ရန်ကုန်မြို့တွင် ဘီအိုဒီမှာရင်းဂန်းတွေပျောက်ခြင်းကိစ္စ၊ စာရေးသမဂ္ဂနှင့် အစိုးရအမှုထမ်းများကိစ္စ၊ အောင်ဆန်းအက်တလီစာချုပ် ကို ဗမာပြည်ကုန်မြူနစ်ပါတီက အပြင်အထန်ဝေဘန်ရေး ကိစ္စတို့နှင့်ဆက်စပ်၍ ဗမာနိုင်ငံရေးအခြေအနေမှာ အနည်း ငယ်တင်းမာလျက်ရှိရာ အချင်းဖြစ်ပွားချိန်က စက်သေနပ် သံတွေ အသက်မပြတ် ကြားလိုက်ရသောကြောင့် အတွင်း ဝန်ရုံးကို ဝင်စီးကုန်ပြီဟုထင်ကြ၍ဘဲလားမသိ၊ တရုံးလုံး

မှင်သက်မိပြီး ငိုနေသည်မှာ မိနစ် ၂၀-ခန့်ကြာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

နောက်မှလူများ ဟိုမှသည်မှ ပြေးလာကြတော့သည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ မဖြစ်စေရန် အထူးသတိထားဆင်ခြင်ပြီးနောက် ကျွန်တော်ရှေ့ဦးစွာ သတိရသော အရာကား ဗိုလ်ချုပ်ကျဆုံးခြင်းကို ချက်ခြင်းလူမသိစေရန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ယထာဆုံးရောက်လာသော သူနာပြုမော်တော်ကားမှ လူတယောက်ကဖြစ်ပွားပုံကို ကြည့်ပြီး....

“အမယ်လေးဗျာ...ဒုက္ခပါဘဲ၊ ကုန်ပါပီ...ကုန်ပါပီ”

စသဖြင့် ဂယောင်ချောက်ချား ဟစ်အော်မြည်တမ်းနေသည်ကိုပင် ကျွန်တော်က ဇွတ်အတင်း ငေါက်ငမ်းအမိန့်ပေးလျက် ဗိုလ်ချုပ်အားအဆင်သင့်ရှိသော ဗိုလ်သန်းဝင်း၏ မီးကားအင်္ကျီဖြင့် လုံအောင်ထွေးလျက် ဆေးရုံကြီးသို့ အမြန်ပို့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တေးမိသည်ကားအကယ်၍သာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က....

“ဗိုလ်ချုပ်ဘေးနတ်မှန်လို့ ကျဆုံးပြီ၊ တခြားဝန်ကြီးတို့လဲထိကုန်ပြီ....”

ဟု-တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာ ဟစ်အော်နေမိပါက အဆိုပါသတင်း၏မကောင်းသောဂယက်မှာတမဟုတ်ချင်း မြင်းထန်ရိုက်ခတ်ပြီး၊ တမြို့လုံးအုပ်မနိုင်ထိန်းမရအောင်ဖြစ်သွားစရာအကြောင်းရှိသည်ဟု ယူဆမိခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် “ဗိုလ်ချုပ်ကိုစွမ်းရိပါဘူး၊ ညာဘက်ခွဲမှာ သေနတ်မှန်တာဘဲ၊ ခုဆေးရုံမှာ ချက်ခြင်းကုဘို့ယူသွားပြီ”

ဟု-ဗိုလ်ချုပ်အကြောင်းစိတ်အားထက်သန်စွာလား ရောက်ပေးမြန်းကြသူမှန်သမျှ အနည်းငယ် နှစ်သိမ့်ဘွယ်ကြားရသောသတင်းမှာ ကျွန်တော်ထင်၍ ပြောခြင်းမျှသာဖြစ်လေသည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်က စတင်ဖုံးဖိ လျှို့ဝှက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဗိုလ်ချုပ်ကျဆုံးသည်ကို ချက်ခြင်းလူမသိဘဲ၊ သူနေထုတ်သတင်းစာများထွက်မှပင် ဆေးရုံခွဲဆုံးသည်ဟု လူအများက သိကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

စင်စစ်ကားမိုင်းပွန်စော်ဘွားကြီးနှင့် ဝန်ကြီးဦးဘချို

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

တို့မှတပါးကျန်သေနတ်မှန်သူအားလုံးမှာ ဖြစ်ပွားရာနေ့
မှာပင်ပွဲချင်းပြီးကိစ္စဆုံးခဲ့ကြရှာလေပြီ။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းသည် သူ့ကိုချစ်သော ပြည်သူလူထုကြီးကို
အလွန်အားကိုးလျက်၊ သူ့ကိုတော့မည်သူမှ မကြံတန်ရာ
တထစ်ချုတ်ကံထားခဲ့လေသည်။

အတွင်းဝန်ရုံး သူ၏ အခန်း၌ အစောင့်အရှောက်
ထားလျှင်လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကမကြိုက်၊ ကျွန်တော်တို့အား
မာန်မဲကြိမ်းမောင်း၍ ပြန်လွှတ်စေတတ်၏။

သူမဆုံးမိ ၂-ရက်ခန့်ကပင် ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီး
ဌာနသို့ ကိစ္စတင်ပြ၍ စစ်တပ်မှကားကြီး ၂-စီးလာပြီ၊
တိုင်းပြည်ပြု လွှတ်တော်ရုံးအနီး၌ ဆိုက်ထားသည်ကိုမြင်၍
ဗိုလ်ချုပ်က.....

“ဟေ့-ဟိုအားတွေက ပုလိပ်ကားတွေလားကွ...
ဦးမြကိုမေးပြီး မလိုရင်လဲမခစာင့်ပါစေနဲ့ကွာ”
ဟု...ကျွန်တော်တို့အား အမိန့်ပေးခဲ့လေသည်။

ဦးမြမှာ ယခု လွက်တော်နာယက ပျော်ဘွယ် ဦးမြ
ဖြစ်၍ ထိုအချိန်က ခေတ္တပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးအဖြစ်ဆောင်
ရွက်လျက် ရှိလေသည်။

သို့သော်-ဗိုလ်ချုပ်က ထိုကဲ့သို့ အစောင့်အရှောက်
ထားခြင်းကို မကြိုက်ဟု ဆိုကာမျှနှင့် ဗမာနိုင်ငံအစိုးရ၏
ဗဟိုချုပ်မအတွင်းဝန်ရုံးကြီးအတွင်းသို့ လက်နက်ကိုင် လူ
သတ်သမားများ ပြောင်ဝင်ပြီး ဘိုက်ခိုက်ပစ်သတ်သွားနိုင်
လောက်အောင် အစောင့်ပုလိပ်ကင်း၊ သာမန် အရပ်ဝတ်
အရပ်စားနှင့်လျှို့ဝှက်ကင်း စသည်တို့ တယောက်တလေမှ
မထားဘဲ ပလာကျင်း နေခဲ့ခြင်းမှာ သင့်တော် မတော်
ယခု ပြန်လည် စဉ်းစားစရာလည်း ဖြစ်နေလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး သမိုင်း
ကြောင်းတလျှောက် အပြောင်မြောက်ဆုံးသော တကဲ့
လူထု ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း.....။

ပြည်ထောင်စု တိုင်းရင်းသား အားလုံး၏ စည်းရုံး
ညီညွတ်မှုအမှတ်အသား Symbol of Unity လက္ခဏာ
တရပ်ဟု ဆိုလောက်သော ဗိုလ်ချုပ်.....။

သောင်းသောင်းဖျေဖျေ သူ့ကို ဝိုင်းဝန်း ချစ်ခင်
ကြည်ညိုသောပြည်သူလူထုကြီးအား(ချင်းချက်လုံးဝမထား

ဆဲ) ယုံကြည်စိတ်ချကာ သူ့အတွက် ကားမဟုတ်၊ အိမ်ရှိသူ၏ သားသမီးချစ် ရင်သွေးကလေးများ အတွက်သာ အနည်းငယ် စိုးရိမ်ပြီး.... “လက်နက်ကလေး ဘာလေး အိမ်ယူထားပါအုံးကွာ” ဟု ပြောခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်...။

“ကွာ.... လွတ်လပ်ရေး ရပြီးရင်တော့ ငါလဲ နိုင်ငံရေးကအနားယူပြီး စာကလေးဘာလေး အေးအေး ထိုင်ရေးအုံးမှဘဲကွာ”

ဟု ၁၉၄၆-ခု ပြေလက မေမြို့တွင် ကျွန်တော် တို့အား ပြောခဲ့ဘူးသော ဗိုလ်ချုပ်...။

ယခု.... အားလုံးဝိုင်းပြီး မြိန်မြိန်ကြီး အရသာ ခံစားနေကြရသော လွတ်လပ်ရေး အဆောက်အအုံကို စည်ဆောက်ရာ၌၊ သူမတို့အောင် ရှုတ်ချွန်ပြောင်မြောက်စွာ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် သူ့ခမြာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်နေရပြီ ဖြစ်သော ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး မီးရှူးတိုင်းကြီးကို ရောက် ခါ နီးမှပင်၊ လမ်းခုလပ်၌ ရေတိမ်နှစ် ကျဆုံး ရခြင်းမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဘယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။

ဤသို့လျှင် ၁၉၃၆-ခုနှစ်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား

သပိတ်မှ စတင်မွေးဖွားလိုက်သော “အောင်ဆန်း” အမည် ရှိ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆောင် တယောက်၏ ဗမာ့နိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံပေါ်တွင် ကပြခဲ့ကြသူတို့၏ လှသော အချိန် ကာလအတွင်း ဇာတ်လမ်းပင်မဆုံးသေးမီ မြည်ဖူးကားချခဲ့ ရသည့် အဖြစ် သို့ ရောက်ခဲ့သည့် ဖြစ်တော်မူသည်။

* * *

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

တွင် ဖြစ်ပျက် နေသမျှသည် ရာဇဝင်ကြောင်းအရ မလွဲ
မ သွေ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းများဖြစ်ပြီး ရောင်းဝယ်ဘေးဆိုး
ရန်မရနိုင်ဟူ၍ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုကြောင့် အောင်ဆန်း ကေလို့ သိကြားမင်း
လာလုပ်ရင်တောင်မှ အခုထက်ပိုပြီး ကောင်းနိုင်စရာမရှိဟု
သူကဇွတ် ဆိုလေသည်။

“အောင်ဆန်းအဘို့ ခပ်စောစော သေသွားတာပဲ
ကောင်းပါတယ်၊ ရှေ့ရှောက်ဆိုရင် နာမည်ပျက်ထောက်
အောင် အဆင်မပြေမှုတွေ တွေ့ရတော့မှာမို့ သူ့ အဘို့
နာမည်အတက်ဆုံးအချိန်မှာ သေသွားတာ က ကောင်း
တယ်လို့ ဆိုရမယ်...”

ဤသို့ပင် ထိုသူကမှတ်ချက်ချလိုက်သေး၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အဘို့ကား ၎င်းမိတ်ဆွေ
ပြောသမျှကိုလက်မခံနိုင်ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်သာခိုလှောင်နေစေ
ပြည် အခြေအနေ မည်သို့ရှိမည်ကို ဇွတ်အတင်း ငြင်းသည်
ထက်၊ အောင်ဆန်းအမည်ရှိ လူထုခင်းဆောင်စာသောက်
၏ ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ခံဝန်လျက်၊ ၎င်းဖြစ်ပေါ်
အရ ဗိုလ်ချုပ်တွင်မည်မျှသောက်အလားအလာရှိသည်ကို
ဆင်ခြင်မှန်းဆကြည့်ခြင်းက ပို၍ဆုံးလျှားသည် ဖြစ်သည်။

အောင်ဆန်းဦးထို့အဝေ

ဗိုလ်ချုပ်သာခိုလှောင်

“ဗိုလ်ချုပ်ရှိရင်လဲ ဗမာပြည်ရဲ့ အခြေ အနေအာ
ဘာမှပိုမထူးနိုင်၊ ခုလိုအတိုင်း ဖြစ်နေမှာပါဘဲ...”

တခါက လူငယ်နိုင်ငံရေးသမားတယောက်နှင့် တွေ့ရှိ
ထွေရာလေးပါး စကားလက်ဆုံ ကျသွားရင်း ကွယ်လွန်ခဲ့
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ အကြောင်း ရောက်သွားရာ ကျွန်
တော်လိုရင်းနိုးသော ရဲဘော်များက ဗိုလ်ချုပ်အား
တကယ် ကြည့်မှန်းသိ၍ ထိုမိတ်ဆွေကအတက်ပါအတိုင်း
ဝေဘန်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သူဆိုလိုသော အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ယနေ့ဗမာနိုင်ငံ

အတိုင်း “ကျွန်တော်သိသော ဗိုလ်ချုပ်” အား ထောက်ခံပေး
Ang: တထောင်မှမြင်ရပုံကို တင်ပြလိုက်ရပြန်ပါသည်။

+ x x

နိုင်ငံရေးသဘောအရဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ၁၉၃၆-ခု ကျောင်းသားသပိတ်အရေးတော်ပုံကြီးမှ ဖမ်းဆီးခံရသော သားရတနာ တယောက်ဟူ၍ ခံခဲ့ရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ၁၉၃၆-ခု သည်ဘယ်ကျမှ “အောင်ဆန်း” ဆိုသောအမည်ကို တိုင်းပြည်ကစတင် သိခဲ့လျက်၊ ၎င်းကိုယ်တိုင် ကလည်း နတ်မောက်မြို့မှ မူပိုင်ရှင်လူလတ်တန်းစား ကောလိပ်ကျောင်းသားတယောက် အဖြစ် သီးခြားတည်ရှိနေရာမှ ပြည်သူ့လူထုကြီးနှင့်ခွဲခြား မရအောင်ဆက်စပ်နေသည့် (၀၁) လူထုလှုပ်ရှားမှု ထုတ်ဖော် တွင် အလားအလာ ရှိသူတို့အဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သောကြောင့် ပင်တည်း။

အမှန် အားဖြင့်ကား ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းသည် ၁၉၃၆-ခု ကောလိပ်သပိတ်ကြီးမတိုင်မီကပင် မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်ပြီး တက်ကြွသောလူငယ်နိုင်ငံရေးသမားတယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ လူမှန်းသိခါစအရွယ်က နတ်မောက် မြို့မှ သူ၏မိခင် ဒေါ်စုအား ရပ်ရွာထဲမှလူများကဲ့စပ် ပေးစံနှုန်း

ငွေတိုးချေးခြင်းအတွက် မုန်းတီးစက်ဆုတ်ကာပြောင်ဖွင့်ဟ ပြောခဲ့သလိုပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရောက်လာသောအခါ ကိုလိုနီပညာရေးစံနှစ်ကို မုန်းတီးရှုံ့ရှာလျက်နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓါတ်များ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။ ဤအချက်ကို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကသူနှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးသူများက အသိဆုံးဖြစ်၏။

၁၉၃၆-ခုနှစ်၊ ကျောင်းသား သပိတ်ကြီးကို ကောလိပ်ကျောင်းသားများ အခွင့်အရေးကိုစွဲစွဲထက်ပိုမို ထူးခြားသော နိုင်ငံရေး အချက်အလက်များရှိကြောင်း ကျောင်းသားခေါင်းဆောင် ကိုအောင်ဆန်းတို့ကောင်စု သဘောပေါက်ခဲ့ကြလေသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှစတင်လျက်၊ တနိုင်ငံလုံး ကူးစက် ပျံ့နှံ့ သွားသော ကျောင်းသား သပိတ်အရေးတော်ပုံ ကြီးမှာ ပြိတ်သျှတို၏မူမမှန်သော ကိုလိုနီပညာရေးစံနှစ်နှင့် နယ်ချဲ့ဝါဒကို အပြင်းအထန် ဆန့်ကျင်သော ဆန္ဒဖြင့် ပေါက်ကွဲအကြွလာလော လူထုလှုပ်ရှားမှုကြီးတစ်ရပ်အနေ နှင့် ဗိုလ်ချုပ်မြင်ခဲ့လေသည်။

တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်များက စေ့စပ်ရေးစကား

အောင်ဆန်းဦးတို့အပေ

ကျမ်းလှမ်းကာ များရည်နှင့်ဝမ်းချသည်ကို မစွတာရာရှစ်နှင့် ကိုနုတို့ခေါင်းဆောင်သောလူများစုက လက်ခံခဲ့သလောက် ထိုစေ့စပ်ရေးမှုကို အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်သဘောမကုခဲ့သူ များတွင် ကိုအောင်ဆန်းပါဝင်ခဲ့သည်ကိုလည်း ကျွန်တော် တို့မမေ့အပ်ပေ။

၁၉၃၆-ခုနှစ် ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး ပြီးသွား သည့်နောက်တွင်ကား ဗိုလ်ချုပ်သည် ပြည်သူ့လူထုကြီးနှင့် တောက်လျှောက် အဆက်မပြတ်ခဲ့တော့ချေ။ သူ၏မဆုတ် မနှစ်သောလုံ့လဖြင့် ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် (ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင် ရာကျောင်းသားသမဂ္ဂ) တည်ဟူသော တိုးတက်စည် လူငယ်တပ်ပေါင်းစုကြီးတခုအကောင်အထည် ပေါ်လာ ခဲ့ပေသည်။

၁၉၃၇-ခုနှစ်ကမန္တလေးတွင် ကျင်းပသော ဗမာ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကျောင်းသားညီလာခံသည်၎င်း၊ ၁၉၃၈-ခု ပုသိမ် ကျောင်းသား ညီလာခံသည်၎င်း၊ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းတွင် လူထု စည်းရုံးရေး စွမ်းရည် မည်မျှ ရှိကြောင်းကို ထင်ရှားစွာဖော်ပြခဲ့သော သာဓကများပင် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၃၈-ခု နှစ်ထဲမှာပင် ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ဘီအယ်လ်ခေါ် ဥပဒေတန်း၌ ပညာသင်ကြားရာမှ ဒို့ ဗမာ

အခင်းအရုံးကြီး၏ အကွေ့ထွေ အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် သခင်အောင်ဆန်း ဟူသော အမည်ကို တိုင်းပြည်က ကြားရပြန်လေသည်။

ဤကား ဗိုလ်ချုပ်အဘို့ ကျောင်းသား နိုင်ငံရေး သမားတဝမှ တကဲ့လူထုကြားထဲသို့ ဝင်ပြီး ထိရောက်စွာ လုပ်ရမည့် ရာခိုင်နှုန်း အပြည့် တော်လှန် တက်ကြွသော နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ်သို့ ထင်ရှားစွာ ကူးပြောင်း သွား ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

မြတ်သျှ ကျွန်ခေတ် ဗမာ နိုင်ငံရေး သမိုင်းတွင် ပြောင်မြောက် ထင်ရှားခဲ့သော (၁၃၀၀-ပြည့်နှစ် အရေး တော်ပုံ) အတွင်းက ကျောင်းသား အရေးနှင့် အလုပ် သမား လယ်သမား လူထုကြီး လှုပ်ရှားမှုနှင့် ဆက်စပ်ကာ တပြည့်လုံး အုံကြွပြီး...နယ်ချဲ့သမားကို မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးစေလောက်အောင် စွမ်းဆောင် နိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း သခင်အောင်ဆန်း၏ ထူးခြားသော စည်းရုံးမှု အရည် အချင်း၊ တော်လှန်မှုကန်သော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှု တို့ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ထိုခေတ်က သူနှင့် လုပ်တော် ကိုင်ဘက် နိုင်ငံရေး ရဲဘော်များ အသိဆုံးဖြစ်လေသည်။

ဗမာပြည်လွတ်လပ်ရေးရရန်အတွက် ဒူးထောက်ပြီး

အောင်ဆန်းဦးတို့အဖေ

www.burmeseclassic.com

လက်ဝါးဖြန့်သောင်း၍ မရနိုင်၊ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးသားလျှင် လွတ်လပ်ရေးကို ရယူနိုင်စွမ်းသည့် တခုတည်းသော နည်းလမ်း ဖြစ်ကြောင်းကို အချိန် စောစွာ ကာပင် ဗိုလ်ချုပ်က ကောင်းကောင်း သိခဲ့လေသည်။

၎င်းသိမြင်ချက်ကြောင့် ၁၉၄၁-ခုနှစ်၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက (ဘီ-အိုင်-အေ) ခေါ် ဗမာ့လက်နက်ကိုင်တပ်ကြီးတခု မားမားမတ်မတ် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

ရှေးခေတ်က ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ပစ်တတ်ဖို့ဝေးနီးနီးကပ်ကပ်ပင် မမြင်ဘူးခဲ့သော ဗမာ့ကျောင်းသားလယ်သမား၊ အလုပ်သမား၊ သာမန် အရပ်သားတို့ကို စုရုံး ဖွဲ့စည်းလျက် ခေတ်မှီ လက်နက်ဆန်းများကိုပါ ကျင့်လည်စွာ ပစ်ခတ်ကိုင်တွယ်တတ်လာကာ... “ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်” အလံအောက်တွင် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ သမားအား ကာယကံမြောက် လက်နက်ကိုင်တော်လှန် တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်း မှာလည်း (ဘီ-အိုင်-အေ) တပ်၏ ဦးစီးသေနာပတိ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ စည်းရုံးခေါင်းဆောင်မှုကြောင့်ပင် မဟုတ်ပါလော။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် အခြေအနေအရ ပူးပေါင်းခဲ့ခြင်း

အကြောင်းကား... ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင် ရေးခဲ့သော Burma's Challenge အင်္ဂလိပ် စာအုပ်၌ ဝန်ခံဆွေးနွေးထားပြီး ဖြစ်၍ ဤနေရာတွင် အထူး မရေးသားလိုတော့ပေ။

(ဘီ-အိုင်-အေ)တပ်မတော်ကို ဗိုလ်ချုပ်တို့ ဖန်တီးတည်ထောင်ခဲ့ခြင်း၏ အထင်ရှားဆုံး၊ အကျိုးသက်ရောက်မှုတခုကား၊ ဗမာ့ဝင်မြောက် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကြီးကို ဆင်နွှဲကြသော အခါ၌ ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား နိုင်ငံရေးအရသာ တော်လှန်ခြင်း မဟုတ်၊ စစ်ရေးအရလည်း ထိရောက်စွာ အပြတ်အသတ် တော်လှန်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သော မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်၏ အောင်မြင်မှုများပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤနေရာတွင် အလျဉ်းရပ်၍ ဘော်ပြရမည် ဆိုလျှင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးခါစ... ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး အကြောင်းကို ပြောကြရာ၌ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အချို့က အတက်ကြွဆုံး ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သခင်စိုးကြီး အပြောများခဲ့၏။

ကျွန်တော်တို့၏ သဘောတူကား သခင်စိုးကြီးသည် ဖက်ဆစ်ကို မုန်းတီးရာ၌ပင်၊ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးကို လှုံ့ဆော်ရာ၌ပင်၊ သူမတူအောင် တက်ကြွ ပြင်းထန်ကြောင်း ယုံမှားဘွယ် မရှိပေ။

သို့သော်...ဖက်ဆစ်ကို ဗမာမြေပေါ်၌ ကာယကံ
မြောက် ကျဆုံးသွားအောင် ထိရောက်စွာ တော်လှန်နိုင်ခဲ့
(၈၇) လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးဖြင့် ပြောင်မြောက်စွာ
ခေါင်းဆောင်မှု ပေး၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာ၌ ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်းသာလျှင် ထင်ထင်ရှားရှား စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့
သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်မိပေသည်။

+ X -

ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေးအပြီး နိုင်ငံလွတ်လပ်ရေး
အတွက် ဆက်လက် ကြိုးပမ်းရန် စခန်းတွေ ရှိသေးသဖြင့်
(ဖ-ဆ-ပ-လ) တည်းဟူသော အမျိုးသား တပ်ဦးကြီးကို
စည်းရုံးကာ မှန်ကန်သော ခေါင်းဆောင်မှု ပေးနိုင်ခဲ့သူမှာ
လည်း ဗိုလ်ချုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဘီ-အိုင်-အေ၊ ဘီ-ဒီ-အေ ရဲဘော်ဟောင်းများ
ကိုလည်း (ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့) ဟူ၍ လိမ္မာကျမ်းကျင်စွာ
စည်းရုံး ဖွဲ့စည်းထားနိုင်ခဲ့သေး၏။ ထိုအချိန်က ပြည်သူ့
ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ကို ဗိုလ်ချုပ်၏ ခါးပိုက်ဆောင် စစ်တပ်ဟု
အချို့က ဝေဖန်ကြပြီး၊ တက်ကြွလျက် တော်လှန်ရေး

ရိုးရာရှိသော သူ၏ရဲဘော်များကို စံနှစ်တကျ ထိန်းသိမ်း
သားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

၁၉၄၇-ခု နှစ်ဦးက ဘီယပ်သို့သွားရောက် အရေး
ဆိုစဉ်က ဂ-သိန်းကျော်ရှိ တော်လှန်ရေးသမား ပြည်သူ့
ရဲဘော်များ၏ အင်အားကို ဗိုလ်ချုပ် ထိတ်တိုင် အထူး
အားထားခဲ့လေသည်။

ထိုနောက်ကာ၊ ဗိုလ်ချုပ် ခြောက်မှာ သူ့စိတ်တွင်
အမြောက်အများရှိသော အကြံအစည် ရည်ရွယ်ချက်များ
အောင်မြင်ပြီးဆုံးခြင်းမရှိသေးဘဲ၊ လမ်းခုလတ်တွင် ရေထိပ်
နှစ်ကျဆုံးသွားရရှာသည်။

* * *

အထက်ပါ အကြောင်းနှင့် တကွ ဗိုလ်ချုပ်၏
နိုင်ငံရေး ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုထောက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်သာရှိသဖြင့်
ယခင် ဗမာပြည်အခြေအနေ ဘာအောင်နိုင် တူသော
ယူဆချက်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်မခံနိုင်ပေ။

ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ ကြည်ညိုမှုအားကြီးသည်ဟု ကျွန်တော်တို့
ရဲဘော်တွေကို ဗိုလ်ချုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဝေဖန် ပြောဆို

ခြင်းတွေ များနေသည့်ကြားထဲကပင် ကျွန်တော်တို့အဘိ
ဓတာ “ဗိုလ်ချုပ်သာရုံလျှင် ယနေ့ဗမာပြည်ပြည်တွင်းငှက်
အခြေအနေ၊ ရဲဘော်ဖြူပြဿနာ၊ ကေ-အင်-ဒီ-အိုပြဿနာ၊
နိုင်ငံရေးအဖြစ်သန်စိတ်တို့မှာ မလွဲကော်န် တမျိုးတဖုံ ဖြစ်ရ
လိမ့်မည်” ဟူ၍ တထစ်ချဆိုဝံ့ပါသည်။

တက္ကသိုလ်-နေဝင်း

၂၇၂

တက္ကသိုလ်-နေဝင်း